

Στα
Αχνάρια
ΤΟΥ
Λευκάδιου
Χέρν

John vlachopoulos

Προσπαθώντας να ερμηνεύσω

ΤΟ ΑΝΟΙΧΤΟ ΜΥΑΛΟ

ΤΟΥ

ΛΕΥΚΑΔΙΟΥ ΧΕΡΝ

ανατρέχοντας στα ταξίδια του

Η μετάφραση από τα
αγγλικά έγινε με
GOOGLE TRANSLATE.
Διόρθωσα μόνο λίγες
λέξεις. Υπάρχουν
γραμματικά λάθη και
ανεπιτυχή επιλογή
κάποιων λέξεων.

Στα Αχνάρια του Λευκάδιου Χέρν (στην Ιαπωνία γνωστός ως Koizumi Yakumo)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο Λευκάδιος είναι ιδιαίτερα σεβαστός στην Ιαπωνία για το ότι έγραψε για ιαπωνικούς θρύλους, παραμύθια και παραδόσεις, σε μια περίοδο ανατρεπτικού εκσυγχρονισμού υψηλής ταχύτητας (εποχή Meiji) και για την εισαγωγή του πολιτισμού και της λογοτεχνίας της υιοθετημένης χώρας του στη δύση.

Στην πραγματικότητα, υπάρχουν πολλά περισσότερα στη ζωή και τη λογοτεχνία του Lafcadio από τα γραπτά του για την Ιαπωνία.

Γεννήθηκε στο ελληνικό νησί της Λευκάδας το 1850 από Ελληνίδα μητέρα και Ιρλανδό πατέρα. Και οι δύο γονείς του τον εγκατέλειψαν στη φροντίδα μιας πλούσιας γιαγιάς και μεγάλωσε στην Ιρλανδία. Πήγε σχολείο στην Αγγλία και στη Γαλλία, στα δεκαεπτά του έμεινε πάμπτωχος και στα δεκαεννιά του μετανάστευσε στις ΗΠΑ. Εργάστηκε ως δημοσιογράφος, μετέφρασε Γάλλους συγγραφείς στα αγγλικά και έγραψε πολλά άρθρα σε εφημερίδες και μερικά βιβλία πριν μετακομίσει στην Ιαπωνία σε ηλικία σαράντα ετών. Παντρεύτηκε στην Ιαπωνία και πήρε το οικογενειακό όνομα της γυναίκας του (Koizumi).

Αυτό το ταξιδιωτικό είναι μια ελαφρώς επεξεργασμένη έκδοση των αναρτήσεών μου στο Facebook (2021/2022). Ξεκινάω από τη Λευκάδα και τα άλλα Επτάνησα, μετά στην Ιρλανδία, τη Γαλλία και την Αγγλία, στη Νέα Υόρκη, το Σινσινάτι, τη Νέα Ορλεάνη και το νησί της Μαρτινίκας (στην Καραϊβική). Ακολουθώ το ταξίδι του Lafcadio ξανά στη Νέα Υόρκη, μετά με τρένο από το Μόντρεαλ μέσω του μεγαλύτερου μέρους του Καναδά στο Βανκούβερ και με ατμόπλοιο στη Γιοκοχάμα. Από εκεί στο Matsue, το Kumamoto, το Kobe, το Τόκιο και το Yaizu . Γράφω αποσπάσματα ιστορίας στην πορεία και δείχνω φωτογραφίες καθώς ξαναβρίσκω τα βήματα του Λευκάδιου.

Έχω χρησιμοποιήσει πολλές πηγές πληροφοριών και προσπάθησα να αποστάξω τις πιο ενδιαφέρουσες ιστορίες σε λίγες μόνο προτάσεις. Ένα σημαντικό μέρος των όσων έχω γράψει για τη ζωή του Λευκάδιου είναι από όσα έχω ακούσει από τον Τάκη Ευσταθίου και όσα έχω διαβάσει στο βιβλίο του Paul Murray. Ο Τάκης, έμπορος καλών τεχνών στη Νέα Υόρκη, είναι ένας ακούραστος υποστηρικτής του ανοιχτού μυαλού του Lafcadio στην Ελλάδα, την Ιρλανδία και τις ΗΠΑ εδώ και πολλά χρόνια. Ο Paul Murray, πρώην Ιρλανδός διπλωμάτης, έγραψε μια εξαιρετικά καλά ερευνημένη βιογραφία: *A Fantastic Journey: The Life and Literature of Lafcadio Hearn*.

Με το να παρεμβάλλω κάποιες από τις προσωπικές μου εμπειρίες στις διάφορες τοποθεσίες και κάποιες ιστορικές λεπτομέρειες, προσπάθησα να προσφέρω μια ενημερωτική και διασκεδαστική αφήγηση.

Γιάννης Βλαχόπουλος, Burlington, Οντάριο, Καναδάς

Πνευματικά δικαιώματα © 2022 POLYDYNAMICS INC

Ο συγγραφέας και ο εκδότης δίνουν σε όλους τους ενδιαφερόμενους το δικαίωμα απεριόριστης αναπαραγωγής, αντιγραφής και διανομής αυτού του βιβλίου (ή τμημάτων του) για προσωπική χρήση, ή στην τάξη, ή στη βιβλιοθήκη, υπό την προϋπόθεση ότι αναφέρεται ο συγγραφέας, ο τίτλος και ο εκδότης ολόκληρου του βιβλίου (με συμπερίληψη του αριθμού σελίδας όταν χρειάζεται). Να μην χρησιμοποιείται για εμπορικούς σκοπούς.

John Vlachopoulos, *In the Footsteps of Lafcadio Hearn aka Koizumi Yakumo Polydynamics Inc, Καναδάς (2022)*

ISBN 978-0-9952407-4-2 (Βιβλίο στα αγγλικά)

ISBN 978-0-9952407-5-9 (Ηλεκτρονικό βιβλίο στα αγγλικά)

John Vlachopoulos, *Στα Αχνάρια του Λευκάδιου Χέρν Polydynamics Inc, Καναδάς (2022)*

ISBN 978-0-9952407-6-6 (Βιβλίο στα ελληνικά)

ISBN 978-0-9952407-7-3 (Ηλεκτρονικό βιβλίο στα ελληνικά)

Εκδόθηκε από:

POLYDYNAMICS INC, Dundas, ON, ΚΑΝΑΔΑΣ

www.polydynamics.com

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ σελίδα

ΛΕΥΚΑΔΑ, ΕΛΛΑΔΑ 1

ΚΥΘΗΡΑ 3

ΚΕΡΚΥΡΑ (CORFU) 5

ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ και ΙΘΑΚΗ 7

ΖΑΚΥΝΘΟΣ (ZANTE) 9

ΔΟΥΒΛΙΝΟ, ΙΡΛΑΝΔΙΑ 11

ΠΑΡΙΣΙ, ΓΑΛΛΙΑ 13

USHAW COLLEGE, ΗΒ 15

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, ΗΠΑ 17

CINCINNATI, ΟΗ και ST. LOUIS, ΜΟ 19

ΝΕΑ ΟΡΛΕΑΝΗ 21

MARTINIKΑ, ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΛΕΣ 23

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ 25

MONTREAL, ΚΑΝΑΔΑΣ 27

TORONTO 29

ΛΑΜΠΕΡΤΑ 31

BANKOYBER 33

ΓΙΟΚΟΧΑΜΑ, ΙΑΠΩΝΙΑ 35

MATSUE 37

KUMAMOTO 39

KOBE 41

KYOTO 43

HIMEJI και OSAKA 45

ΟΡΟΣ FUJI 47

TOKIO I 49

TOKIO II 51

TOKIO III 53

ΤΣΟΥΝΑΜΙ 55

YAMAGATA και KANAZAWA 57

YAIZU 59

ΒΟΛΟΣ, ΕΛΛΑΔΑ 61

NIAGARA FALLS and BURLINGTON, ONTARIO , ΚΑΝΑΔΑΣ 63

Η Γενέτειρα του Λευκάδιου

ΛΕΥΚΑΔΑ, ΕΛΛΑΔΑ

Η Λευκάδα είναι ηγενέτειρα του Patrick Lafcadio Hearn (Πατρίκιος Λε υ κ ά δ ι ο ς Χερν) η Κοιζυμι Yakumo (1850-1904). Η μητέρα του ήταν Ελληνίδα (Ρόζα Αντωνίου Κασιμάτη) και ο πατέρας του Ιρλανδός (Χειρουργός-Ταγματάρχης Τσαρλς Μπους Χερν). Ο Κάρολος πήγε τη νεαρή οικογένειά του στο Δουβλίνο, όπου τελικά ο Lafcadio εγκαταλείφθηκε και από τους δύο γονείς του, στη φροντίδα της πλούσιας θείας του Sarah Holmes Brenane . Αφού πήγε

σχολείο στη Γαλλία και την Ιρλανδία, ο Lafcadio μετανάστευσε στις ΗΠΑ (Νέα Υόρκη, Σινσινάτι και Νέα Ορλεάνη), έζησε για μερικά χρόνια στη Μαρτινίκα και στη συνέχεια μετακόμισε στην Ιαπωνία, όπου έγινε πολύ διάσημος για τις ιστορίες και τα βιβλία του για τον ιαπωνικό πολιτισμό. και λαογραφία.

Στο Matsue της Ιαπωνίας, παντρεύτηκε την Koizumi Setsu, έγινε Ιάπωνας πολίτης και πήρε το όνομα Koizumi Yakumo . Ένα μουσείο στο όνομά του άνοιξε το 1933 και η κατοικία του ανακηρύχθηκε ιστορικός χώρος το 1940. Ένα μουσείο με το όνομα «Historical Center of Lafcadio Hearn» εγκαινιάστηκε στη Λευκάδα στις 4 Ιουνίου 2014. Περιέχει σπάνια βιβλία, ιαπωνικά συλλεκτικά αντικείμενα, φωτογραφίες και άλλα εκθέματα δωρεά του Νεοϋορκέζου έμπορου έργων τέχνης Τάκη Ευσταθίου . Ξεκινάω από τη Λευκάδα και ελπίζω να απολαύσετε το "ταξίδι" όσο κι εγώ.

Σύμφωνα με τη μυθολογία, η ποιήτρια Σαπφώ αυτοκτόνησε πηδώντας από έναν γκρεμό στα νότια του νησιού, επειδή την απέρριψε ο όμορφος εραστής της βαρκάρη Φάων . Η ναυμαχία του Ακτίου έγινε στο Ιόνιο Πέλαγος μεταξύ της Λευκάδας και του Ακτίου, που βρίσκεται μόλις 15 χιλιόμετρα βορειοανατολικά στην ηπειρωτική Ελλάδα. Ο Οκταβιανός (αργότερα γνωστός ως Αύγουστος Καίσαρας) νίκησε τον συνδυασμένο στόλο του Μάρκου Αντώνιου και της Κλεοπάτρας το 31 π.Χ. Η μάχη του Ακτίου σηματοδοτεί τη μετάβαση της Ρώμης από τη Δημοκρατία στην Αυτοκρατορία.

Λευκάδα και τα υπόλοιπα Επτάνησα ήταν υπό Ενετοκρατία για εκατοντάδες χρόνια και μετά από σύντομη κατοχή από τους Γάλλους, έγιναν βρετανικό προτεκτοράτο περίπου από το 1810 έως το 1864. Μάλιστα, προπάππους της Καμίλα, Δούκισσα του Cornwall, είχε υπηρετήσει ως κυβερνήτης του Ιονίου νησιού της Ζακύνθου (Ζ ά κ υ νθος). Έτσι, τόσο ο Πρίγκιπας Κάρολος (ο πρίγκιπας Φίλιππος γεννήθηκε στην Κέρκυρα) όσο και η Δούκισσα έχουν συνδέσεις με τα Επτάνησα.

Σκορπιός ήταν άγονο νησί όταν αγοράστηκε από τον Αριστοτέλη Ωνάση το 1963. Το πράσινο στην εικόνα οφείλεται σε πάνω από 200 είδη φυτών και δέντρων που εισάγονται. Βρίσκεται περίπου 2 χιλιόμετρα από το θέρετρο Νυδρί , στο στενό μεταξύ Λευκάδας και ηπειρωτικής Ελλάδας. Ο Ωνάσης παντρεύτηκε τη Ζακλίν Μπουβιέ Κένεντι στον Σκορπιό το 1968.

Η νέα ιδιοκτήτρια Ekaterina Rybolonleva (γεννημένη το 1989) παντρεύτηκε τον Ουρουγουανό επιχειρηματία και πολιτικό Juan Sartori το 2015, επίσης στο νησί. Νοίκιασα ένα μηχανοκίνητο σκάφος και γύρισα τον Σκορπιό τον Αύγουστο του 2016, αλλά δεν φαινόταν να υπάρχει κανείς εκεί, εκτός από λίγους φρουρούς. Ο πατέρας της Ekaterina, ο Ρώσος ολιγάρχης Ντιμίτρι Ριμπολόβλεφ, έχει σχεδιάσει εγκαταστάσεις «όπως τα πρότυπα του Νταβός», για τη φιλοξενία συνεδρίων για «ιδιώτες με εξαιρετικά μεγάλη περιουσία».

ΚΥΘΗΡΑ

Κύθηρα είναι η γενέτειρα της μητέρας του Lafcadio Hearn, Ρόζας Αντωνίου Κασιμάτη . Αν και δεν βρίσκεται κοντά στα άλλα Επτάνησα, θεωρείται παραδοσιακά ως ένα από τα επτά νησιά (Επ τ ά νη σ α). Βρίσκεται εκεί όπου το Ιόνιο Πέλαγος συναντά το Αιγαίο, ακριβώς νότια της Πελοποννήσου και βορειοδυτικά της Κρήτης. Μαζί με τα άλλα «Επτά Νησιά» ήταν βρετανικό προτεκτοράτο. Ο πατέρας του Λαυκάδιο , ο Δρ Τσαρλς Χερν (αργότερα Χειρουργός-

Ταγματάρχης), συνόδευε το σύνταγμα του για υπηρεσία στο Cerigo (όπως ήταν γνωστά τα Κύθηρα τότε) και αμέσως μετά την άφιξή του συνάντησε τη Ρόζα.

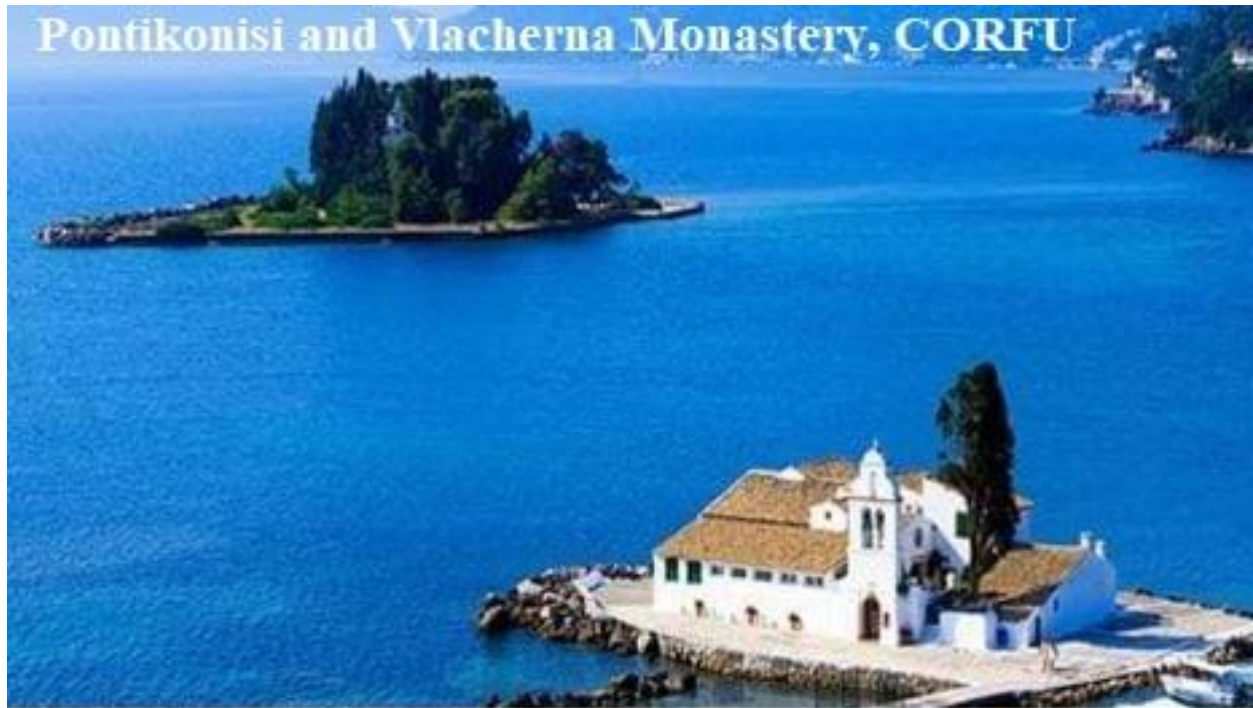
Η ιστορία του νησιού ανάγεται στους μυθολογικούς χρόνους. Συναγωνίζεται την Κύπρο, για τον τίτλο της γενέτειρας της Αφροδίτης, της θεάς του έρωτα. Λόγω της κεντρικής του θέσης, έχει προσελκύσει εμπόρους, ναυτικούς, αποίκους, εισβολείς, κατακτητές και πειρατές ανά τους αιώνες. Προφανώς υπήρχε Φοινικικός οικισμός στον Αβλέμονα, πριν από την εποχή της Κλασικής Ελλάδας. Είχε καταληφθεί από την Αθήνα και τη Σπάρτη τον 5ο και 4ο αιώνα π.Χ. Μετά την κατάληψη, τη λεηλασία και τη λεηλασία της Κωνσταντινούπολης το 1204, από τους Σταυροφόρους, κυβερνήθηκε από τη Βενετία, και έτσι απέκτησε το όνομα Cerigo. Ο Hayreddin Barbarossa (γιος Οθωμανού πατέρα και Ελληνίδας μητέρας) κατέλαβε το Cerigo το 1537, προκάλεσε πολλές καταστροφές και πούλησε πολλούς από τους κατοίκους ως σκλάβους στην Αφρική. Η κυριαρχία της Βενετίας αποκαταστάθηκε πλήρως μετά τη μάχη του Λεπάντο (Ναύπακτος, 1571). Μετά την πτώση της Ενετικής Δημοκρατίας από τον Ναπολέοντα (1797), το Cerigo και τα άλλα νησιά ήταν για λίγο υπό γαλλικό και ρωσικό έλεγχο πριν γίνουν βρετανικό προτεκτοράτο περίπου από το 1815 έως το 1864.

Περίπου 35 χλμ. νότια των Κυθήρων βρίσκονται τα Αντικύθηρα, διάσημα για την τοποθεσία ενός ναυαγίου, από το οποίο ανασύρθηκε ο Μηχανισμός των Αντικυθήρων και το άγαλμα του Εφηβου, που χρονολογείται στον 2ο ή 3ο αιώνα π.Χ. (1900). Ο Μηχανισμός (διάμετρος 13 εκατοστών) συνήθως περιγράφεται ως ο πρώτος υπολογιστής στον κόσμο, ικανός να υπολογίζει τις αστρονομικές θέσεις και τις εκλείψεις ήλιου και σελήνης, πολλά χρόνια νωρίτερα. Υπάρχουν κάποιες ανακρίβειες λόγω των περιορισμών της διαθέσιμης πλανητικής θεωρίας τη στιγμή της κατασκευής. Δεν ήταν μια μοναδική συσκευή, αλλά μάλλον ένας από τους λίγους τέτοιους μηχανισμούς που κατασκευάστηκαν κατά τον 2ο και 3ο αιώνα π.Χ. Ωστόσο, ο κόσμος έπρεπε να περιμένει για πάνω από χίλια χρόνια για να κατασκευαστεί ξανά μια συσκευή τέτοιας μηχανικής πολυπλοκότητας.

Ο Εφηβος ή Youth (1,96 μέτρα ύψος) φαίνεται να κρατά κάποιο είδος στρογγυλού αντικειμένου. Έχει προταθεί ότι απεικονίζει τον Πάρη, τον εραστή της Ελένης της Τροίας, να προσφέρει το μήλο της έριδος στη θεά Αφροδίτη.

Τόσο ο Μηχανισμός των Αντικυθήρων όσο και το άγαλμα Εφηβος εκτίθενται πλέον στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο Αθηνών. Τα Κύθηρα δεν είχαν την εκρηκτική τουριστική ανάπτυξη πολλών άλλων ελληνικών νησιών, έτσι έχουν διατηρήσει τη μοναδική νησιώτικη γοητεία τους. Ήταν γνωστό ακόμη και στην αρχαιότητα και περισσότερο στην Ενετοκρατία για το κρασί, το μέλι και το ελαιόλαδο υψηλής ποιότητας. Επισκέφτηκα μόνο μία φορά, το 2011, αλλά σίγουρα θα επιστρέψω.

ΚΕΡΚΥΡΑ (ΚΕΡΚΥΡΑ)

Κέρκυρα (Κέρκυρα) με πληθυσμό άνω των 100.000 κατοίκων είναι το πολυπληθέστερο από τα Επτάνησα. Είναι γεμάτο ιστορία, πλούσιο σε πολιτισμό και προικισμένο με φυσική ομορφιά. Σύμφωνα με την Οδύσσεια του Ομήρου, ο Οδυσσέας ξεβράστηκε σε μια παραλία του νησιού των Φαιάκων (πιστεύεται ότι είναι η σημερινή Κέρκυρα) και συνάντησε τη

Ναυσικά , την κόρη του βασιλιά Αλκίνοου . Τον πήγε στο βασιλικό παλάτι και κανόνισε την επιστροφή του στο νησί της πατρίδας του, την Ιθάκη, περίπου 100 χιλιόμετρα νότια.

Κέρκυρα έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο σε όλη την ιστορία της Ελλάδας. Ωστόσο, η διακυβέρνηση της Βενετίας, η οποία ξεκίνησε το 1386 μέχρι τη γαλλική κατοχή του 1797, άφησε ανεξίτηλο σημάδι. Ήταν το μόνο μέρος της Ελλάδας που δεν κατακτήθηκε ποτέ από τους Οθωμανούς, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες. Ενετοί, Έλληνες, ξένοι μισθοφόροι και οι ισχυρές οχυρώσεις τους άντεξαν και απέκρουσαν όλες τις επιθέσεις. Κάτω από την Ενετοκρατία 400 ετών, οι Κερκυραίοι ανέπτυξαν έντονο ενδιαφέρον για τη μουσική, το θέατρο και την όπερα. Η διάκριση « *applaudito in Corfu* » είχε ιδιαίτερη σημασία για τους καλλιτέχνες της όπερας.

Το παλάτι **Αχίλλειο** είχε χτιστεί από τον Kaiserin Elisabeth (Sisi) της Αυστρίας το 1889. Θρηνούσε μετά τη δολοφονία-αυτοκτονία του μονάρκιδου γιου της Rudolf, με τη δεκαεπτάχρονη φίλη του Mary von Vetsera (κόρη της Ελένης Μπαλτατζή της Χίου, Σμύρνη και Κωνσταντινούπολη) στο Mayerling . Μετά τη δολοφονία της Ελισάβετ στη Γενεύη (1898), το Αχίλλειο πουλήθηκε στον Κάιζερ Γουλιέλμο Β'. Σε ένα άλλο θερινό ανάκτορο, που ονομάζεται Mon Repos, γεννήθηκε ο πρίγκιπας Φίλιππος το 1921.

Αρκετοί άλλοι αξιόλογοι γεννήθηκαν ή έζησαν στην Κέρκυρα, μεταξύ των οποίων και ο Ιωάννης Καποδίστριας , ο πρώτος κυβερνήτης της σύγχρονης Ελλάδας, ο συγγραφέας Lawrence Durrell και ο φυσιοδίφης αδελφός του Gerald. Η μητέρα του Lafcadio Hearn, Ρόζα Αντωνίου Κασιμάτη , πέθανε σε ψυχιατρείο στην Κέρκυρα το 1882.

Υπάρχει ακόμη και σύνδεση μεταξύ της Κέρκυρας και του χωριού Ancaster του Οντάριο που βρίσκεται μόλις 7 χλμ. από το Πανεπιστήμιο McMaster: ο Βρετανός αξιωματικός του στρατού Otto Ives είχε πολεμήσει εναντίον των Οθωμανών κατά τη διάρκεια του πολέμου της ελληνικής ανεξαρτησίας και παντρεύτηκε τη Magdalene Diamanti , στην Κέρκυρα, πριν φτάσει και εγκατασταθεί στο Ancaster του Οντάριο, το 1832. Η μικρότερη αδερφή (ή ανιψιά) της Μαγδαληνής, Αγγελική , ήρθε επίσης και έζησε με το ζευγάρι σε ένα μεγάλο σπίτι, που ονομαζόταν Ερμιτάζ. Δεν μιλούσε πολύ αγγλικά και ο αμαξάς του Otto Ives, William Black, της μάθαινε τη γλώσσα. Ο Μπλακ ερωτεύτηκε την Ελληνίδα και ζήτησε από τον Άιβς την άδεια να παντρευτεί.

Σύμφωνα με τον μύθο, ο Άιβς του είπε έντονα ότι ένας αμαξάς δεν ήταν άξιος να παντρευτεί την αδερφή της γυναίκας ενός Βρετανού συνταγματάρχη και της οποίας ο πατέρας ήταν κυβερνήτης του Ιονίου νησιού των Παξών (μόλις 10 χλμ. νότια της Κέρκυρας). Πολύ απογοητευμένος, ο William Black αποφάσισε να δώσει τέλος στη ζωή του και το σώμα του βρέθηκε κρεμασμένο στον αχυρώνα, το επόμενο πρωί. Ένας δρόμος κοντά στο ακίνητο ονομάζεται 'Lovers Lane' και τα ερείπια του σπιτιού και του αχυρώνα υποτίθεται ότι είναι στοιχειωμένα, που περιστασιακά επισκέπτονται οι λάτρεις των ιστοριών φαντασμάτων. Ο Λαφκάδιος θα αγαπούσε αυτή την ιστορία και αν την είχε ακούσει, θα είχε γράψει ένα βιβλίο.

ΚΕΦΑΛΟΝΙΑ και ΙΘΑΚΗ

Κεφαλονιά είναι το μεγαλύτερο από τα νησιά του Ιονίου και η **ΙΘΑΚΗ** το δεύτερο μικρότερο από τα επτά (Επτάνησα). Το ερώτημα είναι αν η σύγχρονη **Ιθάκη** είναι η Ιθάκη του Ομήρου (Ί θ ά κη), το σπίτι του **Οδυσσέα (Οδυσσέα)** . Ήταν ο εγκέφαλος πίσω από το κόλπο του δούρειου ίππου. Χρειάστηκαν δέκα χρόνια για να επιστρέψει από την Τροία στο νησί-σπίτι του στην Ιθάκη και στη σύζυγό του Πηνελόπη, σύμφωνα με την Οδύσσεια του Ομήρου. Φυσικά, ο Όμηρος συνέθετε ποίηση, όχι ιστορία. Ήταν όλα μυθοπλασία; θρύλους και μύθους; ή υπήρχε κάποια ιστορική βάση διανθισμένη με ποιητική άδεια;

Οι αρχαιολόγοι στη δεκαετία του 1800 ήταν δύσπιστοι και γελοιοποίησαν την εμμονή του Heinrich Schliemann να αναζητήσει την Τροία και τις Μυκήνες. Πολλοί τον έχουν κατηγορήσει για τις ερασιτεχνικές ανασκαφικές του μεθόδους, αλλά κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει την επιτυχία του Σλήμαν. Παρόλο που η μάχη της Τροίας έγινε τον 13ο αιώνα π.Χ. και ο Όμηρος έγραψε την Ιλιάδα και την Οδύσσεια τον 8ο αιώνα π.Χ., ο Οδυσσέας ήταν πιθανότατα υπαρκτό πρόσωπο. Η αναζήτηση για την Ιθάκη του Οδυσσέα συνεχίζεται για πάνω από δύο χιλιάδες χρόνια και έχει ενταθεί αφού ο Σλήμαν ανακάλυψε την Τροία (κοντά στο Χισαρλίκ στη σύγχρονη Τουρκία) και τις Μυκήνες στην Πελοπόννησο.

Τα αρχαιολογικά στοιχεία ευνοούν τη σημερινή Ιθάκη. Η γεωγραφική περιγραφή του Ομήρου ευνοεί τη χερσόνησο της Παλικής της Κεφαλονιάς. Η Παλική ήταν ένα νησί, πριν από τρεις χιλιάδες χρόνια, που χωριζόταν από ένα στενό κανάλι στη δυτική πλευρά, ενώ την Ιθάκη χωρίζει μια ευθεία πλάτους λιγότερο από 4 χιλιόμετρα, στα ανατολικά της Κεφαλονιάς.

Η κληρονομιά του Οδυσσέα φαίνεται ότι επηρέασε την ψυχή των Κεφαλλονιτών και των γύρω νησιών. Φημίζονται ότι ταξιδεύουν, μεταναστεύουν και εγκαθίστανται σε μακρινά μέρη. Ο πρώτος Έλληνας που πάτησε το πόδι του στον Καναδά ήταν ο Ιωάννης Ο Φωκάς από την Κεφαλονιά, περισσότερο γνωστός με το ισπανοποιημένο του όνομα Juan de Fuca. Οδήγησε μια ισπανική αποστολή το 1592 σε αναζήτηση του θρυλικού περάσματος, που πιστεύεται ότι συνδέει τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό. Το **Juan de Fuca Strait** είναι ένα κανάλι μήκους 150 km, πλάτους 20-40 km, που χωρίζει το νησί Βανκούβερ του Καναδά, από τις ΗΠΑ.

Ένας άλλος διάσημος Κεφαλλονίτης ήταν ο Κωνσταντίνος Γεράκης (το οικογενειακό του όνομα σημαίνει γεράκι στα αγγλικά, Faucon στα γαλλικά). Μετέτρεψε στα γαλλοαγγλικά το επώνυμό του σε PHAULKON και έφτασε στο Σιάμ (σημερινή Ταϊλάνδη) το 1675, εργαζόμενος στην Αγγλική Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών. Εκτός από τη μητρική του ελληνική, μπορούσε να μιλούσε Αγγλικά, Γαλλικά, Πορτογαλικά και μιλούσε άπταιστα τη σιαμαία γλώσσα σε μερικά χρόνια. Εργάστηκε πρώτα ως διερμηνέας για τον Βασιλιά Ναράι τον Μέγα, τελικά έγινε ο κύριος σύμβουλος του βασιλιά και κάποιου είδους de facto πρωθυπουργός. Όταν ο βασιλιάς αρρώστησε στο τελικό στάδιο, διαδόθηκαν φήμες ότι ο Phaulkon σχεδίαζε να κυβερνήσει τη χώρα με τον καθορισμένο διάδοχο του θρόνου ως βασιλιά-μαριονέτα. Ακολούθησε στρατιωτικό πραξικόπημα υπό την ηγεσία ενός από τους μανταρίνους, ο διάδοχος του θρόνου και ο Phaulkon συνελήφθησαν, βασανίστηκαν και εκτελέστηκαν το 1688.

Η Λευκάδα βρίσκεται λιγότερο από 10 χλμ βόρεια της Ιθάκης. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι ο Lafcadio Hearn ξεκίνησε τη δική του Οδύσσεια στην Ιρλανδία, τη Γαλλία, την Αγγλία, τη Νέα Υόρκη, το Σινσινάτι, τη Νέα Ορλεάνη, τη Μαρτινίκα και την Ιαπωνία στα τέλη του 1800 και έγραψε για τις εμπειρίες του.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ (ΖΑΝΤΕ)

Ζάκυνθος (που οι Ενετοί την αποκαλούσαν **Zante**) είναι ένα μεγάλο νησί του Ιονίου που βρίσκεται 10 χλμ νότια της Κεφαλονιάς και 20 χλμ δυτικά της Πελοποννήσου. Στην Οδύσσεια του Ομήρου (μετάφραση Σάμιουελ Μπάτλερ) ο Οδυσσεύς λέει «Μένω στην Ιθάκη, όπου υπάρχει ένα ψηλό βουνό.... καλυμμένο με δάση? και όχι μακριά από αυτό υπάρχει ένα σύμπλεγμα νησιών πολύ κοντά το ένα στο άλλο... και το δασωμένο νησί της Ζακύνθου. Η Ιθάκη κείται οκλαδόν στον ορίζοντα, όλο ψηλότερα στη θάλασσα προς το

ηλιοβασίλεμα, ενώ οι άλλοι κείτονται μακριά της προς την αυγή». Αυτό το απόσπασμα οδήγησε στην εικασία ότι η σημερινή Ιθάκη δεν είναι η Ιθάκη του Ομήρου, γιατί υποτίθεται ότι είναι «προς το ηλιοβασίλεμα, "ζόφον" ενώ η σύγχρονη Ιθάκη είναι ανατολικά της Κεφαλονιάς.

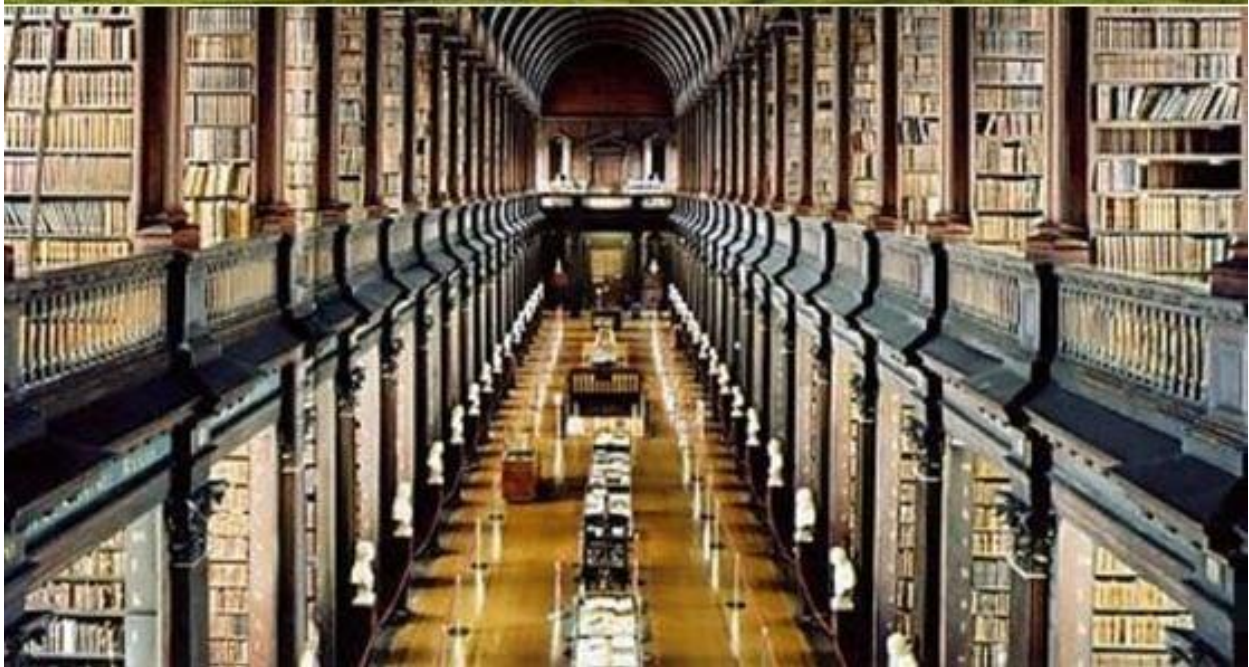
Η Ζάκυνθος έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην Ελληνική Επανάσταση (1821-1829) κυρίως λόγω δύο ανδρών: του κατεξοχόν επαναστάτη Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και του Βρετανού αξιωματικού του στρατού Ρίτσαρντ Τσερτς. Ο Κολοκοτρώνης ήταν γόνος ισχυρής οικογένειας στην Πελοπόννησο. Από μικρός έγινε κλέφτης (πολεμιστής-ληστής) και οι Οθωμανοί του έβαλαν τίμημα στο κεφάλι. Φοβούμενος σύλληψη ή/και δολοφονία, κατέφυγε στη Ζάκυνθο το 1806, η οποία βρισκόταν υπό γαλλικό έλεγχο. Το 1810 τα βρετανικά στρατεύματα κατέλαβαν τη Ζάκυνθο και ο Ρίτσαρντ Τσερτς, γεννημένος στην Ιρλανδία, σήκωσε το 1ο Σύνταγμα Ελληνικό Ελαφρύ Πεζικό. Ο Κολοκοτρώνης επιστρατεύτηκε και γρήγορα προήχθη στο βαθμό του Ταγματάρχη υπό τη διοίκηση του συνταγματάρχη Τσερτς. Ο Ρίτσαρντ Τσερτς με το ελληνικό του σύνταγμα πήρε μέρος σε πολλές μάχες (κυρίως κατά των Γάλλων) και έγινε «πιο Έλληνας από τους Έλληνες». Ταξίδεψε στο Συνέδριο της Βιέννης το 1815 και υποστήριξε υπέρ της ελληνικής υπόθεσης για ανεξαρτησία.

Η εκπαίδευση που έλαβε ο Κολοκοτρώνης, για τουλάχιστον 6 χρόνια, ήταν ανεκτίμητη όταν επέστρεψε στην Πελοπόννησο. Κατάφερε να πείσει τους καβγατζήδες πολέμαρχους και να οργανώσει τους απείθαρχους κλέφτες να πολεμούν σαν στρατός και όχι σαν άγριοι ανεξάρτητοι ληστές. Συνήθιζε να φοράει το τελετουργικό λοφιοφόρο κόκκινο κράνος του 1ου Συντάγματος στις μάχες. Ο Τσερτς και ο Κολοκοτρώνης ανέπτυξαν στενή φιλία και διατηρούσαν αλληλογραφία. Μετά την ίδρυση του ελληνικού ελεύθερου κράτους, ο Church προσκλήθηκε και ήρθε στην Ελλάδα μερικές φορές πριν γίνει Έλληνας πολίτης το 1834, Στρατηγός και Γερουσιαστής. Πέθανε το 1873, σε ηλικία 90 ετών και κηδεύτηκε στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών.

Η Ζάκυνθος και τα άλλα νησιά του Ιονίου ήταν υπό Αγγλική κυριαρχία μέχρι το 1864. Αντισυνταγματάρχη. Ο John Whitehill Parsons, προ-προπάππος της Camilla, Δούκισσας της Κορνουάλης, υπηρέτησε ως Βρετανός κάτοικος (κυβερνήτης) της Ζακύνθου. Πέθανε στην Κέρκυρα το 1848.

Ο γεννημένος στην Ιρλανδία Dr. Charles Bush Hearn, πατέρας του Lafcadio, υπηρέτησε ως χειρουργός σε διάφορα συντάγματα στη Ζάκυνθο, την Ιθάκη και την Κέρκυρα μεταξύ 1845 και 1848, με όρους διάρκειας «από έξι μήνες έως ένα έτος». Μεταφέρθηκε στα Κύθηρα το 1848 και στη Λευκάδα το 1849.

ΔΟΥΒΛΙΝΟ , ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Το Trinity College (Πανεπιστήμιο του Δουβλίνου) ιδρύθηκε από τη βασίλισσα Ελισάβετ Ι το 1592. Αν και βρίσκεται στην καρδιά του Δουβλίνου, η πανεπιστημιούπολη είναι ένα νησί ηρεμίας. Δεν έψαξα σε κανέναν χάρτη για το πανεπιστήμιο, αλλά καθώς περπατούσα κατά μήκος της οδού

Grafton (που είναι ο κύριος εμπορικός δρόμος), κατέληξα μέσα στην πανεπιστημιούπολη (Μάιος 2000).

Ο μακρύς κατάλογος των αξιοσημείωτων αποφοίτων περιλαμβάνει τους συγγραφείς Oscar Wilde, Jonathan Swift, Bram Stoker, Samuel Beckett και τον μαθηματικό WR Hamilton (γνωστός για τη μηχανική Hamilton, το θεώρημα Cayley-Hamilton και πολλά άλλα). Η Παλιά Βιβλιοθήκη περιέχει πολλές χιλιάδες σπάνια βιβλία και αποτελεί τουριστικό αξιοθέατο. Ο πατέρας του Lafcadio, Charles Bush Hearn (1818-1866) έλαβε πτυχίο από το Trinity πριν σπουδάσει ιατρική στο Royal College of Surgeons στο Δουβλίνο.

Γεννήθηκε στη Λευκάδα, στις 27 Ιουνίου 1850 και βαφτίστηκε 12 μέρες αργότερα ως Patrick Lafcadio, απουσία του πατέρα του, ο οποίος είχε μεταφερθεί στο νησί Δομινικά της Καραϊβικής. Σε ηλικία δύο ετών, ταξίδεψε με τη μητέρα του Ρόζα και τον θείο του Ρίτσαρντ (του Charles νεότερος αδερφός) στην Ιρλανδία, φτάνοντας στο αγγλο-ιρλανδικό σπίτι Hearn στο Rathmines, ένα προάστιο του Δουβλίνου, την 1η Αυγούστου **1852**. Δεν επέστρεψε ποτέ προς την Ελλάδα, αλλά πάντα ταυτιζόταν με την ελληνική καταγωγή του. Αργότερα στη ζωή του έγραψε: «Όντας ο ίδιος μεσημβρινός, Έλληνας, νιώθω με τη λατινική φυλή παρά με την αγγλοσάξονα».

Η ζωή της Ρόζας δεν ήταν ευτυχισμένη στη Λευκάδα ή στο Δουβλίνο. Παντρεύτηκε τον Κάρολο σε μια ελληνική εκκλησία στη Λευκάδα στις 25 Νοεμβρίου 1849, έγκυος δύο μηνών στον δεύτερο γιο της (Lafcadio). Ο σύζυγός της την άφησε για τον επόμενο διορισμό του τρεις μήνες αργότερα. Το πρώτο τους παιδί, ο Τζορτζ Ρόμπερτ, πέθανε δύο μήνες μετά τη γέννηση του Λαφκάδιο, τον Αύγουστο του 1850. Στην Ιρλανδία, οι γνώσεις της στα ελληνικά και τα ιταλικά δεν ωφελούσαν και αντιμετώπιζε πραγματικά δυσκολίες στην εκμάθηση των αγγλικών. Η απουσία του συζύγου της, η περιορισμένη επικοινωνία με τα πεθερικά της και ο καιρός στο Δουβλίνο (σίγουρα όχι σαν το ηλιόλουστο ελληνικό νησί της) οδήγησαν σε νευρικό κλονισμό.

Ο σύζυγός της επέστρεψε τον Οκτώβριο του 1853, αλλά έφυγε ξανά για τον Κριμαϊκό πόλεμο έξι μήνες αργότερα. Η Ρόζα επέστρεψε στα Κύθηρα το καλοκαίρι του 1854 και γέννησε τον τρίτο γιο τους Τζέιμς Ντάνιελ τον Αύγουστο. Δεν επέστρεψε ποτέ στην Ιρλανδία και ο Τσαρλς ακυρωσε το γάμος τους. Στα Κύθηρα παντρεύτηκε τον Τζιοβάνι Καβαλλίνι και απέκτησε άλλα τέσσερα παιδιά. Ο Τζέιμς εστάλη στους Ιρλανδούς συγγενείς του στο Δουβλίνο και δεν είδε ποτέ ξανά τη μητέρα του.

Lafcadio αφέθηκε στη φροντίδα της πλούσιας θείας του Charles από τη μητέρα Sarah Brenane, η οποία είχε μεταστραφεί από τον Προτεσταντισμό στον Καθολικισμό. Ο πατέρας του επέστρεψε το 1856, παντρεύτηκε μια χήρα παλιά φλόγα του και έφυγε για μια αποστολή στην Ινδία το καλοκαίρι του 1857, για να μην επιστρέψει ποτέ. Ο Λαφκάδιος δεν είδε ποτέ τη μητέρα του μετά την ηλικία των τεσσάρων ή τον πατέρα του μετά τα επτά του. Έζησε μια ζωή με προνόμια, διδάχθηκε από ιδιωτικούς δασκάλους και έκανε καλοκαιρινές διακοπές στο **Tramore**, στη νοτιοανατολική ακτή της Ιρλανδίας.

ΠΑΡΙΣΙ, ΓΑΛΛΙΑ

«LIBERTE, EGALITE, FRATERNITE» οι τρεις γαλλικές λέξεις στις πόρτες του Δημαρχείου των Βερσαλλιών, προφανώς εκφράστηκαν μαζί για πρώτη φορά σε μια ομιλία του Ροβεσπιέρου, κατά τη Γαλλική Επανάσταση. Η διάσημη φράση « Qu'ils mangent de la brioche» ή «Laissez-les manger du gâteau» (αφήστε τους να φάνε κέικ) δεν ειπώθηκε ποτέ από τη Μαρία Αντουανέτα, αλλά είναι ένας μύθος που καθόρισε τις άθλιες κοινωνικές ανισότητες

και τις συνθήκες διαβίωσης στη Γαλλία, στα τέλη του 1700. Μάλλον δεν είχε ιδέα ότι η συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων στο Παρίσι δεν είχε την οικονομική δυνατότητα να αγοράσει ένα καρβέλι ψωμί. Ο κλήρος και οι ευγενείς, όχι περισσότερο από το 3% του πληθυσμού, κυβερνούσαν και εκμεταλλεύονταν τις μάζες.

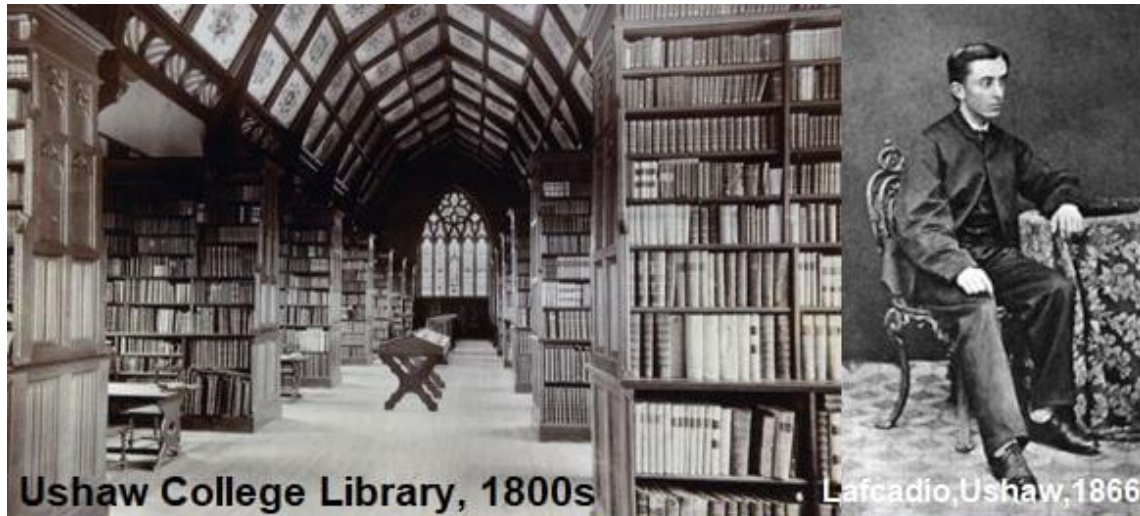
Η **Γαλλική Επανάσταση** είναι ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα στην ιστορία του δυτικού κόσμου. Στις **14 Ιουλίου 1789** ένας μεγάλος όχλος επιτέθηκε στη Βασίλη, ένα βασιλικό φρούριο με αποθήκες όπλων και πυρομαχικών, το οποίο χρησιμοποιήθηκε και ως φυλακή. Η Quatorze Juliet είναι η Εθνική Ημέρα της Γαλλίας. Την Επανάσταση ακολούθησε η Βασιλεία του Τρόμου, όταν δεκάδες χιλιάδες ύποπτοι «αντεπαναστάτες» εξοντώθηκαν βάνουσα. Η μοίρα του βασιλιά Λουδοβίκου XVI, της Μαρίας Αντουανέτας και του Ροβεσπιέρου είναι γνωστή, αλλά τα γεγονότα γύρω από την εκτέλεση του Λαβουαζιέ δεν είναι.

Ο Antoine Lavoisier θεωρείται ο πατέρας της σύγχρονης χημείας. Είναι γνωστός για την ανακάλυψη του ρόλου του οξυγόνου στην καύση και για την αλλαγή της χημείας από μια ποιοτική τέχνη σε μια ποσοτική επιστήμη. Ήταν Γάλλος αριστοκράτης και μεγάλη έκταση γης που ανήκε στην οικογένειά του. Αντιγράφω από το βιβλίο των P. Cane και S. Nisenson "Giants of Science" Pyramid books (1959). «Ο Λαβουαζιέ είχε την ατυχία να προκαλέσει την οργή του Ζαν Πωλ Μαρά, ενός από τους ηγέτες του Τρόμου μετά τη Γαλλική Επανάσταση, επειδή ο Λαβουαζιέ είχε απορρίψει μια χημική πραγματεία που είχε υποβάλει ο Μαρά στη Γαλλική Ακαδημία Επιστημών. Ο Μαρά κατήγγειλε τον επιστήμονα και πέτυχε να ζητήσει τη σύλληψη..... .. Όλες οι αιτήσεις για την απελευθέρωση του Λαβουαζιέ ως μεγάλου επιστήμονα που είχε προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στο κράτος απέτυχαν. Στις 8 Μαΐου 1794, η γκιλοτίνα έβαλε τέλος στη ζωή του».

Ο μαθητής και μαθητευόμενος του Lavoisier, **Éleuthère I. DuPont**, φοβούμενος τα χειρότερα, ταξίδεψε για μια νέα ζωή στις ΗΠΑ και έφτασε με την οικογένειά του την 1η Ιανουαρίου 1800. Ίδρυσε μια εταιρεία πυρίτιδας, η οποία έγινε μια από τις πιο επιτυχημένες αμερικανικές εταιρείες γνωστή ως El du Pont de Nemours ή απλά DuPont (σήμερα πάνω από 100.000 εργαζόμενοι σε διάφορα τμήματα και spin-offs, παγκοσμίως).

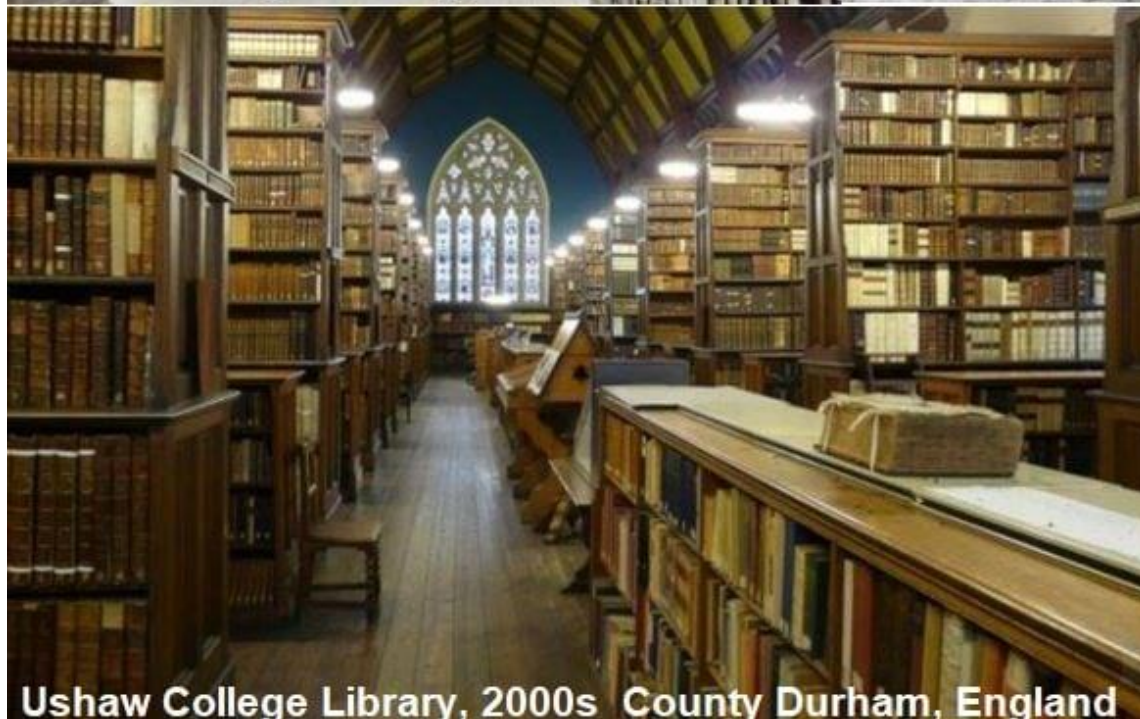
Ο Lafcadio σπούδασε στην Αγγλία σε ένα ρωμαιοκαθολικό οικότροφείο (γνωστό ως Ushaw College) που ιδρύθηκε από ιεροσπουδαστές που είχαν εγκαταλείψει τη Γαλλία κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης. Πέρασε επίσης λίγο χρόνο στη Γαλλία τη δεκαετία του 1860, αλλά πού και πότε δεν είναι γνωστό. Απέκτησε άριστη γνώση της γαλλικής γλώσσας ως έφηβος και έκανε αριστουργηματικές μεταφράσεις των Guy de Maupassant, Flaubert και Gautier αργότερα. Ο Yone Noguchi στο βιβλίο του «Lafcadio Hearn in Japan» το 1910 έγραψε «**Η ελληνική του ιδιοσυγκρασία και η γαλλική κουλτούρα του έγιναν παγομένο λουλούδι στο Βορρά**».

USHAW COLLEGE, HB

Ushaw College Library, 1800s

Lafcadio Ushaw, 1866

Ushaw College Library, 2000s County Durham, England

Lafcadio Hearn διδάχθηκε από έναν ιδιωτικό δάσκαλο στο σπίτι, όταν ζούσε με την πλούσια γιαγιά του, στην Ιρλανδία, μέχρι την ηλικία των 13 περίπου. Υπάρχουν κάποιες ενδείξεις ότι εκπαιδεύτηκε επίσης στη Γαλλία, αλλά δεν υπάρχουν διαθέσιμα σχολικά αρχεία. Τον Σεπτέμβριο του 1863 έφτασε στο Ρωμαιοκαθολικό οικοτροφείο γνωστό ως Ushaw College, στην κομητεία Durham, στη βόρεια Αγγλία. Ήταν εκεί για τέσσερα χρόνια, με ελάχιστο χρόνο στις διακοπές.

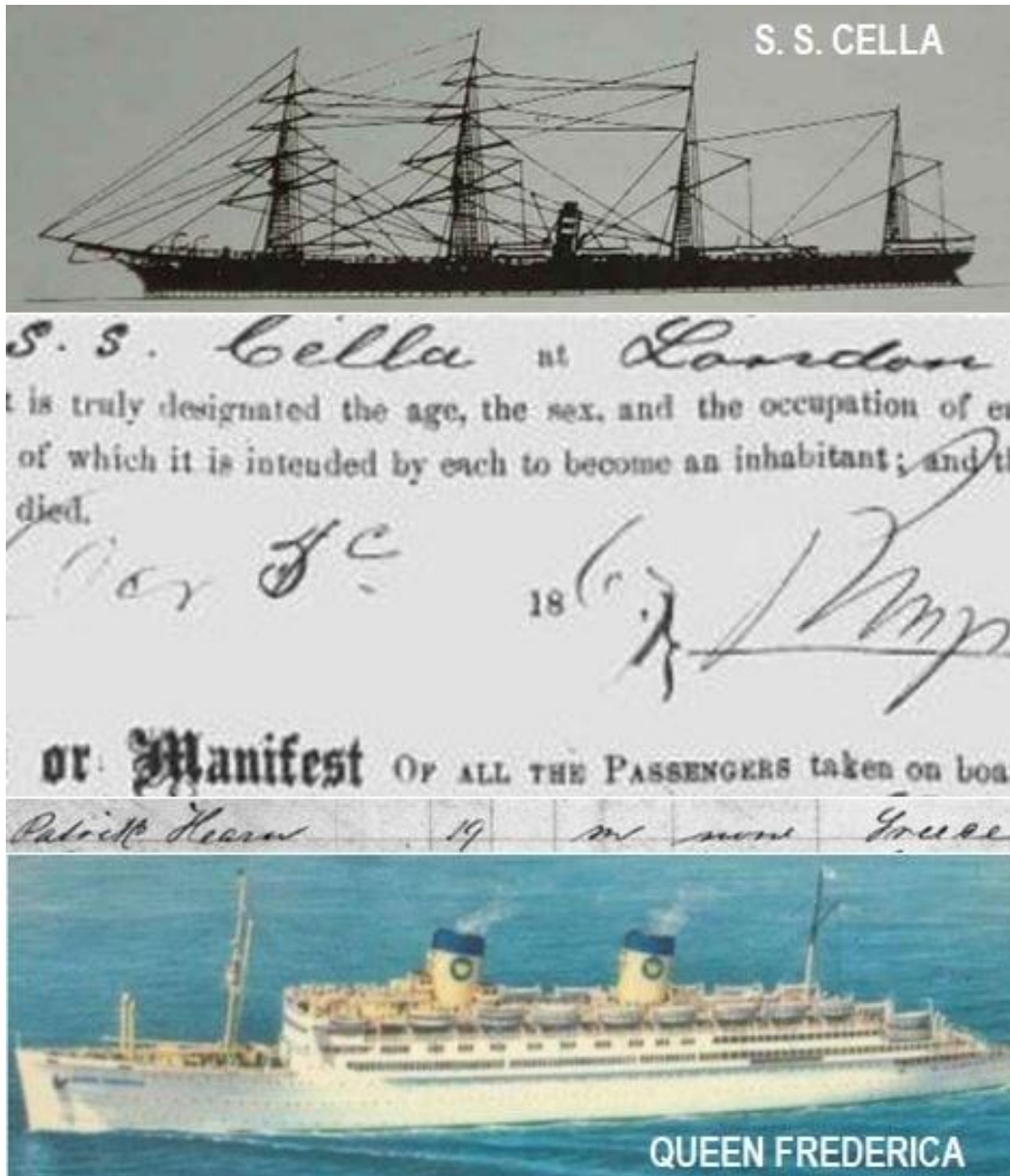
Λαυκάδιος δεν αγαπούσε την αυστηρή πειθαρχία και τη θρησκευτική κατήχηση, αλλά εκτιμούσε τις δραστηριότητες φυσικής αγωγής. Στα 16 του χτυπήθηκε στο αριστερό του μάτι από το περιστρεφόμενο σχοινί μιας κούνιας που ονομάζεται «Giants Stride». Η μόλυνση είχε ως αποτέλεσμα την πλήρη απώλεια της αριστερής όρασης. Επίσης, η ελαφριά παραμόρφωση τον έκανε να θέλει να τραβήξει τη φωτογραφία του μόνο από τη δεξιά πλευρά του προσώπου του.

To Ushaw College ήταν παραφυάδα της Αγγλικής Σχολής του Douai, στη βόρεια Γαλλία. Η Αγγλική Σχολή ήταν ένα σεμινάριο που ιδρύθηκε από Ρωμαιοκαθολικούς που διέφυγαν από την Αγγλία κατά τη διάρκεια της βασιλείας της **Βασίλισσας Ελισάβετ Α'**. Τα προβλήματα για αυτούς είχαν ξεκινήσει με τον πατέρα της Ελισάβετ, τον **Ερρίκο VIII**. Είχε εμμονή να έχει έναν γιό διάδοχο του θρόνου και ήθελε να χωρίσει τη σύζυγό του Αικατερίνη της Αραγονίας και να παντρευτεί την Ann Boleyn. Ο Πάπας αρνήθηκε να επιτρέψει την ακύρωση, έτσι ο Ερρίκος κήρυξε τον εαυτό του Ανώτατο Αρχηγό της Εκκλησίας της Αγγλίας και παντρεύτηκε την Άννα. Ο έμπιστος σύμβουλος και καγκελάριος του Ερρίκου, Σερ Τόμας Μορ, αρνήθηκε να αναγνωρίσει την «υπεροχή» του βασιλιά και την ακύρωση του γάμου του. Καταδικάστηκε για προδοσία και αποκεφαλίστηκε λίγο έξω από τον Πύργο του Λονδίνου.

Η μητέρα της Elizabeth, **Ann Boleyn**, καταδικάστηκε για «αιμομιξία και μοιχεία» και αποκεφαλίστηκε περίπου στην ίδια τοποθεσία, ένα χρόνο αργότερα. Λίγα χρόνια μετά τον θάνατο του Ερρίκου (1547), η πρώτη του κόρη Μαρία Α' έγινε βασίλισσα. Ήταν καθολική όπως η μητέρα της Αικατερίνη και άρχισε να αντιστρέφει τις προτεσταντικές μεταρρυθμίσεις. Μετά από μια εξέγερση κάηκαν περίπου 300 και γι' αυτό πήρε το όνομα «Bloody Mary». Μετά τον θάνατό της, η Ελισάβετ έγινε βασίλισσα με την υποστήριξη των Προτεσταντών. Κατά τη διάρκεια μιας εξέγερσης των Καθολικών, περίπου 700 εκτελέστηκαν βάνουσα με εντολή της Βασίλισσας. Προφανώς, οι Άγγλοι Καθολικοί είχαν καλούς λόγους να φύγουν από την Αγγλία και να ιδρύσουν το σεμινάριο τους στη Γαλλία κατά τη διάρκεια της βασιλείας της Ελισάβετ, και στη συνέχεια έπρεπε να φύγουν από τη Γαλλία κατά τη Γαλλική Επανάσταση.

Ο Lafcadio παρέμεινε στο Upshaw μέχρι το 1867, αλλά αναγκάστηκε να φύγει χωρίς να ολοκληρώσει τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Η πλούσια γιαγιά του, η κυρία Μπρενέ, είχε μεταβιβάσει χιλιάδες στρέμματα γης σε κάποιον μακρινό ξάδερφό του, τον Χένρι Χερν Μολινό, ο οποίος χρεοκόπησε και η περιουσία κατασχέθηκε. Δεν είχε πλέον την οικονομική δυνατότητα να πληρώσει για την επιβίβαση και τα δίδακτρα για τον ανιψιό της στο Ushaw. Ο Lafcadio αναγκάστηκε να ζήσει στη φτώχεια στο **Λονδίνο** στο σπίτι μιας πρώην υπηρέτριας της κυρίας Brenane, η οποία είχε παντρευτεί έναν λιμενεργάτη. Αφού έζησε στην πολυτέλεια με τον παππού του, διδάχθηκε από ιδιωτικούς δασκάλους και εκπαιδεύτηκε σε ένα από τα πιο διάσημα σχολεία, ο Λαφκάδιο βρέθηκε να ζει μια Ντικενσιανή ύπαρξη κοντά στον Τάμεση.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Η.Π.Α

Το 1869 , αφού είχε περάσει δύο χρόνια άθλιας ύπαρξης στο Λονδίνο, ο Λαφκάδιο προσφέρθηκε ένα εισιτήριο μονής διαδρομής για τη **Νέα Υόρκη** , από τον άνθρωπο που είχε καταστροφικά κακοδιαχειριστεί τον πλούτο της γιαγιάς του. Προφανώς, ο Henry Molyneux ήθελε να στείλει τον Patrick Hearn στην Αμερική ώστε να κληρονομήσει όλη την υπόλοιπη περιουσία της κυρίας Brenane . Ήταν 19 ετών (επάγγελμα: κανένα, χώρα: Ελλάδα) όταν έφτασε στη Νέα Υόρκη, όπως υποδεικνύεται στη Λίστα ή στο Μανιφέστο του **SS Cella** και από την πλήρως τεκμηριωμένη γέννησή του, στις 27 Ιουνίου 1850.

Οι (εθελοντές) μεταγραφείς στη διεύθυνση <https://heritage.statueofliberty.org> πληκτρολόγησαν την ημερομηνία άφιξης την 1η Ιανουαρίου 1867 στην έντυπη έκδοση. Η δική μου ανάγνωση είναι ότι θα μπορούσε (και θα έπρεπε) να είναι το 1869, αλλά δεν μπορώ να αποκρυπτογραφήσω την ημερομηνία και τον μήνα. Οι προτάσεις είναι ευπρόσδεκτες. Σε ένα άλλο ταξίδι από τις Δυτικές Ινδίες στη Νέα Υόρκη (13 Σεπτεμβρίου 1887) αναφέρεται ως « Lafcadio Hearn, Βρετανός».

Ήταν 4 χρόνια μετά το τέλος του **Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου (1861-1865)** . Η Νέα Υόρκη είχε πληθυσμό περίπου 1,5 εκατομμύριο και αυξανόταν γρήγορα. Τα κύματα των ερχόμενων μεταναστών ζούσαν σε πολυκατοικίες που ονομάζονταν « tenements » . Τυπικά, είχαν κλειστά παράθυρα, είχαν διαρροή υδραυλικών εγκαταστάσεων, ήταν υπερπλήρη και είχαν μολυνθεί από ασθένειες. Ήταν άθλια φτώχεια όχι μακριά από τις γειτονιές των πόλεων με κολοσσιαία συγκέντρωση πλούτου βαρώνων ληστών και χρηματιστών, όπως ο Κορνήλιος Βάντερμπιλτ και ο Τζέι Πι Μόργκαν.

Η κατασκευή της γέφυρας του Μπρούκλιν μόλις ξεκινούσε (ολοκληρώθηκε το 1883). Οι λεπτομέρειες της εποχής του Λαυκάδιο στη Νέα Υόρκη είναι λίγες. Έμεινε μέχρι το 1871, κάνοντας ταπεινές δουλειές και προσπαθώντας να επιβιώσει, σύμφωνα με τους περισσότερους βιογράφους. Το Central Park (περίπου 1 χλμ. x 4 χλμ.) ήταν πιθανότατα όπου το Λεφάδιο θα πήγαινε για να πάρει λίγο καθαρό αέρα. Ήταν μια υπέροχη εμπειρία για μένα το τζόκινγκ σε ένα καταπράσινο περιβάλλον κατά τη διάρκεια μερικών επισκέψεων.

Το δικό μου ταξίδι από την Αθήνα (Πειραιά) στη Νέα Υόρκη το 1965, έμοιαζε περισσότερο με γιορτή. Ήμουν αποδέκτης υποτροφίας (που κάλυπτε τα έξοδα διαβίωσης και τα δίδακτρα) για διδακτορικές σπουδές στο Πανεπιστήμιο της Ουάσιγκτον, Σεντ Λούις, Μο. Μου απονεμήθηκε επίσης ταξιδιωτική υποτροφία Fulbright για το εισιτήριο μετ' επιστροφής. Μάλιστα με ρώτησαν αν θέλω να ταξιδέψω αεροπορικώς ή θαλάσσια. Είχα ολοκληρώσει τις σπουδές μου στο ΕΜΠ (Εθν ι κ ό Μετσ ό β ι ο Πολ υ τεχνε ί ο) τον Ιούλιο και απέπλευσα με το **Βασίλισσα Φρειδερίκη** στις 27 Αυγούστου 1965.

Το υπερωκεάνιο έκανε στάσεις στη Μεσίνα, το Παλέρμο και τη Νάπολη, όπου αποβιβάστηκαμε για περίπου 3-4 ώρες και περιηγήθηκα στο κέντρο της πόλης. Το πλοίο αγκυροβόλησε επίσης μερικά χιλιόμετρα από το Γιβραλτάρ. Επόμενη στάση ήταν το Χάλιφαξ, όπου περπάτησα στην πόλη για μερικές ώρες. Φτάσαμε στη Νέα Υόρκη το πρωί της 8ης Σεπτεμβρίου. Όλο το ταξίδι (καλύτερη περιγραφή... κρουαζιέρα) ήταν μια απίστευτα ευχάριστη εμπειρία, κολύμπι και ηλιοθεραπεία κατά τη διάρκεια της ημέρας και πάρτι τη νύχτα. Στο πλοίο βρίσκονταν πολλοί μαθητές που επέστρεφαν στις ΗΠΑ από τις καλοκαιρινές διακοπές στην Ελλάδα.

CINCINNATI, Ο Η και ST. LOUIS, MO

Lafcadio Hearn at 23 in Cincinnati

John Vlachopoulos at 23 in St. Louis

CINCINNATI
Ohio River

ST. LOUIS
Mississippi River

Lafcadio Hearn έφυγε από τη Νέα Υόρκη το 1871 και έφτασε στο **Σινσινάτι** για να συναντήσει έναν κουνιάδο του ανθρώπου που κακοδιαχειρίστηκε την περιουσία της γιαγιάς του και που υποτίθεται ότι θα τον βοηθούσε. Έλαβε 5 δολάρια την εβδομάδα για τρεις εβδομάδες. Σε σημερινά χρήματα θα ισοδυναμούσε με περίπου 100 \$ την εβδομάδα. Η ζωή του ήταν δύσκολη και περνούσε τον χρόνο του κάνοντας περίεργες άθλιες δουλειές για να επιβιώσει και διαβάζοντας σε δημόσιες βιβλιοθήκες.

Στη δεκαετία του 1870 το Σινσινάτι ήταν μια βιομηχανική πόλη, με το παρατσούκλι «Παρίσι της Αμερικής» για τις σημαντικές ψυχαγωγικές και πολιτιστικές του δραστηριότητες. Ο πληθυσμός ήταν περίπου 200.000, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν γερμανικής ή ιρλανδικής καταγωγής. Η κρεμαστή γέφυρα John A. Roebling πάνω από τον ποταμό Οχάιο ολοκληρώθηκε το 1866. Πήρε το όνομά της από τον Johann A. Roebling, Γερμανού γεννημένου και εκπαιδευμένου μηχανικού, ο οποίος ήταν επίσης υπεύθυνος για τον αρχικό σχεδιασμό και τον σχεδιασμό της γέφυρας του Μπρούκλιν.

Τον Νοέμβριο του 1872, ο Lafcadio άρχισε να λαμβάνει πληρωμές από το Cincinnati Enquirer για τη δημοσίευση των ιστοριών του. Ήταν παραγωγικός: μέχρι το τέλος εκείνου του έτους, είχε δεκαπέντε ιστορίες να εμφανιστούν σε έντυπη μορφή, εβδομήντα εννέα το 1873 και μέχρι το 1874 ήταν ρεπόρτερ πλήρους απασχόλησης και δημοσίευσε διακόσια έξι άρθρα. Συνειδητοποίησε ότι για να είναι δημοφιλείς οι ιστορίες του στους αναγνώστες του Enquirer, έπρεπε να ενημερώσουν, να ψυχαγωγήσουν και να σοκάρουν. Έβαλε τις εξαιρετικές του ικανότητες στη γραφή, κυρίως για τη σκοτεινή πλευρά της ζωής. Το 1874, οι φρικιαστικές λεπτομέρειες και η υποβλητική γλώσσα που περιγράφει τη «δολοφονία του Ταν-γιαρντ» που συγκλόνισε τη γερμανική κοινότητα, αναδημοσιεύτηκαν σε εφημερίδες σε όλη την Αμερική.

Lafcadio , ο Paddy Hearn όπως ήταν γνωστός τότε, έγινε τοπική διασημότητα. Επίσης, το 1874 παντρεύτηκε την Alethea Foley, κόρη μιας μαύρης δούλης και του λευκού ιδιοκτήτη της. Ο διαφυλετικός γάμος τέθηκε εκτός νόμου στο Οχάιο και απολύθηκε από το Enquirer. Προσλήφθηκε αμέσως από το Εμπορικό Σινσινάτι και ήταν ρεπόρτερ πλήρους απασχόλησης μέχρι που έφυγε για τη Νέα Ορλεάνη το 1877.

Έφτασα στο **Σεντ Λούις** στις 9 Σεπτεμβρίου 1965. Η διδακτορική μου έρευνα στο Πανεπιστήμιο Ουάσιγκτον περιελάμβανε εκροή αέρα πολύ υψηλής θερμοκρασίας για τη δοκιμή των ασπίδων θερμότητας των διαστημικών οχημάτων. Το έργο ενδιέφερε τη NASA και την McDonnell Douglas Corporation, με έδρα το Σεντ Λούις. Ωστόσο, όταν ρώτησα εάν ο κωδικός υπολογιστή μου θα χρησιμοποιηθεί σε κάποιο από τα έργα που σχετίζονται με σεληνιακές αποστολές, έλαβα μια λακωνική απάντηση "είναι ταξινομημένο μυστικό ". Η φοιτητική ζωή ήταν μια πολύ έντονη εμπειρία σε μια ατμόσφαιρα αντικουλτούρας των χίπηδων και διαδηλώσεων για τον πόλεμο του Βιετνάμ στην πανεπιστημιούπολη. Η φωτογραφία μου είναι από μια εκπομπή για τη φοιτητική ζωή που προβλήθηκε από έναν τοπικό τηλεοπτικό σταθμό. Το 190 μέτρων Gateway (προς τα δυτικά) Arch ήταν υπό κατασκευή, όταν ήμουν στο St. Louis. Πήγα στο κορυφαίο κατάστρωμα παρατήρησης, κατά τη διάρκεια μιας επίσκεψης μερικά χρόνια αργότερα. Υποστήριξα τη διατριβή μου στις 30 Ιουλίου 1968 και ανέλαβα τη θέση του επικουρικού καθηγητή στο Πανεπιστήμιο McMaster όταν έφτασα στο Χάμιλτον του Οντάριο του Καναδά στις 14 Αυγούστου. Προήχθηκα μέσω των βαθμών, υπηρέτησα ως Πρόεδρος Τμήματος 1985-88 και τώρα Ομότιμος Καθηγητής.

ΝΕΑ ΟΡΛΕΑΝΗ

Το 1877 ο Lafcadio αποφάσισε να εγκαταλείψει τη δουλειά του καλοπληρωμένου ρεπόρτερ, τη φήμη και τη σύζυγό του, στο Σινσινάτι και να μετακομίσει νότια στη Νέα Ορλεάνη. Η πόλη ιδρύθηκε το 1718 από τους Γάλλους, όπου ο ποταμός Μισσισιπής εκβάλλει στον Κόλπο του Μεξικού. Παρέμεινε υπό γαλλική κυριαρχία για αρκετά χρόνια, μετά ισπανική και πίσω στή γαλλική. Όταν οι απεσταλμένοι του Τόμας Τζέφερσον πήγαν στο Παρίσι για να διαπραγματευτούν την αγορά της Νέας Ορλεάνης με τον Ναπολέοντα (1803), τους είπαν ότι έπρεπε να αγοράσουν ολόκληρη την επικράτεια της **Λουιζιάνα ή καμία συμφωνία**. Έτσι, αγόρασαν, για 15 εκατομμύρια δολάρια, την τεράστια περιοχή (πάνω από 2 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα) από τα σύνορα της Μοντάνα με τον Καναδά έως τη Νέα Ορλεάνη, σχεδόν διπλασιάζοντας το μέγεθος αυτού που ήταν τότε των Ηνωμένων Πολιτειών. Είναι χωρίς αμφιβολία η μεγαλύτερη αγορά ακινήτων στην ιστορία του κόσμου.

Και σε τι τιμή: περίπου 7 δολάρια ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο ή σε σημερινά χρήματα περίπου 200 δολάρια, που είναι λιγότερο από ένα δολάριο ανά στρέμμα!

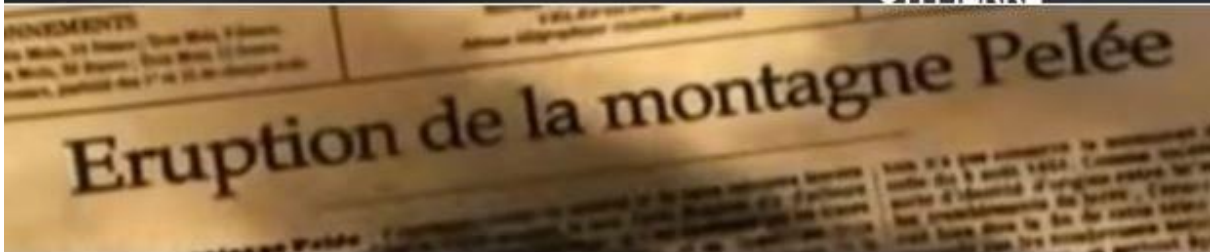
Οι σκλάβοι δούλευαν σε φυτείες βαμβακιού και ζάχαρης, συχνά σε αποκρουστικές συνθήκες. Ωστόσο, σύμφωνα με τη γαλλική και την ισπανική νομοθεσία, τους επιτρεπόταν να είναι ελεύθεροι τις Κυριακές για να πάνε στην εκκλησία ή να εργαστούν σε άλλες δουλειές. Με χρήματα που κέρδιζαν μπορούσαν να αγοράσουν την ελευθερία τους, κάτι πρωτόγνωρο στις βόρειες πολιτείες. Έτσι, πριν από τον αμερικανικό εμφύλιο πόλεμο (1861-1865) ίσως το 10% του ελεύθερου πληθυσμού στη Νέα Ορλεάνη ήταν πρώην σκλάβοι. Όσοι γεννήθηκαν στη Λουιζιάνα ονομάζονταν Κρεόλ (λευκοί, μαύροι ή μικτής φυλής), για να ξεχωρίζουν από τις νέες αφίξεις. Η πολυφυλετική και πολύγλωσση κοινωνία της Νέας Ορλεάνης ανέπτυξε μια ξεχωριστή κουλτούρα που αντικατοπτρίζεται στη λογοτεχνία, την αρχιτεκτονική, τη μουσική και την κουζίνα.

Lafcadio εργαζόταν ως δημοσιογράφος, μετέφραζε Γάλλους συγγραφείς και έγραφε βιβλία. Ένα από αυτά ήταν ένα βιβλίο μαγειρικής «**La Cuisine Creole**». Ένα άλλο ήταν το «Chita: A Memory of Last Island» μια νουβέλα για μια νεαρή λευκή κοπέλα που υιοθετήθηκε από Ισπανούς γονείς που ζούσε σε ένα νησί νοτιοδυτικά της Νέας Ορλεάνης, το οποίο καταστράφηκε ολοσχερώς κατά τη διάρκεια του τυφώνα του 1856. Ήταν ίσως μια πρόβλεψη του τυφώνα Κατρίνα που σκότωσε σχεδόν δύο χιλιάδες ανθρώπους το 2005.

Είχε μια πολύ κοινωνική ζωή στη Νέα Ορλεάνη. Ο κύκλος των φίλων του περιελάμβανε επιφανείς Κρεολούς και τοπική διανοήση. Η **Ελίζαμπεθ Μπίσλαντ** ήταν κόρη ενός ιδιοκτήτη φυτείας του οποίου ο πλούτος καταστράφηκε κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Είχε τρομακτική ομορφιά και διάνοια για τους περισσότερους άντρες που γνώρισε, συμπεριλαμβανομένου του Λαφκάδιο. Διατήρησαν φιλία και αλληλογραφία για πολλά χρόνια. Έγινε διακεκριμένη συγγραφέας για ένα περιοδικό της Νέας Υόρκης και έγραψε μια βιογραφία του Lafcadio μετά τον θάνατό του. Ο Ρούντολφ Μάτας ήταν ένας νεαρός πολυμαθής γιατρός καταλανο-ισπανικής καταγωγής. Έγιναν σχεδόν αδέρφια. Ο Λαφκάδιο προέβλεψε ότι ο Μάτας θα γινόταν σπουδαίος άνθρωπος της ιατρικής. Πράγματι, ο Matas είχε μια πολύ διακεκριμένη ιατρική σταδιοδρομία και ανέπτυξε αρκετές χειρουργικές τεχνικές κατά τη διάρκεια της μακρόχρονης ζωής του, έως τα 97 του χρόνια. Θεωρείται ως ο «πατέρας της αγγειοχειρουργικής».

Επισκέφτηκα τη Νέα Ορλεάνη το 1984 και το 1993 για συμμετοχή σε επιστημονικά συνέδρια. Κατά τη δεύτερη επίσκεψή μου, δοκίμασα κρεολική κουζίνα στο εστιατόριο του Antoine που ανήκει και λειτουργεί από απογόνους του αρχικού ιδρυτή (από το 1840).

ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ , ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΕΣ

Ο Λαφκάδιο έμεινε για δύο χρόνια στη Μαρτινίκα 1887-1889, που ήταν και εξακολουθεί να είναι μέρος της Γαλλίας. Βρίσκεται στην ανατολική Καραϊβική Θάλασσα. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού (400.000) είναι κρεολοί απόγονοι Αφρικανών σκλάβων, ανάμεικτοι με Ευρωπαίους και ντόπιους Καραϊβικούς.

Λαυκάδιο εγκαταστάθηκε στο St. Pierre που ήταν η εμπορική και πολιτιστική πρωτεύουσα του νησιού. Συχνά ονομαζόταν το Παρίσι των Αντιλλών. Στο πανέμορφο εικονογραφημένο

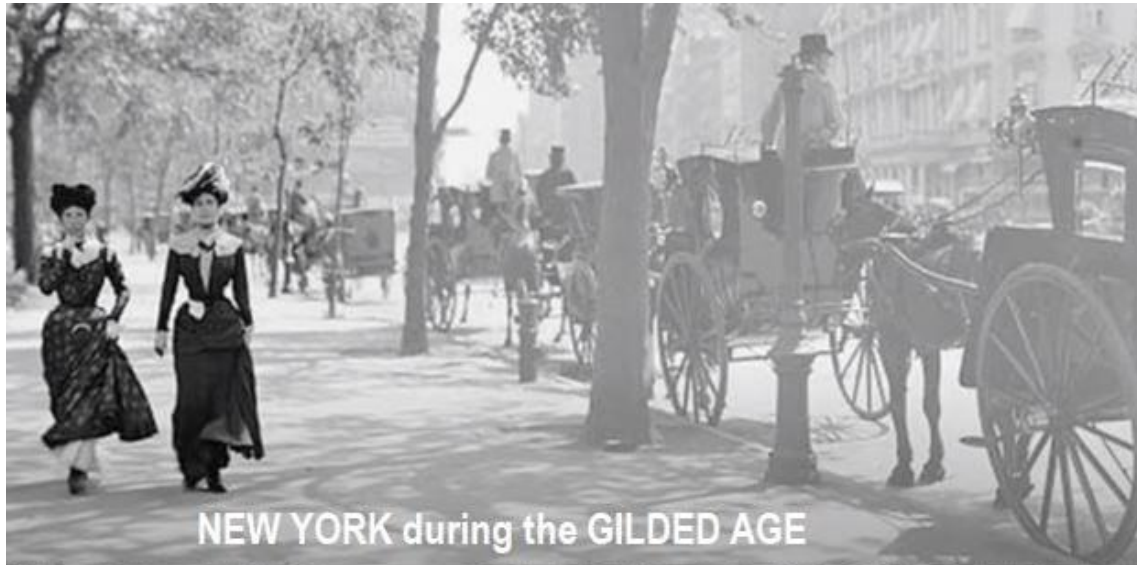
ταξιδιωτικό του βιβλίο «Δύο χρόνια στις Γαλλικές Δυτικές Ινδίες», ο Lafcadio έχει μια θαυμάσια περιγραφή της φύσης «Το La Montagne Pelee είναι ορατό σχεδόν από οποιοδήποτε μέρος του St. Pierre, το οποίο φωλιάζει σε μια πτυχή των βραχωδών φούστες του Το Pelée είναι μεγαλοπρεπές: εκτείνεται σε όλο το νησί από την Καραϊβική μέχρι τον Ατλαντικό...Είναι το μεγάλο ηφαίστειο νεκρό;...Κανείς δεν ξέρει. Λιγότερο από σαράντα χρόνια πριν [1851] έβρεξε στάχτη σε όλες τις στέγες του Αγίου Πιέρ. Μέσα σε είκοσι χρόνια έχει ξεστομίσει λιγες φορές . Προς το παρόν, φαίνεται να κοιμάται»

Δυστυχώς, ο Pelée ξύπνησε δεκατρία χρόνια αργότερα, το 1902. Υπήρξαν εκρήξεις, θόρυβοι, σύννεφα στάχτης, δονήσεις και σεισμοί που τρόμαξαν τους κατοίκους του St. Pierre. Οι προειδοποιήσεις συνεχίστηκαν για δύο μήνες, αλλά οι άνθρωποι πίστευαν ότι το βουνό τους, το οποίο αναφερόταν ως «Le Volcan Debonaire», επρόκειτο να είχε μια μέτρια ηφαιστειακή δραστηριότητα, όπως αυτή του 1851. Στις αρχές Μαΐου οι προειδοποιήσεις έγιναν πιο δυσοίωνες. Ο Γάλλος κυβερνήτης σχημάτισε μια επιτροπή από πέντε τοπικούς εμπειρογνώμονες «για να παρέχει επιστημονική γνώμη, χωρίς να ανησυχεί ο κόσμος». Κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι αν υπήρχε μια έκρηξη η λάβα θα κυλούσε σε μια κοιλάδα και μετά αργά στη θάλασσα. Δεν προτάθηκε εκκένωση στους κατοίκους του Σεντ Πιέρ.

Στις 7 Μαΐου σημειώθηκε καταιγίδα, ακολουθούμενη από κατολισθήσεις. Ο καιρός άνοιξε και το πρωί της 8ης Μαΐου ο ουρανός ήταν καταγάλανος. Λίγο πριν τις 8.00 το πρωί σημειώθηκε έκρηξη κοντά στην κορυφή του βουνού. Στην πραγματικότητα, η ίδια η κορυφή ήταν στερεοποιημένη λάβα, η οποία λειτουργούσε σαν βύσμα. Η τεράστια δύναμη του ηφαιστείου απελευθερώθηκε λοξά προς τον Άγιο Πιέρ. Ήταν πυροκλαστική ροή (« πυρ » στα ελληνικά σημαίνει φωτιά, «κλαστική» σημαίνει κατακερματισμένη). Ήταν μια ροή από πύρινα θραύσματα. Το κονιορτοποιημένο πέτρωμα σε θερμοκρασίες που έφταναν τους 1000 βαθμούς Κελσίου κατέβηκε προς το St. Pierre με ταχύτητα πάνω από εκατό χλμ./ώρα. Παρόμοιες εκρήξεις ονομάζονται τώρα Pelean. Η μελέτη των αιτιών και των αποτελεσμάτων σηματοδότησε την αρχή της επιστήμης της ηφαιστειολογίας. Είναι η πιο θανατηφόρα ηφαιστειακή έκρηξη στην καταγεγραμμένη ιστορία με 30.000 νεκρούς μέσα σε λίγα μόλις λεπτά, από τη φωτιά και το ωστικό κύμα της έκρηξης. Για σύγκριση, η έκρηξη του Βεζούβιου του 79 μ.Χ., που κατέστρεψε την Πομπηία και το Ερκουλάνο, προκάλεσε περίπου 10.000 θανάτους.

Σύμφωνα με τον μύθο, υπήρχαν μόνο δύο επιζώντες στο St. Pierre. Ένας από αυτούς ήταν ένας ντόπιος ταραχοποιός που ήταν στη φυλακή και κατάφερε να δραπετεύσει κατά τη διάρκεια του καρναβαλιού. Συνελήφθη ξανά μετά από συμπλοκή και τέθηκε σε απομόνωση σε ένα πολύ μικρό κελί φυλακής με τοίχους πάχους μέτρων και ένα μικροσκοπικό παράθυρο. Κάηκε άσχημα αλλά επέζησε. Έγινε σόουμαν για το τσίρκο Barnum and Bailey, επαναλαμβάνοντας την ιστορία της επιβίωσής του.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Η Χρυσή Εποχή είναι η περίοδος σαράντα ετών μετά το τέλος του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου (1865), που πήρε το όνομά της από τον τίτλο του βιβλίου του Μαρκ Τουέιν. Οι δύο εικόνες μιλούν πολύ για τη αστραφτερή πατίνα στην κορυφή του λαουτζίκου της Νέας Υόρκης. Τον Απρίλιο του 1889 ο **Λαυκάδιος επέστρεψε στις ΗΠΑ** . Είχε φίλους σε σημαντικά μέρη στη Νέα Υόρκη. Η πιο στενή του φίλη και σχεδον μαθήτριά, ήταν η **Ελίζαμπεθ Μπίσλαντ** , γνωστή για τη γοητεία, την ομορφιά και τη διάνοιά της. Αρκετοί φιλολογούμενοι ερωτοχτυπήθηκαν από αυτήν, συμπεριλαμβανομένου του Ράντγιαρντ Κίπλινγκ. Ο Λαυκάδιο κράτησε μια φωτογραφία της στο γραφείο του, ακόμη και μετά τον γάμο του στην Ιαπωνία. Ο Μπίσλαντ

ήταν λογοτεχνικός συντάκτης του Cosmopolitan (το οποίο ήταν πολύ διαφορετικό από το τρέχον περιοδικό μόδας).

Το πρωί της 14ης Νοεμβρίου 1889, ο Μπίσλαντ κλήθηκε να έρθει στο γραφείο του ιδιοκτήτη/συντάκτη του Cosmopolitan. Χωρίς καμία προηγούμενη προειδοποίηση, της είπαν να επιβιβαστεί σε ένα τρένο που αναχωρούσε στις 6.00 μ.μ. για το Σαν Φρανσίσκο και να συνεχίσει το ταξίδι της σε όλο τον κόσμο «γρηγορότερα από οποιονδήποτε άλλον». Στην αρχή, δεν της άρεσε η ιδέα, γιατί είχε καλέσει φίλους για δείπνο και δεν είχε κατάλληλα ρούχα για ένα μεγάλο ταξίδι. Στις 12.00 το μεσημέρι πείστηκε, πήγε σπίτι, μια μόδιστρος έφτιαξε το κατάλληλο ρούχο και επιβιβάστηκε στο τρένο για την προγραμματισμένη αναχώρηση στις 18.00. Φυσικά, τέτοια πράγματα θα μπορούσαν να συμβούν μόνο στη Νέα Υόρκη και κατά τη διάρκεια της Χρυσής Εποχής.

Ο αρχισυντάκτης είχε διαβάσει στο πρωινό τεύχος της εφημερίδας του Πούλιτζερ, New York World, ότι η **Νέλι Μπλάι** έφευγε την ίδια μέρα, για ένα ταξίδι σε όλο τον κόσμο με ένα ατμόπλοιο από το Χόμποκεν της Νέας Υόρκης, προς το Λονδίνο. Ήταν πραγματικά η ιδέα του Bly να νικήσει το ρεκόρ του Phileas Fogg στο μυθιστόρημα του Ιουλίου Βερν **«Ο γύρος του κόσμου σε ογδόντα ημέρες»**. Η Bly ήταν ερευνήτρια-ρεπόρτερ, έγινε διάσημη προσποιώντας παραφροσύνη, έζησε για δέκα μέρες σε ένα τρελοκομείο και έγραψε γι' αυτό. Χρειάστηκε η παρέμβαση του Πούλιτζερ για να τη βγάλει έξω.

Οι δύο γυναίκες ταξίδεψαν σε αντίθετες κατευθύνσεις, αλλά τα δρομολόγια ήταν σχεδόν πανομοιότυπα. Μετά το Σαν Φρανσίσκο, η Μπίσλαντ έπλευσε στη Γιοκοχάμα/Τόκιο, το Χονγκ Κονγκ, τη Σιγκαπούρη, την Πενάγκ, την Κεϋλάνη, μέσω της Διώρυγας του Σουέζ στο Μπρίντιζι (Ιταλία), με τρένο στο Καλαί (Γαλλία) και στη συνέχεια στη Νέα Υόρκη. Η Μπλάι δεν είχε ιδέα ότι ο Μπίσλαντ την ανταγωνιζόταν. Όταν έφτασε στο Χονγκ Κονγκ, επισκέφτηκε τα γραφεία της ατμοπλοϊκής εταιρείας και κάποιος της είπε ότι μια άλλη γυναίκα ήταν εκεί λίγες μέρες νωρίτερα και ταξίδευε δυτικά. Από το Francisco, Η Bly ταξίδεψε με ένα ειδικό ναυλωμένο τρένο και ολοκλήρωσε το ταξίδι σε εβδομήντα δύο ημέρες.

Η Μπίσλαντ έλαβε παραπλανητικές πληροφορίες (σκόπιμα;) στο Λονδίνο και αντί να φύγει από το Σαουθάμπτον με ένα γρήγορο πλοίο, έφυγε από το Κουίνσταουν της Ιρλανδίας με το αργόδρομο Bothnia και ολοκλήρωσε το ταξίδι σε εβδομήντα έξι ημέρες. Τον αγώνα ακολούθησαν στενά εκατομμύρια Αμερικανοί, μέσω τηλεγραφικών ρεπορτάζ σε εφημερίδες και περιοδικά.

Για το πρώτο μου ταξίδι σε όλο τον κόσμο, πέταξα στο Βανκούβερ, στη συνέχεια στο Τόκιο (πλευρικές εκδρομές στο Κιότο και τη Σεούλ), στο Χονγκ Κονγκ, στην Ταϊλάνδη, στάση ανεφοδιασμού στο Νέο Δελχί, στη Ρώμη (πλευρικό ταξίδι στη Νίκαια Γαλλία) και πίσω στο Τορόντο, το Μάιο 1983. **Μου πήρε λίγες ώρες λιγότερο από δεκαοκτώ μέρες .**

ΜΟΝΤΡΕΑΛ, ΚΑΝΑΔΑΣ

MONTREAL, Golden Square Mile, late 1880s

First CANADIAN PACIFIC transcontinental train, July 4, 1886

Ήταν μια πολύ κρύα μέρα όταν ο Lafcadio έφτασε στο Μόντρεαλ στις 7 Μαρτίου 1890. Έτσι περιέγραψε τις πρώτες του εντυπώσεις σε ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στο **περιοδικό Harper's** «...[πάτησε] όχι στο καναδικό έδαφος, αλλά στον καναδικό πάγο. Πάγος πάχους πολλών ιντσών... γραμμές από έλκηθρα... περιμέναν πριν από το σταθμό για τους επιβάτες. Δεν υπάρχουν τροχοφόρα... Είναι πολύ κρύο, αλλά όμορφα καθαρά... Πάνω από τα παγωμένα λευκά μίλια του St. Lawrence [ποταμός] κινούνται έλκηθρα - τόσο μακριά που μοιάζει να σέρνονται σαν σκαθάρια». Ήταν καθ' οδόν για την Ιαπωνία, από τη Νέα Υόρκη στο

Μόντρεαλ και στο Βανκούβερ με το τρένο, για να επιβιβαστεί σε ένα ατμόπλοιο για τη Γιοκοχάμα.

Το ταξίδι χρηματοδοτήθηκε από τον θρυλικό Sir William Van Horne, Πρόεδρο του **Canadian Pacific Railway (CP)**. Ο Van Horne είχε καταφέρει να ολοκληρώσει (1886) την κατασκευή της σιδηροδρομικής γραμμής μήκους 3.000 km προς το Βανκούβερ σε πέντε χρόνια, αντί για τα δέκα χρόνια που είχε προγραμματίσει η канаδική κυβέρνηση. Ο Van Horne είχε διαβάσει τουλάχιστον ένα από τα βιβλία του Lafcadio και ήθελε τη δημοσίευση καλών άρθρων σχετικά με την ταξιδιωτική εμπειρία σε τρένα και ατμόπλοια που ανήκουν στην CP.

Λαφκάδιο έφυγε από τη Νέα Υόρκη και δεν επέστρεψε ποτέ. Στο Μόντρεαλ, η «χρυσή εποχή» είχε μια εθνογλωσσική απόχρωση. Οι Αγγλο-Καναδοί του Μόντρεαλ ήλεγχαν το 75% του πλούτου του Καναδά, με τους Γαλλοκαναδούς να ζουν κυρίως στην ύπαιθρο του Κεμπέκ και εκείνους στο Μόντρεαλ κυρίως σε χαμηλές θέσεις. Δημιουργήθηκε ο μύθος ότι όλοι οι Άγγλοι είναι πλούσιοι και οι γαλλόφωνοι είναι όλοι φτωχοί. Η αλήθεια ήταν ότι ο ανώτερος φλοϊός ήταν μόνο μια πολύ μικρή μειοψηφία. Η συντριπτική πλειοψηφία είχε χαμηλό βιοτικό επίπεδο ανεξάρτητα από την εθνογλωσσική καταγωγή τους.

Χρόνια αργότερα, με την πολιτική εξουσία σταθερά στα χέρια των εθνικιστών **Κεμπεκούα**, ψηφίστηκαν αυστηροί νόμοι για τη γλώσσα (από τη δεκαετία του 1960 και μετά). Μεταξύ αυτών, ο «νόμος για τα σημάδια» απαιτούσε ότι όλες οι δημόσιες πινακίδες και οι εμπορικές διαφημίσεις στο Κεμπέκ πρέπει να είναι στα γαλλικά. Για παράδειγμα, από ένα κατάστημα με το όνομα YOUNG'S τα 's έπρεπε να αφαιρεθούν. Επί του παρόντος, μια χαλαρή εκδοχή του νόμου επιτρέπει τη χρήση άλλης γλώσσας μαζί με τα γαλλικά, αλλά «τα γαλλικά πρέπει να κυριαρχούν σημαντικά». Διεξήχθησαν δύο δημοψηφίσματα για χωρισμό και τα δύο απέτυχαν. Με την παγκοσμιοποίηση, η υπερεθνικιστική ζέση έχει υποχωρήσει.

Μετά την έξοδο των τριακόσιων χιλιάδων Άγγλων, το Μόντρεαλ επανεφευρέθηκε ως μια ακόμη πιο ζωντανή πόλη, γεμάτη πολιτισμό και διασκέδαση (πληθυσμός πόλης 1,7 και μετρό 3,5 εκατομμύρια). Δεν μοιάζει με καμμία άλλη στον Καναδά ή οπουδήποτε αλλού, με 65% γαλλόφωνους, 15% αγγλόφωνους και 20% αλλόφωνους. Το Μόντρεαλ είναι επίσημα γαλλόφωνο, αλλά πρακτικά δίγλωσσο.

Προσωπικά, έχω συνηθίσει την προφορά του Κεμπεκούα και απολαμβάνω και νιώθω σαν στο σπίτι μου μιλώντας γαλλικά, όποτε επισκέπτομαι την πόλη που έχει τόσα πολλά να προσφέρει σε εκπαίδευση, τέχνη, μουσική, φεστιβάλ και εξαιρετική κουζίνα. Φυσικά, το Μόντρεαλ είναι καλύτερο να επισκεφθείτε το καλοκαίρι. Ωστόσο, οι Montréalais(e) δεν διστάζουν ποτέ να βγουν έξω στα μέσα του χειμώνα. Υπάρχουν 32 χιλιόμετρα υπόγειου Μόντρεαλ, όπου οι πωλητές και οι αγοραστές δεν χρειάζεται να φορούν πολύ περισσότερο από ένα μπλουζάκι ή μια μπλούζα, ακόμα και όταν είναι -20 °C πάνω από το έδαφος.

TORONTO

Ο Lafcadio δεν ταξίδεψε μέσω του Τορόντο στο δρόμο του προς το Βανκούβερ και την Ιαπωνία, τον Μάρτιο του 1890. Η διαδρομή του τρένου ήταν πολύ προς τα βόρεια, από το Μόντρεαλ προς τη λίμνη Superior. Αν είχε έρθει στο Τορόντο, θα είχε διαπιστώσει ότι οι συμπατριώτες του **Ιρλανδοί** ήταν η μεγαλύτερη εθνότητα. Οι περισσότεροι από αυτούς είχαν μεταναστεύσει στον Καναδά κατά τη διάρκεια του ιρλανδικού λιμού πατάτας (1845-1852). Αλλά δεν ήταν ενωμένοι, στην πραγματικότητα, ήταν πολύ χωρισμένοι σε Προτεστάντες και Καθολικούς. Το Τορόντο ελεγχόταν από το Πορτοκαλί Τάγμα, τα μέλη του οποίου ήταν

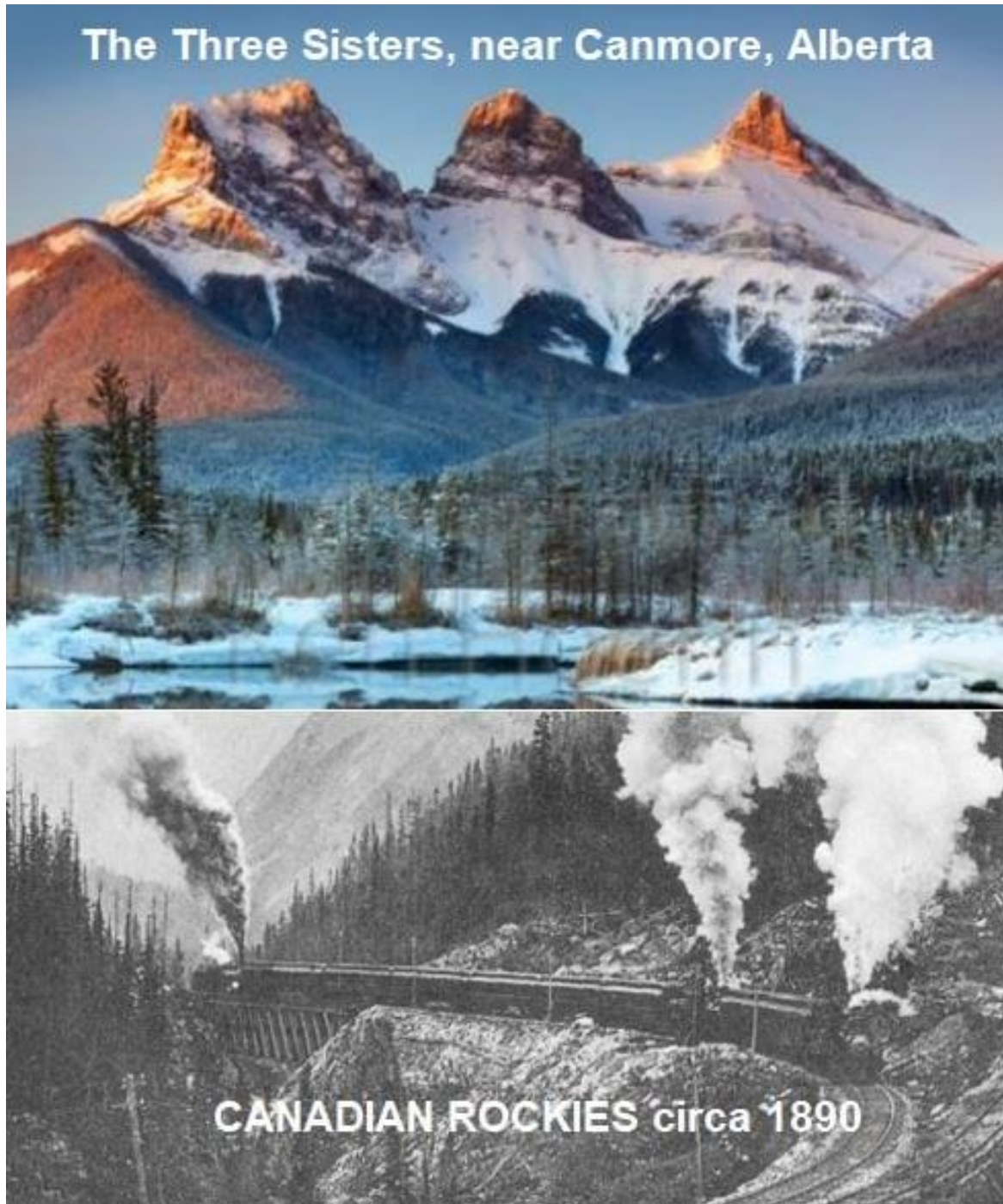
ένθερμοι υποστηρικτές του Προτεσταντισμού, της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και πολύ συντηρητικών αξιών. Μισούσαν τους Καθολικούς και όποιον μιλούσε γαλλικά. Όλοι οι δήμαρχοι του Τορόντο ήταν προτεστάντες και σχεδόν όλοι τους Orangemen μέχρι το 1954, όταν εξελέγη ο Νείθαν Φίλιπς, ο οποίος ήταν Εβραίος. Οι Orangemen μειώθηκαν σταδιακά σε επιρροή και παρόλο που υπάρχει ακόμα μια παρέλαση των "πορτοκαλιστών" στις 12 Ιουλίου, σχεδόν κανείς δεν παρευρίσκεται ή γνωρίζει εάν ή πού διεξάγεται. Ωστόσο, σχεδόν όλοι γιορτάζουν την ιρλανδική κληρονομιά και κουλτούρα την Ημέρα του Αγίου Πατρικίου στις 17 Μαρτίου, ανεξαρτήτως θρησκευτικής πεποίθησης ή εθνικής καταγωγής.

Με την εισροή μεταναστών στο Τορόντο (100.000 κάθε χρόνο) και αγγλόφωνων Καναδών από το Μόντρεαλ, το Τορόντο έχει γίνει η οικονομική και πολιτιστική πρωτεύουσα του Καναδά. Μάλιστα, ανταγωνίζεται το Σικάγο για τον τίτλο της «Δεύτερης πόλης» στη Βόρεια Αμερική. Όπως είπε ο πρώην δήμαρχος του Τορόντο, Ντέιβιντ Κρόμπι, «μπορείτε να πάρετε ένα εισιτήριο στο τραμ ή στο λεωφορείο και μπορείτε να γυρίσετε τον κόσμο σε μια μέρα, γιατί σε αυτή την πόλη έχουμε εκπροσώπηση από κάθε γλώσσα, κάθε φυλετική ομάδα, κάθε θρησκευτική ομάδα, κάθε εθνική ομάδα που έχει να προσφέρει ο κόσμος, είναι εδώ στο Τορόντο». Θα πρόσθετα επίσης ότι στο Greektown αρκετά ονόματα οδών είναι και στα αγγλικά και στα ελληνικά (όπως η οδός Danforth- ΟΔΟΣ ΝΤΑΝΦΟΡΘ κ.λπ.) και στην Chinatown Spadina Street κ.λπ. γράφονται και στα κινέζικα.

Πανεπιστήμιο McMaster, όπου διδάσκω και κάνω έρευνα από το 1968, πήρε το όνομά του από τον γεροϋσιαστή William McMaster. Γεννήθηκε στο Rathnelly, στην κομητεία Tyrone της Β. Ιρλανδίας, μετανάστευσε στον Καναδά και απέκτησε την περιουσία του ως έμπορος και χρηματοδότης, ιδρυτής της Canadian Imperial Bank of Commerce. Κληροδότησε \$900.000 (αξίας περίπου \$27 εκατομμυρίων σε σημερινά δολάρια) για την ίδρυση ενός «σχολείου μάθησης» στο Τορόντο το 1887, το οποίο υιοθέτησε το ελληνικό ρητό ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΣΥΝΕΣΤΗΚΕΝ.

Το ΜακΜάστερ μετακόμισε στο Χάμιλτον (70 χλμ. από το Τορόντο) το 1927 και τώρα είναι ένα δημόσιο ερευνητικό πανεπιστήμιο με περίπου 30.000 προπτυχιακούς φοιτητές και 5.000 μεταπτυχιακούς φοιτητές, που κατατάσσεται μεταξύ των κορυφαίων 100 πανεπιστημίων στον κόσμο. Στους σημαντικούς καθηγητές και απόφοιτους περιλαμβάνονται: Bertram Brockhouse (Νόμπελ Φυσικής 1994), Donna Strickland (Νόμπελ Φυσικής 2018, φοιτήτρια στο μάθημά μου στη Μηχανική Ρευστών το 1979), Myron Scholes (Νόμπελ Οικονομίας 1997). Ο Cyrus S. Eaton (αποφοίτησε το 1905) ήταν καπιταλιστής και φιλόanthρωπος του χάλυβα και των σιδηροδρόμων, νικητής του Βραβείου Ειρήνης Λένιν (1960). Το Pugwash Conference του κέρδισε το Νόμπελ Ειρήνης (1995). Ο Michael Lee-Chin είναι ένας δισεκατομμυριούχος ευεργέτης, φοιτητής στο μάθημά μου στη Μηχανική Ρευστών το 1973.

ΑΛΜΠΕΡΤΑ

Το τρένο από το Μόντρεαλ στο Βανκούβερ περνούσε από τη λίμνη Superior, το Winnipeg και τα Prairies. Ο Lafcadio στο άρθρο του που δημοσιεύτηκε στο Harper's Magazine γράφει: «Δεν υπάρχει ούτε ένα βουβάλι τώρα... όλα έχουν δολοφονηθεί για τις δορές τους.....Η απρόβλεπτη

καταστροφή του βουβάλου ήταν η εξόντωση και μιας ανθρώπινης φυλής. Και διάβαζα στο τρένο σε κάποια καναδική εφημερίδα, για Ινδιάνους φρενιασμένους από την πείνα».

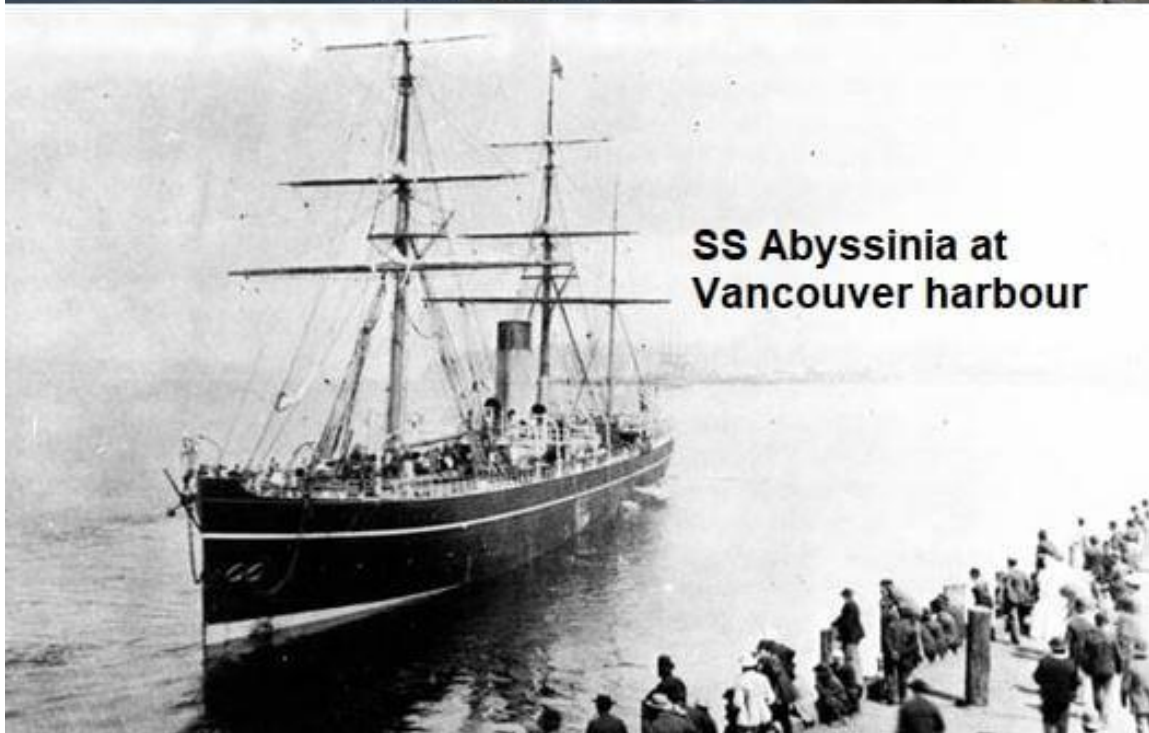
Πιο πέρα γράφει «Ένα βουνό που περνάμε έχει **τρεις οδοντωτές κορυφές**, με τεράστιες σχισμές μεταξύ τους». Μάλιστα, το άρθρο στο Harper συνοδεύεται από μια ασπρόμαυρη φωτογραφία των «Three Sisters», τραβηγμένη σχεδόν από την ίδια τοποθεσία με την εικόνα. Συνεχίζει στο «... φτάνουμε στο πιο ψηλό σημείο της διαδρομής. είμαστε σχεδόν πέντε χιλιάδες τριακόσια πόδια πάνω από τη θάλασσα [1600 μέτρα]... ..κατεβαίνουμε....το τρένο λικνίζεται σαν πλοίο καθώς ορμούμε μέσα από φαράγγια και φαράγγια και κοιλάδες.....Και είναι εδώ, σε αυτά τα φαράγγια και πάνω από αυτά τα χάσματα, ότι για πρώτη φορά αποκτά κανείς μια πλήρη αίσθηση της ανθρώπινης προσπάθειας που κάλυπτε τη βόρεια ήπειρο με αυτόν τον υπέροχο αυτοκινητόδρομο από χάλυβα, μια πλήρη κατανόηση του τεράστιου όγκου της εργασίας που συνεπάγεται». Θα ήθελα να προσθέσω ότι αυτός ο «χάλυβας αυτοκινητόδρομος» επέτρεψε στον Καναδά να γίνει μια χώρα που εκτείνεται από τον Ατλαντικό έως τον Ειρηνικό.

Ο **Καναδικός Σιδηρόδρομος Ειρηνικού** κατασκευάστηκε μεταξύ 1881 και 1886 και ο Lafcadío ταξίδεψε τον Μάρτιο του 1890. Το τεράστιο έργο ολοκληρώθηκε από περισσότερους από 30.000 εργάτες και περισσότερα από 10.000 άλογα. Πολλοί εργάτες ήταν Ευρωπαίοι μετανάστες και περίπου 15.000 Κινέζοι. Οι Ευρωπαίοι έπαιρναν περίπου το διπλάσιο ωρομίσθιο από τους Κινέζους, που έκαναν τις πιο επικίνδυνες οικοδομικές εργασίες. Υπολογίζεται ότι περίπου 1000 Κινέζοι εργάτες πέθαναν λόγω ατυχημάτων ή ασθενειών. Το 2006 η καναδική κυβέρνηση απηύθυνε μια επίσημη συγγνώμη στον κινεζικό πληθυσμό στον Καναδά για τη μεταχείρισή του τόσο κατά τη διάρκεια όσο και μετά την κατασκευή του καναδικού σιδηροδρόμου του Ειρηνικού.

Lafcadío έγραψε επίσης για τις τεράστιες προκλήσεις και τους κινδύνους της κατασκευής σιδηροδρόμων στα Βραχώδη Όρη: «Υπάρχουν ορισμένες μορφές χιονοστιβάδων ενάντια στις οποίες έπρεπε να ληφθούν ορισμένες προφυλάξεις, χιονοστιβάδες που ορμούν κάτω από μια πλαγιά με τέτοια μανία που η ώθηση τους οδηγεί απέναντι πλαγιά». Ήταν μια τόσο μανιώδης χιονοστιβάδα που σκότωσε τον Michel Trudeau (23 ετών), τον μικρότερο γιο του πρώην πρωθυπουργού Pierre Trudeau και αδελφό του σημερινού πρωθυπουργού Justin Trudeau. Ο Μισέλ ήταν ένας έμπειρος αθλητής στην ύπαιθρο και έκανε σκι στην ύπαιθρο όταν μια χιονοστιβάδα τον παρέσυρε στη λίμνη Kokanee, μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα νοτιοδυτικά των Τριών Αδελφών. Οι εκτεταμένες έρευνες από έμπειρους δύτες δεν κατάφεραν να ανακτήσουν το σώμα του.

Καθώς το τρένο πλησίαζε στο Βανκούβερ, ο Lafcadío έγραψε: «Περάσαμε μεγάλες σειρές τη νύχτα και τώρα περνάμε μέσα από τα φαράγγια του ποταμού Fraser. Από πάνω μας τα δασώδη βουνά σηκώνουν ακόμα τα χιόνια τους στον ήλιο. Από κάτω μας το ποτάμι τρέχει σαν μια μαύρη κορδέλα με λευκό, γιατί είναι παγωμένο στις άκρες του». Δεν έχω ταξιδέψει ποτέ με τρένο σε αυτό το μέρος του Καναδά, αλλά έχω επισκεφτεί τα Καναδικά Βραχώδη Όρη. Η θέα κόβει την ανάσα.

BANKΟΥΒΕΡ

Το Βανκούβερ ήταν μια πόλη περίπου 15.000 κατοίκων, όταν ο Λαφκάδιο έφτασε τον Μάρτιο του 1890. Έγραψε στο άρθρο του στο περιοδικό Harper's «Ένα χειμερινό ταξίδι στην Ιαπωνία» ότι το Βανκούβερ «προορίζεται να είναι μια πανίσχυρη πόλη». Και είχε δίκιο: Τώρα είναι η τρίτη μεγαλύτερη μητρόπολη στον Καναδά με πληθυσμό 2,5 εκατομμυρίων. Είναι περιτριγυρισμένο και πλήρως ενσωματωμένο στη φύση, λόγω της εξαιρετικής γεωγραφικής θέσης και του υποδειγματικού πολεοδομικού σχεδιασμού. Περιλαμβάνεται μόνιμα ανάμεσα

στις πιο βιώσιμες πόλεις στον κόσμο, παρόλο που είναι επίσης μια από τις πιο ακριβές σε κατοικίες. Είναι εθνοτικά και γλωσσικά πολύ ποικιλόμορφο με περίπου το ένα τρίτο του πληθυσμού Κινέζους.

Η επαρχία της **Βρετανικής Κολομβίας**, ήταν η τελευταία που ανακαλύφθηκε από τους Ευρωπαίους και χαρακτηρίστηκε ως «μια απέραντη ερημιά στην άκρη του κόσμου». Ο πρώτος Ευρωπαίος που έφτασε σε αυτή τη βορειοδυτική γωνιά της Βόρειας Αμερικής ήταν ο Ιωάννης Φωκάς από την Κεφαλονιά της Ελλάδας, περισσότερο γνωστός με το ισπανοποιημένο όνομά του Juan de Fuca. Οδήγησε μια ισπανική αποστολή το 1592 σε αναζήτηση του θρυλικού βορειοδυτικού περάσματος, που πιστεύεται ότι συνδέει τον Ατλαντικό και τον Ειρηνικό. Το Juan de Fuca Straight είναι ένα κανάλι μήκους 150 km, πλάτους 20-40 km, που χωρίζει το νησί Βανκούβερ του Καναδά, από τις ΗΠΑ. Η πόλη του Βανκούβερ δεν βρίσκεται στο νησί, αλλά περίπου 50 χιλιόμετρα απέναντι.

Το θρυλικό **Βορειοδυτικό Πέρασμα** παρέμεινε μη πλωτό για 400 χρόνια και πολλοί ατρόμητοι πλοηγοί είχαν τραγικό τέλος, με τη χαμένη αποστολή του Φράνκλιν να είχε ως αποτέλεσμα 129 θανάτους. Το 1903-1905 ο Νορβηγός εξερευνητής Roald Amundsen οδήγησε την πρώτη επιτυχημένη αποστολή, από την ανατολή προς τη δύση. Τους πήρε πάνω από δύο χρόνια για να ολοκληρώσουν το ταξίδι καθώς μάθαιναν τακτικές επιβίωσης από τον τοπικό πληθυσμό των Ινουίτ.

Ένα μεγάλο κρουαζιερόπλοιο, με 1500 επιβάτες, απέπλευσε από το Βανκούβερ προς Νέα Υόρκη μέσω του Northwest Passage σε 28 ημέρες, το 2016. Έκτοτε ολοκληρώθηκαν αρκετές άλλες κρουαζιέρες και προγραμματίζονται περισσότερες το 2022 και μετά.

Lafcadio απέπλευσε την Ημέρα του Αγίου Πατρικίου, 17 Μαρτίου **1890** για τη Yokohama με το ατμόπλοιο Abyssinia, το οποίο ναυλώθηκε από την Canadian Pacific, την εταιρεία που είχε χρηματοδοτήσει το ταξίδι του. Η Abyssinia είχε ταχύτητα 13 κόμβων (24 km/h) και μπορούσε να μεταφέρει έως και 200 επιβάτες πρώτης θέσης και 1000 τρίτης. Η εικόνα είναι από το πρώτο ταξίδι της Αβησσυνίας από τη Γιοκοχάμα στο Βανκούβερ, σε χρόνο ρεκόρ 13 ημερών τον Ιούνιο του 1887. Το ατμόπλοιο έπιασε φωτιά και βυθίστηκε τον Δεκέμβριο του 1891 στον Βόρειο Ατλαντικό στα ανοιχτά της Νέας Σκωτίας, χωρίς απώλειες ζωής.

Το Βανκούβερ είναι πιο ζεστό το χειμώνα και πιο δροσερό το καλοκαίρι από άλλες πόλεις του Καναδά, αλλά δέχεται επίσης περισσότερη βροχή. Κατά τη διάρκεια μιας χειμερινής επίσκεψης, έμεινα έκπληκτος που μπορούσα να οδηγήσω στη βάση του βουνού Grouse σε είκοσι λεπτά από το κέντρο της πόλης και μετά να πάρω τη γόνδολα στην κορυφή για σκι. Κάποτε, πήγα και στο Whistler Mountain (περίπου 80 χλμ. μακριά), για πιο απαιτητικές πίστες σκι. Οι περισσότερες από τις αλπικές διοργανώσεις των Χειμερινών Ολυμπιακών Αγώνων του 2010 πραγματοποιήθηκαν εκεί.

ΓΙΟΚΟΧΑΜΑ , ΙΑΠΩΝΙΑ

Το ταξίδι στον Ειρηνικό Ωκεανό προς **Γιοκοχάμα** , διήρκεσε 14 ημέρες και ο Λαφκάδιο έφτασε στις 4 Απριλίου 1890. Καθώς το ατμόπλοιο πλησίαζε στο λιμάνι, είδε το υπέροχο όρος Φούτζι (γνωστό και ως Fujiyama, Fujisan στους ιαπωνες), το οποίο είναι 3.776 μέτρα (12.389 ft) και

είναι το ψηλότερο βουνό της Ιαπωνίας. Ο όμορφος συμμετρικός κώνος του είναι το σύμβολο της Ιαπωνίας. Οι Ιάπωνες αναμένεται να ανέβουν στο όρος Φούτζι μία φορά στη ζωή τους. Είναι ενεργό ηφαίστειο με χαμηλό κίνδυνο έκρηξης (η τελευταία έκρηξη σημειώθηκε το 1707). Το όρος Φούτζι είναι ένας ιερός τόπος για τη θρησκεία των ιθαγενών **Σίντο**. Ο Σιντοϊσμός είναι πολυθεϊστικός με πολυάριθμους Κάμι (θεότητες ή πνεύματα). Σύμφωνα με την ιαπωνική μυθολογία υπάρχουν 8 εκατομμύρια **Κάμι** και είναι ζωντανοί, νεκροί, φυσικά φαινόμενα (όπως αέρας, βροχή, ηλιοφάνεια), ηφαίστεια, δέντρα, βράχοι, καταρράκτες και οτιδήποτε άλλο στη φύση.

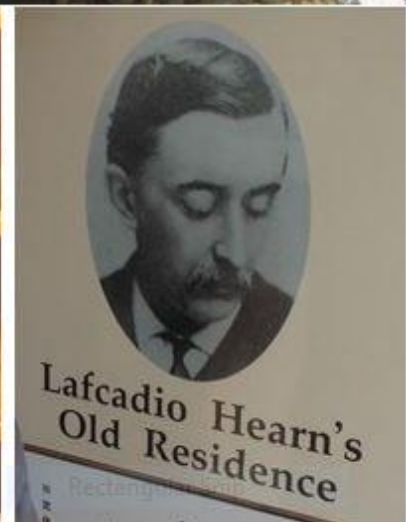
Στα γραπτά του, ο Lafcadio φαίνεται να μαγεύτηκε κατά την άφιξή του, παρόλο που η Ιαπωνία βρισκόταν στη μέση μιας ανατρεπτικής πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής αλλαγής και όχι στην παραδοσιακή κοινωνία της απλότητας και της γοητείας για την οποία είχε διαβάσει. Το νησιωτικό αρχιπέλαγος ήταν τελείως απομονωμένο από τον έξω κόσμο για 250 χρόνια, εκτός από τους Ολλανδούς εμπόρους στους οποίους επιτρεπόταν η είσοδος στο μικροσκοπικό (120m x 75m) τεχνητό νησί Dejima στον κόλπο του Ναγκασάκι. Ήταν μια περίοδος ειρήνης αλλά και μια περίοδος κοινωνικής στασιμότητας. Στο ιαπωνικό φεουδαρχικό ταξικό σύστημα, οι έμποροι βρίσκονταν στο κάτω μέρος της σκάλας, οι τεχνίτες από πάνω τους, μετά οι αγρότες, με τους Σαμουράι στην κορυφή να κυβερνούν με πρωτογενή δικαιώματα και ξίφος.

Ωστόσο, τον Ιούλιο του 1853, ο Αμερικανός Commodore **Matthew C. Perry** έφτασε στον κόλπο Edo (όχι μακριά από το Intercontinental Yokohama Grand Hotel) και απαίτησε άνοιγμα για το εμπόριο (κάρβουνο, λίπος φάλαινων και παροχή νερού για πλοία). Η παρουσία των τεσσάρων *kurowane* (μαύρα πλοία, που ονομάζονται έτσι για τον φουσκωμένο μαύρο καπνό) και οι βροντές των όπλων τους φόβισαν τους Ιάπωνες. Η κοινωνική τάξη διαταράχθηκε, ακολούθησαν εξεγέρσεις, το Σογκουνάτο καταργήθηκε και ο 16χρονος αυτοκράτορας Meiji μεταφέρθηκε από το Κιότο στο Έντο (Τόκιο). Η Ιαπωνία βρισκόταν σε ταχύ δυτικό εκσυγχρονισμό μετά την αποκατάσταση (επανάσταση) του **Meiji του 1868**.

Το Grand Hotel χτίστηκε το 1873. Μετά από έναν καταστροφικό σεισμό το 1923 ξαναχτίστηκε και μετονομάστηκε σε Hotel New Grand. Ο κύριος ιδιοκτήτης του Grand ήταν ο Μίτσελ ΜακΝτόναλντ, πληρωτής του Πολεμικού Ναυτικού των ΗΠΑ, φίλος του Λαφκάδιο που υπηρέτησε και ως λογοτεχνικός εκτελεστής του μετά τον θάνατό του. Ο MacDonald χάθηκε στον σεισμό του 1923. Το New Grand είναι το μέρος όπου ο στρατηγός Douglas MacArthur έμεινε κατά την άφιξή του στην Ιαπωνία το 1945, για τις πρώτες τρεις ημέρες. Διοικήθηκε από τους Αμερικανούς το 1945-1952 και στέγαζε πάνω από 100 αξιωματικούς.

Το InterContinental Yokohama Grand απέχει περίπου 2χλμ. επίσης στην προκουμαία με θέα στον κόλπο **Έντο (Τόκιο)**. Παρακολούθησα ένα συνέδριο στο InterContinental τον Ιούνιο του 1998 και θυμάμαι ότι η σιλουέτα του σε σχήμα πανιού ήταν εύκολο να εντοπιστεί από μακριά. Σε μια επαναληπτική επίσκεψη το 2012 ήταν νανωμένο από ψηλότερα νέα κτίρια κοντά.

MATSUE

Matsue , μια μικρή παραλιακή πόλη στη Θάλασσα της Ιαπωνίας που βρίσκεται περίπου 750 χλμ δυτικά του Τόκιο, ήταν η επόμενη στάση για το Lafcadio . Είχε λάβει θέση ως καθηγητής Αγγλικών με τη βοήθεια του **Basil Hall Chamberlain** , ενός Άγγλου και καθηγητή Ιαπωνικών στο Τόκιο Imperial University. Ήταν μια μετάβαση από τον πυρήνα του δυτικού εκσυγχρονισμού σε ένα βουκολικό τμήμα της Ιαπωνίας.

Η Ιαπωνία διοικούνταν από τον 10ο αιώνα από τους Daimyo, κληρονομικούς ισχυρούς γαιοκτήμονες τεράστιων περιοχών, που φρουρούνταν στα κάστρα τους από πολεμιστές σαμουράι που κρατούσαν σπαθιά. Ο Tokugawa Ieyasu κυρίευσε όλους τους άλλους Daimyo

και ορίστηκε επίσημα **Shogun** , από τον αυτοκράτορα που είχε μόνο την τιμητική εξουσία. Οι Σογκούν ήταν οι ντε φάκτο άρχοντες και στην περίπτωση του Ιεγιάσου , έγινε ο ενοποιητής και απόλυτος κυρίαρχος της Ιαπωνίας στις αρχές του 1600.

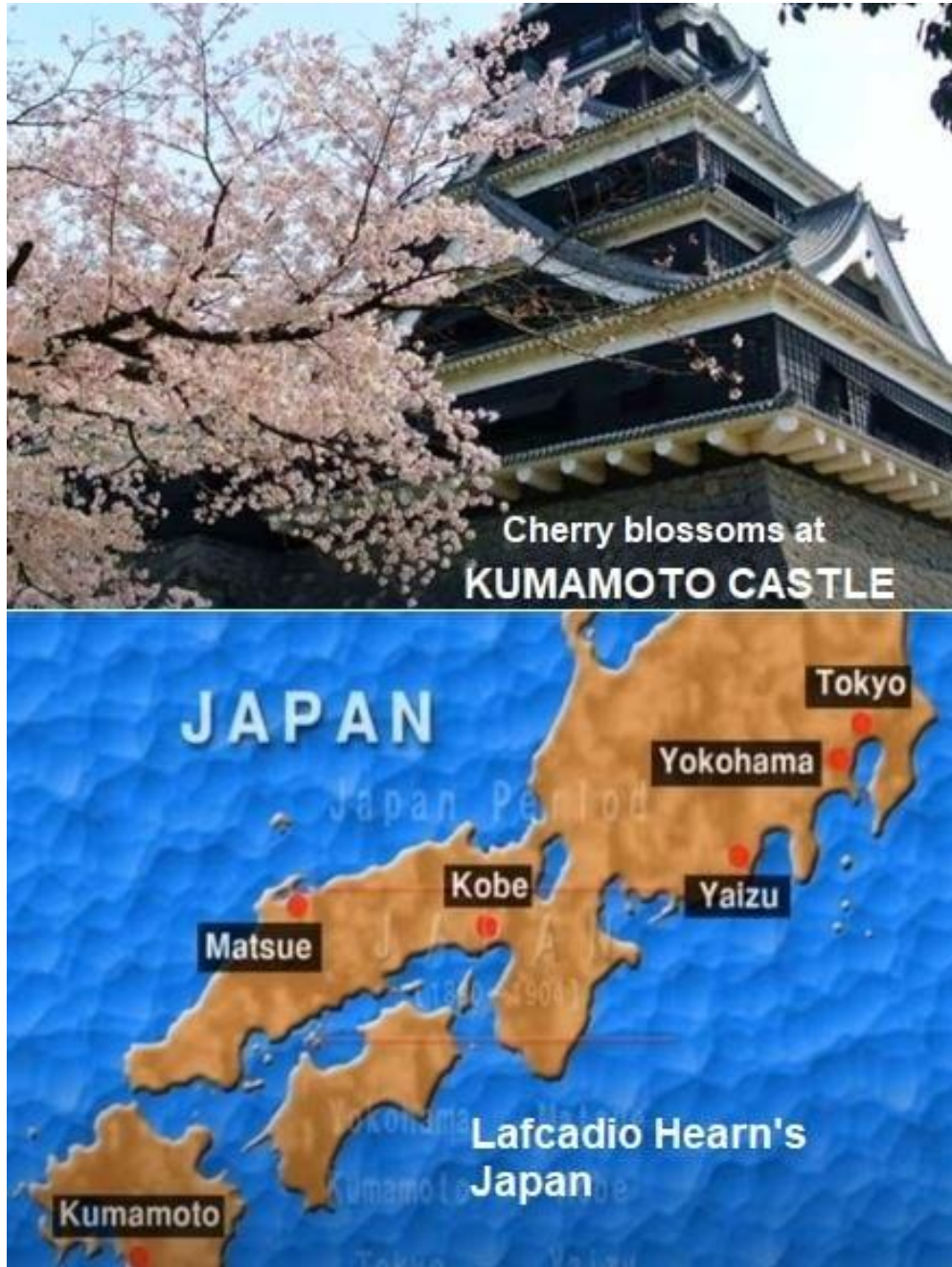
Υπήρχαν 260 Daimyo κατά την περίοδο Tokugawa (Edo) (1603-1868). Ο καθένας τους είχε το δικαίωμα να έχει ένα κάστρο, αλλά όχι περισσότερα. Τα προνόμια του Daimyo τελείωσαν με την αποκατάσταση του Meiji (1868) και οι σαμουράι διαλύθηκαν. Με την απώλεια των προνομίων πολλά από τα κάστρα ερειπώθηκαν. Το Κάστρο Matsue είναι ένα από τα λίγα εναπομείναντα κάστρα στην αρχική τους ξύλινη μορφή. Είναι το δεύτερο μεγαλύτερο στη χώρα και έχει χαρακτηριστεί με τον περίφημο τίτλο του «Εθνικού Θησαυρού της Ιαπωνίας».

Η άφιξη (Αύγουστος 1890) του Λαυκάδιο στο Ματσούε ήταν τυχαία μοίρα. Ήταν προορισμένος να γίνει ο φύλακας των παραμυθιών, των ιστοριών φαντασμάτων και των θρύλων της Ιαπωνίας, ενώ οι ένθερμοι δυτικοποιοί στο Τόκιο και τη Γιοκοχάμα ήταν πολύ πρόθυμοι να απορρίψουν τις ιαπωνικές παραδόσεις. Ο Lafcadio ήταν πολύ καλοδεχούμενος στο Matsue και έγινε γρήγορα μια τοπική διασημότητα. Μέσα σε τέσσερις μήνες από την άφιξή του, ο 40χρονος Lafcadio παντρεύτηκε τη **Setsu Koizumi** , 22χρονη κόρη μιας επιφανούς **οικογένειας σαμουράι** .

Οι Κοϊζούμι είχαν χάσει τα προνόμια και την περιουσία τους με την κατάργηση του φεουδαρχικού συστήματος, μετά την παλινόρθωση του Μείτζι. Στην πραγματικότητα, οι περιουσίες των Σαμουράι μειώνονταν κατά τη διάρκεια των 250 χρόνων ειρήνης του Σογουνάτου Τογκουγκάουα . Οι πολεμιστές δεν χρειάζονταν πολύ την εποχή της ειρήνης και οι αποδοχές που τους πλήρωναν οι Daimyo μειώθηκαν σταδιακά. Ο μισθός του Lafcadio ήταν αρκετά καλός για να μετακομίσει σε ένα ωραίο σπίτι στο Matsue και να ζήσει με ολόκληρη την οικογένεια Koizumi και τους τρεις υπηρέτες τους. Η κατοικία του είναι ένας χαρακτηρισμένος ιστορικός χώρος ανοιχτός στο κοινό και δίπλα του βρίσκεται το Lafcadio Hearn Memorial Museum.

Μια έκθεση «**The Open Mind of Lafcadio Hearn**» πραγματοποιήθηκε στο **Κάστρο Matsue** στις 9-10 Οκτωβρίου 2010, για να γιορτάσει τα 160 χρόνια από τη γέννηση του Lafcadio και τα 120 χρόνια από την άφιξή του στην Ιαπωνία. Ανάμεσα στα πολυάριθμα έργα τέχνης, ένα γλυπτό αποκαλύφθηκε παρουσία των Πρέσβων της Ελλάδας και της Ιρλανδίας στην Ιαπωνία. Την εκδήλωση συντόνισε η ομάδα του Τάκη Ευσταθίου (έμπορος καλών τεχνών από τη Νέα Υόρκη), του Bon Koizumi (δισέγγονο του Lafcadio) και της συζύγου του Bon, Shoko Koizumi (επιμελήτρια στο Μουσείο Lafcadio Hearn, που φαίνεται στην εικόνα μαζί μου, 2017).

KUMAMOTO

Lafcadio έγραψε «Μου αρέσουν τα πάντα για τον Matsue, αλλά μισώ τον κρύο καιρό». Οι χαμηλές θερμοκρασίες του χειμώνα στο Matsue ήταν σκληρές για την υγεία του. Αποφάσισε να μετακομίσει σε ένα πιο ζεστό κλίμα. Με τη βοήθεια του καθηγητή Basil Hall Chamberlain, του προσφέρθηκε μια θέση να διδάξει αγγλικά σε ένα σχολείο στο Κουμαμότο. Διευθυντής του σχολείου ήταν ο **Jigoro Kano** , ο παιδαγωγός και αθλητής που ίδρυσε το **Τζούντο** . Ο Λαφκάδιο έμεινε στο Κουμαμότο για δύο χρόνια. Η παλιά του κατοικία είναι πλέον Μουσείο αφιερωμένο στη μνήμη του.

Το Kumamoto βρίσκεται στο νοτιοδυτικό νησί Kyushu. Είναι διάσημο στην ιστορία της Ιαπωνίας για την πολιορκία του κάστρου το 1877. Στα χρόνια που ακολούθησαν την αποκατάσταση του Meiji, πολεμιστές σαμουράι επαναστάτησαν κατά της κυβέρνησης Meiji για την απώλεια των προνομίων. Περίπου 20.000 σαμουράι πολιορκήσαν **το κάστρο Κουμαμότο**, το οποίο υπερασπιζόταν περίπου 4.000 στρατευμένοι στρατιώτες του Αυτοκρατορικού στρατού. Το κάστρο άντεξε στις επιθέσεις για δύο μήνες. Τελικά μεγάλες κυβερνητικές δυνάμεις έφτασαν και κατέκλυσαν τους επιτιθέμενους σαμουράι.

Αρχηγός των σαμουράι ήταν ο Σάιγκο Takamori, του οποίου η αποφασιστικότητα και η ανδρεία ενέπνευσαν την ιστορικά ανακριβή ταινία «The Last Samurai». Ο Τομ Κρουζ ήταν σε ρόλο Αμερικανού στρατιωτικού, ενώ η έμπνευση ήρθε από έναν Γάλλο με το όνομα Ζυλ Μπρουνέ. Οι Σαμουράι πολεμούσαν με πυροβόλα όπλα το 1877, ενώ στη χολιγουντιανή εκδοχή της ιστορίας είχαν τόξα, βέλη και πανοπλίες που ανήκαν σε μια περασμένη εποχή.

Το κάστρο Κουμαμότο υπέστη σοβαρές ζημιές κατά τη διάρκεια του σεισμού του 2016 (πάνω από 200 νεκροί στη γύρω περιοχή). Η ανακατασκευή βρίσκεται σε εξέλιξη (επιτρέπονται οι επισκέπτες από το 2019). Αναμένεται να αποκατασταθεί πλήρως μέχρι το 2037. Το όρος Άσο είναι ένα μεγάλο ενεργό ηφαίστειο, κοντά στο Κουμαμότο. Έσκασε τον Οκτώβριο του 2021 (χωρίς τραυματισμούς ή υλικές ζημιές).

Lafcadio εντυπωσιάστηκε από την προσωπικότητα του Jigoro Kano και τη γνώση των ιαπωνικών πολεμικών τεχνών. Έγραψε ένα δοκίμιο για το **τζούντο** αναφερόμενο σε αυτό ως jiu-jitsu, προφανώς επειδή η λέξη τζούντο δεν ήταν γνωστή έξω από έναν μικρό κύκλο ασκούμενων. Το άρθρο του Lafcadio βοήθησε στη διάδοση του αθλήματος στην Ευρώπη και την Αμερική. Ένα περιστατικό είχε ευρεία καρικατούρα, σχετικά με μια σουφραζέτα μικρού αναστήματος που πέταξε στο έδαφος έναν βαρύ αστυνομικό, κατά τη διάρκεια μιας διαδήλωσης για το δικαίωμα των γυναικών στην ψήφο.

Όπως εξηγείται σε ένα εγχειρίδιο τζούντο «η αντίσταση σε έναν πιο ισχυρό αντίπαλο θα έχει ως αποτέλεσμα την ήττα σας, ενώ η προσαρμογή και η αποφυγή της επίθεσης του αντιπάλου σας θα τον κάνει να χάσει την ισορροπία του, η δύναμή του θα μειωθεί και θα τον νικήσετε». Στην πραγματικότητα, το τζούντο είναι κάτι περισσότερο από ένα άθλημα, είναι επίσης μια φιλοσοφία ζωής και εργασίας. Μάλιστα ορισμένοι λάτρεις χρησιμοποιούν τεχνικές Τζούντο στις επαγγελματικές τους δραστηριότητες.

Έπρεπε να επισκεφτώ το Κουμαμότο τον Απρίλιο του 2021, που αναβλήθηκε για τον Απρίλιο του 2022, σε σχέση με ένα συνέδριο της Εταιρείας Επεξεργασίας Πολυμερών στην κοντινή Φουκουόκα. Δυστυχώς, τα σχέδιά μου ματαιώθηκαν από την πρόσφατη έξαρση της πανδημίας και έδωσα την ομιλία μου διαδικτυακά, από το σπίτι μου.

KOBE

KOBE Waterfront

PPS-5 April 1989
Banquet
KYOTO

Lafcadio είχε εκδώσει δύο βιβλία, «Glimpses of Unfamiliar Japan» και «Out of the East», πριν μετακομίσει στο Κόμπε το 1894 για να εργαστεί για την Kobe Chronicle, μια αγγλόφωνη εφημερίδα. Το Kobe βρίσκεται στη βόρεια όχθη του κόλπου της Οσάκα. Σήμερα η **Οσάκα**, το **Κόμπε** και το **Κιότο** αποτελούν μια μητροπολιτική περιοχή περίπου 23 εκατομμυρίων κατοίκων, στην κεντρική περιοχή του **Κανσάι**. Το Κιότο ήταν η αυτοκρατορική πρωτεύουσα μέχρι την αποκατάσταση του Meiji (1868), όταν το Έντο μετονομάστηκε σε Τόκιο (που σημαίνει ανατολική (ανατολική) πρωτεύουσα).

Ο Λαφκάδιο έγινε Ιάπωνας πολίτης ενώ βρισκόταν στο Κόμπε. Στην πραγματικότητα, είναι ο πρώτος ξένος που έγινε ποτέ πολίτης της Ιαπωνίας. Άλλοι αλλοδαποί είχαν ζήσει και πεθάνει στην Ιαπωνία στο παρελθόν. Ωστόσο, το πρώτο (Meiji) Σύνταγμα της ενοποιημένης Ιαπωνίας υπογράφηκε λίγο πριν από την άφιξη του Lafcadio. Πήρε το οικογενειακό όνομα της συζύγου του σαμουράι, **KOIZUMI (小泉)**, και για το μικρό του όνομα επέλεξε το **YAKUMO (八雲)**. Yakumo σημαίνει «οκτώ σύννεφα». Γιατί οκτώ; Πιθανώς επειδή το οκτώ είναι ο πιο τυχερός αριθμός στην Ιαπωνία (και στην Κίνα). Ο πιο άτυχος αριθμός είναι το τέσσερα (προφέρεται shi), που ακούγεται σαν τη λέξη για τον θάνατο, τόσο στα Ιαπωνικά όσο και στα Κινέζικα.

Το Κιότο είναι επίσης η πρωτεύουσα των ιαπωνικών παραδόσεων. Να πώς περιγράφει ο Λαφκάδιο μια γκέισα στο πρώτο του βιβλίο για την Ιαπωνία: «Της διδάσκουν εθιμοτυπία, χάρη, ευγενικό λόγο, έχει καθημερινά μαθήματα χορού και είναι υποχρεωμένη να μάθει πολλά τραγούδιαέχει μάθει να χειρίζεται μουσικά όργανα.

Σχεδόν σε κάθε συμπόσιο συνεδρίων που έχω παρακολουθήσει στην Ιαπωνία, υπήρχε μια γκέισα, ως μέρος του ψυχαγωγικού προγράμματος. Οι νεαροί Ιάπωνες συνάδελφοι ήταν μάλλον δυσσαρεστημένοι με την παρουσία μιας γκέισας.

Η πρώτη μου επίσκεψη στο Κόμπε ήταν τον Νοέμβριο του 1992 για μια παρουσίαση σε ένα συνέδριο της Εταιρείας Ρεολογίας της Ιαπωνίας. Το ξενοδοχείο μου βρισκόταν σε βολική τοποθεσία στον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό (Sannomiya) και το συνέδριο πραγματοποιήθηκε στο συνεδριακό κέντρο σε ένα τεχνητό νησί. Κάθε μέρα έπαιρνα ένα τρένο χωρίς οδηγό πάνω από τα νερά του λιμανιού για να το φτάσω. Πρέπει να πω ότι ένιωσα μια άβολη αίσθηση κατά τη διάρκεια του ταξιδιού των 6 χιλιομέτρων, γνωρίζοντας τους συχνούς σεισμούς στην Ιαπωνία.

Το Κόμπε καταστράφηκε από έναν **ισχυρό σεισμό** στις 17 Ιανουαρίου 1995, νωρίς το πρωί. Πάνω από 6.000 άνθρωποι χάθηκαν. Σε μια επανεπίσκεψή μου τον Ιούνιο του 2006, δεν μπόρεσα να εντοπίσω το κτίριο του ξενοδοχείου μου ή να αναγνωρίσω κανένα από τα γύρω μου, παρόλο που είχα μείνει για δέκα ημέρες και συνήθιζα να κάνω τζόκινγκ καθημερινά σε ένα κοντινό πάρκο το 1992. Σύμφωνα με μια αναφορά σχετικά με τη σιδηροδρομική γραμμή προς το συνεδριακό κέντρο «Πέντε από τους εννέα σταθμούς κατά μήκος της γραμμής υπέστησαν διάφορους βαθμούς ζημιάς. Μια τσιμεντένια στήλη κοντά στον σταθμό Sannomiya κόπηκε σοβαρά και έπεσε

KYOTO

Πήρα το «τρένο με σφαίρες» του Shinkansen στις 6 Μαΐου 1983 από το Τόκιο στο Κιότο και η διάρκεια του ταξιδιού ήταν λίγο πάνω από δύο ώρες για την απόσταση των 450 χιλιομέτρων. Τα ονόματα των τρένων Shinkansen είναι ενδιαφέροντα: το Kodama (ηχώ) σταματά σε κάθε σταθμό. Το Hikari (ελαφρύ) είναι ένα ημι-γρήγορο τρένο και το πιο γρήγορο Nozomi (ελπίδα) σταματά μόνο στους κεντρικούς σταθμούς. Η τρέχουσα μέγιστη ταχύτητα λειτουργίας είναι 320 km/h.

Παρουσίασα ένα σεμινάριο στο Πανεπιστήμιο του Κιότο. Ο οικοδεσπότης μου ήταν ο **καθηγητής Shigeharu Onogi** (1920-2015), ο «πατέρας» της ρεολογίας στην Ιαπωνία. Με πήγε να δω το ναό Sanjunsangendo (σημαίνει "33 διαστήματα" δηλαδή 34 στήλες), όπου υπάρχουν 1001 αγάλματα της Kanpon, της θεάς του ελέους. Εκείνο που δεν ήξερα, τότε, ήταν ότι ο καθηγητής Ονόγκι είχε ως δάσκαλο αγγλικών τον δεύτερο γιο του Λαυκάδιο και έγραψε ένα βιβλίο 237 σελίδων γι' αυτόν. Τι σύμπτωση! Κατά τη διάρκεια του πρώτου μου ταξιδιού στην Ιαπωνία, ήμουν μόλις δύο «βαθμοί χωρισμού» από το Lafcadio . Το εξώφυλλο του βιβλίου γράφει: Μνήμη καθηγητή Αγγλικών. Ο δεύτερος γιος του Κοϊζούμι Γιακούμο . Η ζωή του Inagaki Iwao .

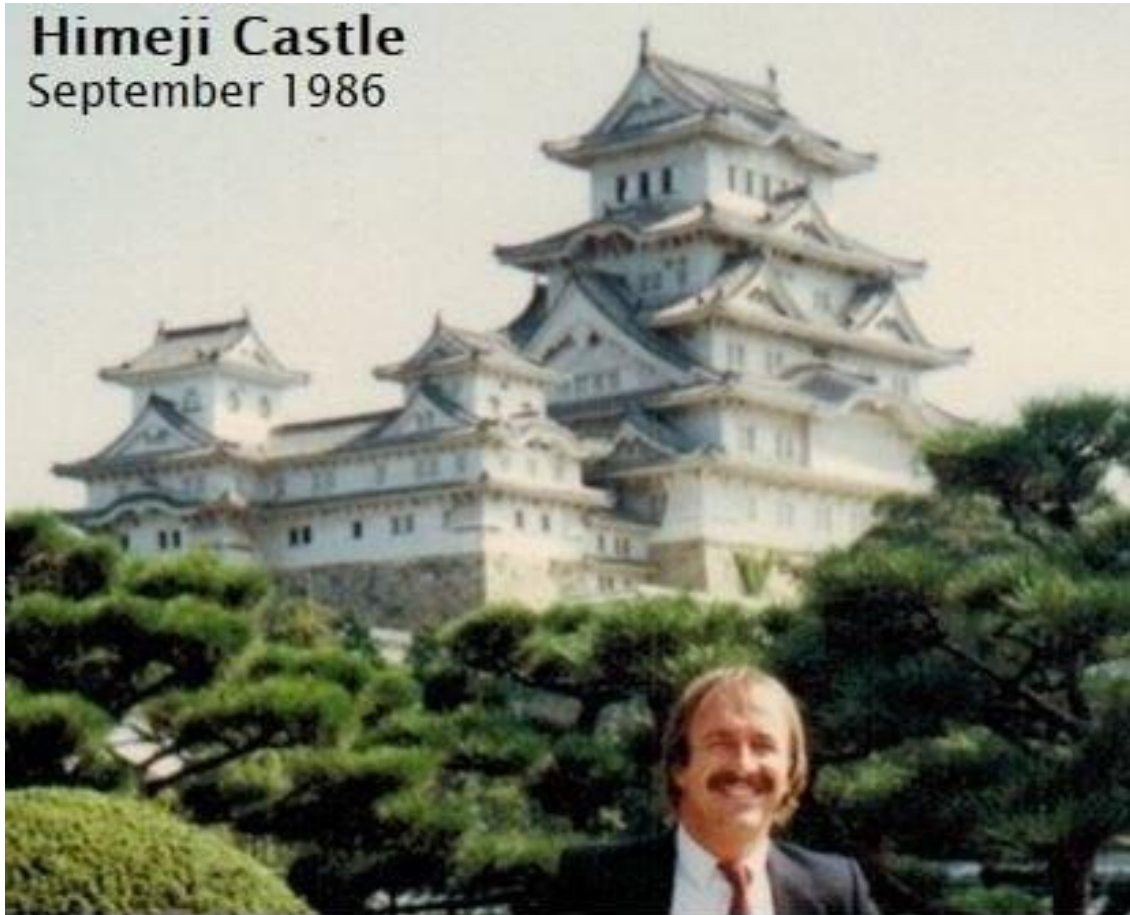
Το Κιότο ήταν η αυτοκρατορική πρωτεύουσα της Ιαπωνίας από το 794 έως το 1868 (αποκατάσταση Meiji). Θεωρείται ακόμη η πρωτεύουσα του ιαπωνικού πολιτισμού και παράδοσης. Ο Αυτοκράτορας της Ιαπωνίας είχε μόνο ονομαστική εξουσία, με de facto κυβερνήτη τον Σογκούν. Σύμφωνα με την ιαπωνική μυθολογία η πρώτη αυτοκρατορική αυλή ιδρύθηκε το 660 π.Χ. Τεκμηριωμένες ιστορικές αναφορές υπάρχουν από χίλια χρόνια αργότερα. Ο αυτοκράτορας είναι ο επικεφαλής της πανθεϊστικής θρησκείας του Σιντοϊσμού. Θεωρείται ότι είναι άμεσος απόγονος της Amaterasu, της θεάς του ήλιου.

Ο Hirohito ήταν ο **αυτοκράτορας της Ιαπωνίας** (εγγονός του Meiji) πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο **στρατηγός Douglas MacArthur** ήταν ο de facto απόλυτος μονάρχης για έξι χρόνια (1945-1951) και είχε το παρατσούκλι Gaijin Shōgun (ξένος Shogun). Διαχειρίστηκε το τέλος του πολέμου, την κατοχή και την επανεφεύρεση της Ιαπωνίας με πολύ επιδέξιο τρόπο. Γνώριζε ότι η ευγένεια, η γενναιοδωρία, η προσωπική τιμή και οι παραδόσεις ήταν πολύ σημαντικά στην ιαπωνική κοινωνία. Δεν έκανε καμία ενέργεια εναντίον του αυτοκράτορα, παρόλο που ορισμένοι πολιτικοί της Ουάσιγκτον τον παρότρυναν να «κρεμάσει τον Χιροχίτο» ως εγκληματία πολέμου. Δεν τον υποτίμησε με κανένα σχήμα ή μορφή. Η επαναδημιουργία της Ιαπωνίας ήταν μια μεγάλη επιτυχία.

Επτά βιβλία του Lafcadio βρέθηκαν στην προσωπική βιβλιοθήκη του MacArthur μετά τον θάνατό του. Δεν είναι γνωστό αν είχε το χρόνο να κάνει πολύ διάβασμα πριν ή κατά τη διάρκεια της κατοχής της Ιαπωνίας. Ωστόσο, πίσω από τον μεγάλο στρατηγό ήταν ένας έξυπνος αξιωματικός των πληροφοριών. Ήταν **ταξίαρχος Bonner Fellers** , αρχηγός ψυχολογικού πολέμου στο επιτελείο του Ανώτατου Διοικητή των Συμμαχικών Δυνάμεων (MacArthur). Ο Φέλερς ήταν θαυμαστής του Χερν και είχε επισκεφθεί την Ιαπωνία πολλές φορές για να γράψει τη μεταπτυχιακή του διατριβή με θέμα «Ψυχολογία του Ιάπωνα στρατιώτη» (1934). Είχε γίνει φίλος με μέλη της οικογένειας Κοϊζούμι. Μάλιστα, ο δισέγγονος του Lafcadio, Bon Koizumi, πήρε το όνομά του.

HIMEJI και OSAKA

Η Himeji βρίσκεται στο δυτικό άκρο της περιοχής Kansai (περίπου 550 χλμ. από το Τόκιο). Ήταν το δεύτερο ταξίδι μου στην Ιαπωνία, όταν επισκέφτηκα το Himeji για διαλέξεις σε μια μεγάλη εταιρεία χημικών. Μετά τις διαλέξεις, οι οικοδεσπότες μου με πήγαν να δω το όμορφο κάστρο. Από περίπου 100 κάστρα στην Ιαπωνία, το **Κάστρο Χιμέτζι** είναι το μεγαλύτερο και πιο επισκέψιμο από όλα.

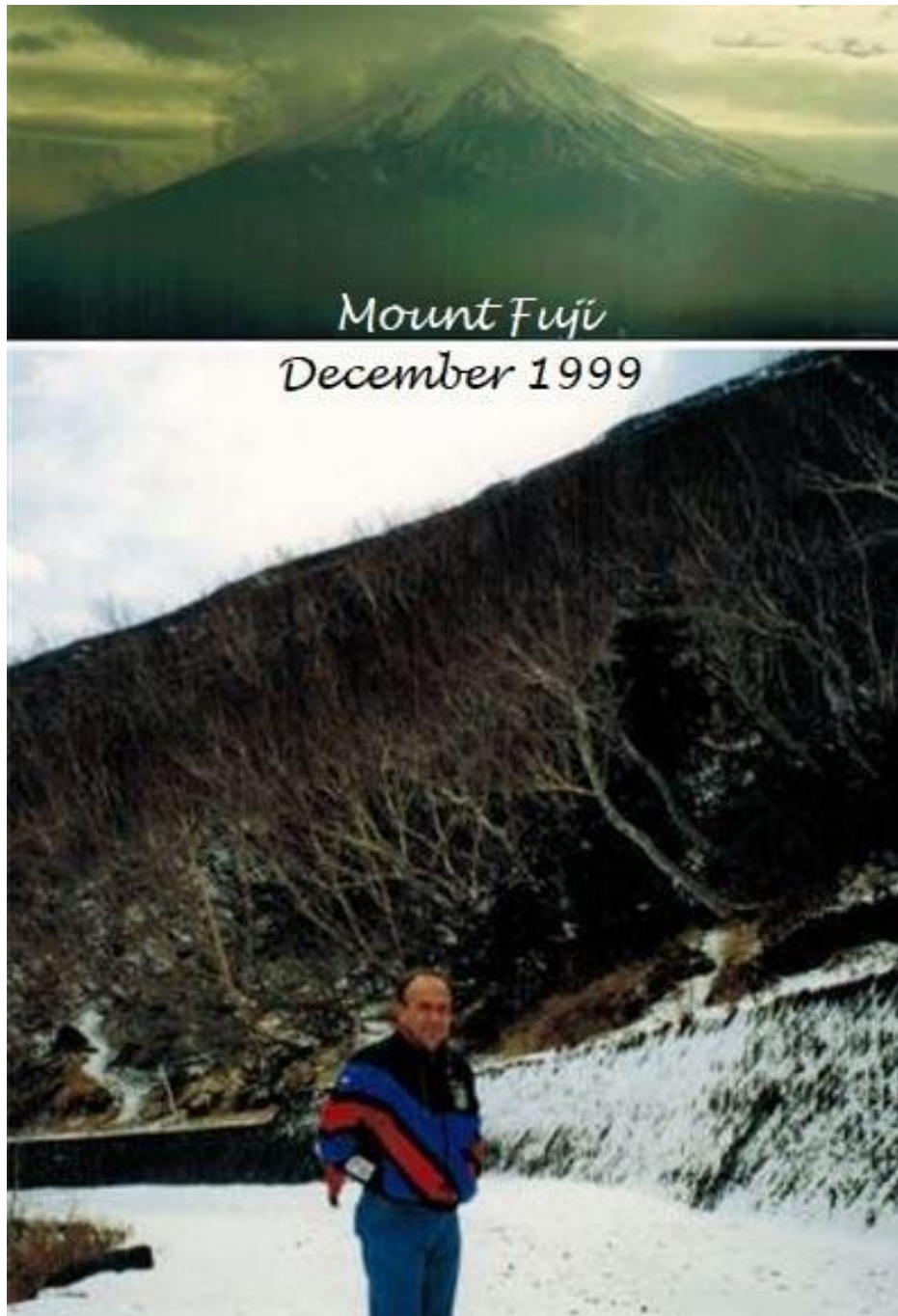
Ο Λαφκάδιο επανέλαβε έναν ιαπωνικό μύθο για τον Χιμέτζι, με τον αμίμητο τρόπο γραφής του. Ήταν για μια νεαρή κοπέλα που υπηρετούσε ως υπηρέτρια σε ένα κάστρο. Ωστόσο, όταν ένα από τα δέκα χρυσά πιάτα εξαφανίστηκε από το σπίτι, η κοπέλα αυτοκτόνησε για να αποδείξει την αθωότητά της. Το όνομά της ήταν Kiku , που είναι η λέξη για το **χρυσάνθεμο** . Το λουλούδι αντιπροσωπεύει τον αυτοκρατορικό θρόνο της Ιαπωνίας και το έθνος. Ωστόσο, θεωρείται κακή τύχη η καλλιέργεια χρυσάνθεμων στο Χιμέτζι, λόγω της τραγικής κατάληξης του κοριτσιού. Σύμφωνα με τον μύθο, το φάντασμά της επιστρέφει κάθε βράδυ και μετράει τα χρυσά πιάτα.

Η προμοντέρνα ιστορία της Ιαπωνίας ξεκινά το **1543** , όταν τρεις Πορτογάλοι θαλασσοπόροι έφτασαν στο νησί Tanegashima . Ο τοπικός πολέμαρχος εντυπωσιάστηκε πολύ από τα πυροβόλα όπλα τους. Αγόρασε ένα και το έδωσε σε έναν τεχνίτη να το αναπαράγει. Οι αρχικές προσπάθειες αναπαραγωγής δεν ήταν πολύ επιτυχημένες. Ένα χρόνο αργότερα οι Πορτογάλοι επέστρεψαν συνοδευόμενοι από έναν κατασκευαστή όπλων και γρήγορα κατασκευάστηκαν πυροβόλα όπλα στην Ιαπωνία σε μεγάλες ποσότητες. Η περιοχή Kansai και η γύρω περιοχή ήταν το σκηνικό πολλών μαχών κατά τη διάρκεια των ταραγμένων ετών εμφυλίου πολέμου στα τέλη του 1500.

Τρεις ηγέτες εμφανίστηκαν, γνωστοί ως ενοποιητές: Oda Nobunaga, Toyotomi Hideyoshi (κατέχει το Κάστρο Himeji) και **Tokugawa Ieyasu** . Ήταν ριζικά διαφορετικοί ως προς τον χαρακτήρα, όπως φαίνεται σε μια ιστορία που είναι γνωστή σε όλους τους Ιάπωνες μαθητές: Οι τρεις ενοποιητές έβλεπαν ένα πουλί κούκου και περίμεναν να τραγουδήσει, αλλά το πουλί δεν τραγουδούσε. Ο Nobunaga λέει «Πουλάκι, αν δεν τραγουδήσεις, θα σε σκοτώσω». Ο Hideyoshi λέει "Πουλάκι, αν δεν τραγουδήσεις, θα σε κάνω να τραγουδήσεις". Τότε ο Ieyasu λέει «Πουλάκι, αν δεν τραγουδήσεις, θα σε περιμένω να τραγουδήσεις». Ο Tokugawa Ieyasu , με την υπομονή, την οξυδέρκεια και τους πιστούς πολεμιστές σαμουράι, νίκησε και ξεπέρασε όλους τους αντιπάλους του. Έδωσε το κάστρο Himeji στον γαμπρό του ως ανταμοιβή για την πίστη του.

Ενώ το Χιμέτζι και το Κιότο είναι γεμάτα ιστορία και παράδοση, η **Οσάκα** φημίζεται για τον μοντερνισμό, τα ψώνια και το φαγητό. Έχω ακούσει ότι όταν οι άνθρωποι στην Οσάκα συναντιούνται, ο τυπικός χαιρετισμός είναι « moakarimakka », που κυριολεκτικά σημαίνει «βγάζεις καλά χρήματα;». Δεν πρέπει να το πει κανείς αυτό στο Τόκιο. Μια άλλη έκφραση που σχετίζεται με την Οσάκα είναι το « kui-daore » που σημαίνει «τρώω μέχρι να χρεοκοπήσω». Lafcadio , το 1895, όταν επισκέφτηκε την Οσάκα, ανακάλυψε μια άνετη συμβίωση παράδοσης και νεωτερικότητας. Ίσως το ίδιο να ειπωθεί και για σήμερα. Σε μια πόλη όπου κυριαρχούν τα φώτα Neon, οι επώνυμες μάρκες και τα εκλεκτά εστιατόρια, υπάρχει επίσης ένα όμορφο κάστρο και αρκετοί ναοί που αξίζει να επισκεφτείτε.

ΒΟΥΝΟ ΦΟΥΤΖΙ

Λαφκάδιο ανέβηκε **στο όρος Φούτζι** (γνωστό και ως Fujiyama , **Fujisan** στα Ιαπωνικά) μαζί με έναν πρώην μαθητή από το Ματσούε, τον Αύγουστο του 1897. Επισκέφτηκα το όρος Φούτζι τον Δεκέμβριο του 1999. Με τον φίλο του γυμνασίου Σπύρο Αλιάγα , ο οποίος υπηρετούσε ως Πρώτος Γραμματέας της Ελληνικής Πρεσβείας στο Τόκιο, οδηγήσαμε στον 5ο σταθμό της γραμμής Fuji Subaru (2305 μέτρα υψόμετρο). Δεν προσπαθήσαμε να πάμε πιο

ψηλά. Η ανάβαση στην κορυφή (3776 μ., 12.389 πόδια) θα απαιτούσε τουλάχιστον 6 ώρες περπάτημα σε ανηφόρα κατά μήκος ενός μονοπατιού ηφαιστειακού βράχου. Τους καλοκαιρινούς μήνες, περίπου 10.000 άνθρωποι ανεβαίνουν στην κορυφή κάθε μέρα.

Το Fujisan είναι ένα ιερό βουνό για τη θρησκεία των **Σιντοϊσμών** . Ο Σιντοϊσμός είναι πολυθεϊστικός (ή πανθεϊστικός) με πολυάριθμες θεότητες που ονομάζονται Κάμι. Η Κάμι (θεά) του όρους Φούτζι είναι μια μυθολογική πριγκίπισσα, της οποίας το σύμβολο είναι το άνθος της κερασιάς (sakura). Ο **Βουδισμός** ασκείται επίσης και παρόλο που οι περισσότεροι Ιάπωνες δεν ταυτίζονται ως θρησκευόμενοι, συμμετέχουν σε Σιντοϊστικές (69%) και Βουδιστικές (67%) δραστηριότητες και γιορτές. Το άθροισμα είναι περισσότερο από 100%, επειδή πολλοί Ιάπωνες ασκούν και τις δύο θρησκείες. Οι πιστοί προσεύχονται σε ξεχωριστούς ιερούς τόπους: Τα ιερά (jinja) είναι τόποι λατρείας του Σιντοϊσμού και οι ναοί (tera) είναι βουδιστικοί.

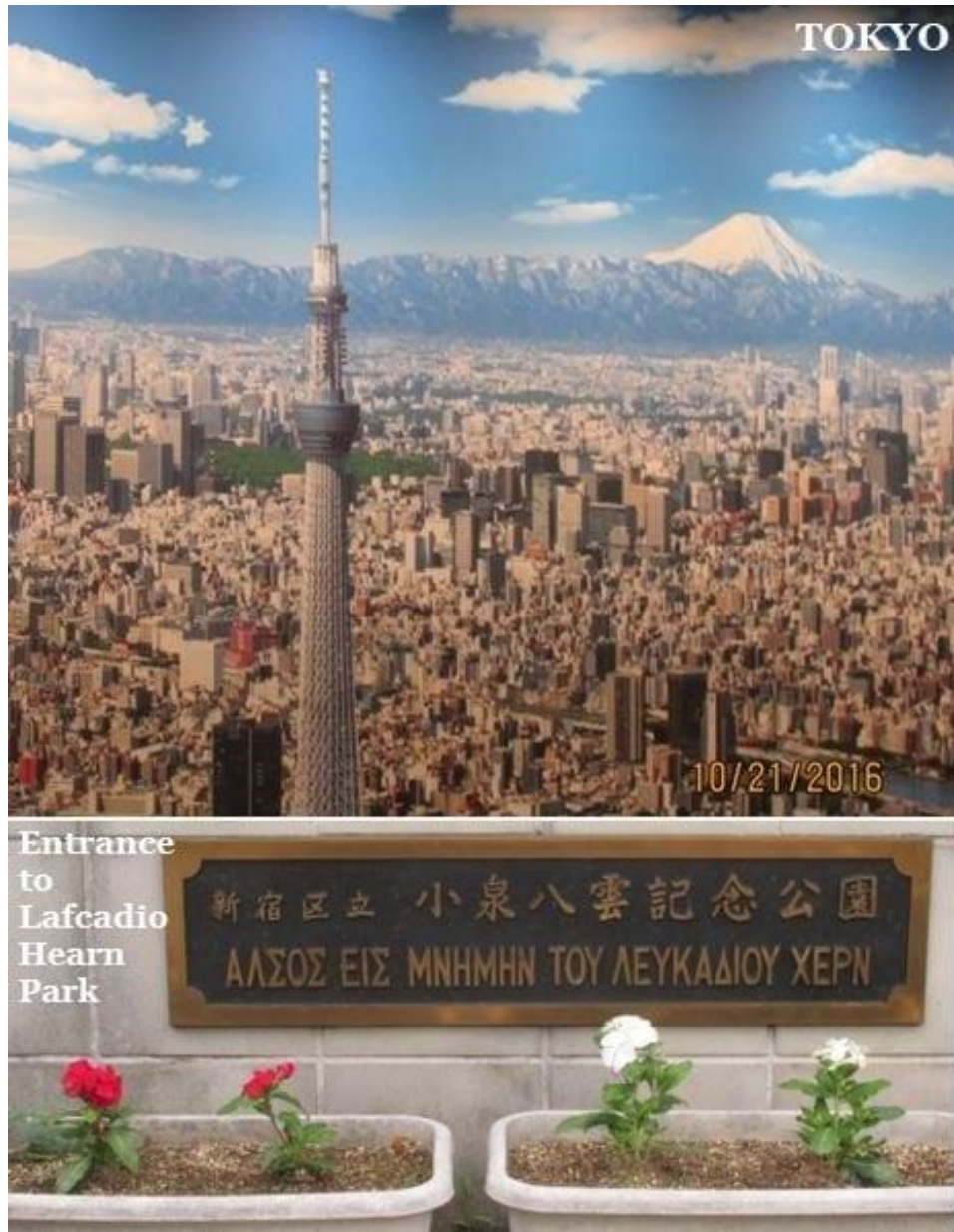
Ο Σιντοϊσμός προέρχεται από την Ιαπωνία. Ο Βουδισμός έχει τις ρίζες του στην Ινδία και ήρθε στην Ιαπωνία από την Κίνα. Ο Σιντοϊσμός είναι πραγματικά λατρεία της φύσης. Ο Βουδισμός δεν περιλαμβάνει την πίστη σε έναν δημιουργό και παντοδύναμο θεό. Οι διδασκαλίες είναι ιδέες και εκπαίδευση των ανθρώπων για την επίτευξη φώτισης. Ο Lafcadio στο βιβλίο του *«Japan's Religions: Shinto and Buddhism»* εξηγεί τα φιλοσοφικά θεμέλια και πώς οι δύο θρησκείες επηρέασαν η μία την άλλη.

Ιησούτες και άλλοι Καθολικοί ιεραπόστολοι έφτασαν στην Ιαπωνία αμέσως μετά την απόβαση των Πορτογάλων στο νοτιοδυτικό νησί Tanegashima , το 1543. Πολλοί Ιάπωνες προσηλυτίστηκαν στον **Χριστιανισμό** . Ωστόσο, οι περισσότεροι πολέμαρχοι του Daimyo πίστευαν ότι ο Χριστιανισμός αποσταθεροποιεί την κοινωνική τάξη στη χώρα.

Το 1600, ο Άγγλος Γουίλιαμ Άνταμς και ο Ολλανδός εφοπλιστής του Γιαν Τζόστεν ήταν δύο επιζήσαντες (και οι δύο Προτεστάντες) μιας ολλανδικής εμπορικής αποστολής, που αποβιβάστηκαν στο Κιουσού . Γρήγορα συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν. Οι Πορτογάλοι Ιησούτες πρότειναν ότι ήταν πειρατές και ότι έπρεπε να εκτελεστούν. Ο Shogun Tokugawa Ieyasu τους ρώτησε και συνειδητοποίησε ότι υπάρχουν πολλά να μάθει για τη Δύση από αυτούς. Δεν τους επέτρεψε να φύγουν και εγκαταστάθηκαν στην Ιαπωνία.

Από τον William Adams, ο Ieyasu άκουσε ότι ο Καθολικισμός δεν είναι η μόνη θρησκεία στην Ευρώπη, όπως ισχυρίστηκαν οι Ιησούτες ιεραπόστολοι. Μετά το 1614 η πρακτική του Χριστιανισμού απαγορεύτηκε, οι ιεραπόστολοι εκδιώχθηκαν και πολλοί χριστιανοί εκτελέστηκαν. Μια **πολιτική απομόνωσης** , που ονομάζεται **Sakoku** (κλειδωμένη χώρα), εφαρμόστηκε από το 1603 έως το 1854. Η δημοφιλής τηλεοπτική μίνι σειρά Shogun (1980), με τον Richard Chamberlain στον πρωταγωνιστικό ρόλο, είναι μια φανταστική εκδοχή των περιπετειών του William Adams

TOKIO I

Ο Lafcadio απέκτησε θέση καθηγητή αγγλικής λογοτεχνίας στο Tokyo Imperial University, με τη βοήθεια του Basil Chamberlain, το 1896 και παρέμεινε εκεί μέχρι το 1903. Ο πληθυσμός του Τόκιο ήταν πάνω από 1 εκατομμύριο, πολύ μεγάλος για το γούστο του Lafcadio . Επί του παρόντος, η ευρύτερη περιοχή του Τόκιο έχει πληθυσμό 38 εκατομμυρίων κατοίκων και είναι η μεγαλύτερη μητρόπολη στον κόσμο. Το Lafcadio Hearn Park βρίσκεται στο Nishi-Shinjuku. Σημειώστε τον συμβολισμό των λουλουδιών και της ταμπέλας στα ιαπωνικά και ελληνικά: Το κόκκινο και το λευκό είναι τα χρώματα της ιαπωνικής σημαίας.

Ήταν κατά τη διάρκεια του τρίτου μου (από τα 15 ταξίδια) στην Ιαπωνία όταν συνειδητοποίησα πλήρως πόσο σημαντικός ήταν ο Lafcadio για τη λαογραφία και τον πολιτισμό της Ιαπωνίας. Τον Απρίλιο του 1989, μετά από μια πτήση από την Αθήνα στη Φρανκφούρτη και στη συνέχεια μια πτήση 13 ωρών στο αεροδρόμιο Narita, έφτασα στο Τόκιο. Ήμουν πολύ κουρασμένος όταν έφτασα στο Sinjuku Prince Hotel και αποκοιμήθηκα γρήγορα. Λίγες ώρες αργότερα, ξύπνησα από τα δυνατά ελληνικά σε έναν ιαπωνικό τηλεοπτικό σταθμό που είχα αφήσει κατά λάθος. Το επόμενο πρωί, διάβασα στους Japan Times, την αγγλόφωνη εφημερίδα του Τόκιο, ότι μια αντιπροσωπεία από τη Λευκάδα είχε φτάσει για να υπογράψει μια συμφωνία «αδελφής πόλης» με τον Σιντζούκου. Μια μέρα αργότερα έδωσα διάλεξη σε ένα ερευνητικό κέντρο της Mitsubishi. Την ώρα του δείπνου ρώτησα τους οικοδεσπότες μου αν γνώριζαν για τα γραπτά του Λαυκάδιο. Μου είπαν ότι ιαπωνικά παραμύθια, γραμμένα στα αγγλικά από τον Lafcadio, μεταφράστηκαν και διδάσκονταν σε όλα τα σχολεία της Ιαπωνίας. Όλοι γνώριζαν πολλά για τον Λαυκάδιο και τα γραπτά του!

Έφυγα από το Τόκιο για να δώσω άλλη μια διάλεξη σε μια άλλη εταιρεία της Mitsubishi κοντά στην Οσάκα. Όταν επέστρεψα, έμεινα σε ένα ξενοδοχείο κοντά στο περίφημο **Tokyo Eki** (σιδηροδρομικός σταθμός). Ήταν Σάββατο βράδυ και βγήκα για δείπνο αργά το βράδυ στη δεντρόφυτη Omotesando Dori (λεωφόρος), που είναι το πιο δυτικοευρωπαϊκό μέρος του Τόκιο. Όταν αποφάσισα να επιστρέψω στο ξενοδοχείο μου, ήταν περίπου 1:00 π.μ. αφού είχαν σταματήσει τα τρένα του μετρό. Μάταια περιμένα μισή ώρα για να πάρω ταξί. Όλα τα ταξί ήταν κατειλημμένα και απομακρύνθηκαν. Με μερικές ιαπωνικές λέξεις που ήξερα, κατάφερα να ρωτήσω έναν αστυνομικό. Μου είπε ότι δεν πρέπει να περιμένω να πιάσω ταξί πριν από τις 4.00 π.μ. Το Τόκιο είναι η ασφαλέστερη μεγάλη πόλη στον κόσμο και αποφάσισα να επιστρέψω με τα πόδια στο ξενοδοχείο μου, γνωρίζοντας ότι χρειαζόμουν τουλάχιστον μιάμιση ώρα. Ευτυχώς, έπιασα ταξί στη μέση.

Το 1989 η ιαπωνική οικονομία βρισκόταν στο απόγειο της άνθησής της. Ο Απρίλιος είναι η ώρα της **σακούρα** (άνθη κερασιάς) στην Ιαπωνία και εκατομμύρια άνθρωποι πήγαιναν σε εστιατόρια, μπαρ, θέατρα και άλλους χώρους διασκέδασης. Όταν επέστρεψα στο Τόκιο, τον Νοέμβριο του 1992, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ήταν ένα χρόνο μετά το σκάσιμο της οικονομικής φούσκας. Δεν υπάρχει πρόβλημα να πάρετε ταξί από τη λεωφόρο Omotesando οποιαδήποτε στιγμή της ημέρας ή της νύχτας. Παρεμπιπτόντως, μια ετήσια παρέλαση για την ημέρα του Αγίου Πατρικίου πραγματοποιείται κατά μήκος του Omodesando, με τουλάχιστον 15.000 συμμετέχοντες και 50.000 θεατές. Η απόσταση από την Ιρλανδία δίνει νέο νόημα στο ιρλανδικό τραγούδι "είναι πολύ μακριά από το Tipperary"

TOKIO II

Η σύγχρονη ιστορία της Ιαπωνίας ξεκίνησε το **1868** όταν ο 16χρονος **αυτοκράτορας Meiji** μεταφέρθηκε από το Κιότο στο Έντο (Τόκιο). Ο Lafcadio παρέμεινε στην Ιαπωνία από την άφιξή του το 1890 μέχρι τον θάνατό του το 1904. Ήταν κατά την περίοδο Meiji (1868-1912) όταν η Ιαπωνία γνώρισε ένα τσουνάμι εκσυγχρονισμού ή, καλύτερα λέγοντας, εκδυτικισμού. Ο Lafcadio , μέσα από τα γραπτά του, έγινε ο φύλακας των παραμυθιών και των παραδόσεων της Ιαπωνίας και ερμηνευτής του ιαπωνικού πνεύματος. Γι' αυτό τιμάται με πολλά μνημεία σε όλη την Ιαπωνία, συμπεριλαμβανομένης της προτομής του στο Nishi-Shinjuku.

Μέχρι τη δεκαετία του 1890, η Ιαπωνία ήταν τεχνολογικά προηγμένη, στρατιωτικά πολύ ισχυρή και κέρδισε κατά τη διάρκεια του Πρώτου Σινο-Ιαπωνικού Πολέμου (1894-1895). Αυτή η νίκη καθιέρωσε την Ιαπωνία ως την κυρίαρχη δύναμη στην Άπω Ανατολή. Ο Ρωσο-Ιαπωνικός Πόλεμος (1904-1905) ξεκίνησε με τη ναυμαχία του Πορτ Άρθουρ και τελείωσε αφού οι Ρώσοι υπέστησαν ταπεινωτική ήττα.

Το 1931 η Ιαπωνία εισέβαλε στη Μαντζουρία και κατά τη διάρκεια του Β' Σινο-Ιαπωνικού Πολέμου (1937-1945) άλλα μέρη της Κίνας. Από το 1940 η Ιαπωνία ήταν μια από τις δυνάμεις του Άξονα, με τη Γερμανία και την Ιταλία. Στις 7 Δεκεμβρίου 1941, η Ιαπωνία πραγματοποίησε αιφνιδιαστική επίθεση εναντίον της ναυτικής βάσης των ΗΠΑ στο **Περλ Χάρμπορ**, στη Χονολουλού της Χαβάης. Αρκετά αμερικανικά πλοία υπέστησαν σοβαρές ζημιές, 188 αεροσκάφη καταστράφηκαν και 2403 Αμερικανοί σκοτώθηκαν. Οι ΗΠΑ αντέδρασαν με την «επιδρομή του Ντούιλιτλ» 16 αεροπλάνων που βομβάρδισαν τη Γιοκοχάμα και το Τόκιο στις 18 Απριλίου 1942. Σχεδιάστηκε και ηγήθηκε από τον συνταγματάρχη (αργότερα στρατηγό) Τζέιμς Ντούιλιτλ, τον οποίο έτυχε να συναντήσω προσωπικά, όταν παρέδωσε ένα σεμινάριο, στο Πανεπιστήμιο Ουάσιγκτον στο Σεντ Λούις το 1966.

Κατά τη διάρκεια του Πολέμου του Ειρηνικού, σκληρές μάχες έγιναν σε αρκετές περιοχές της Ασίας και στα νησιά του Ειρηνικού Ωκεανού, με τεράστιες απώλειες σε ανθρώπινες ζωές. Τη νύχτα της 9ης προς τη 10η Μαρτίου 1945, η Πολεμική Αεροπορία των ΗΠΑ πραγματοποίησε αρκετές επιδρομές βομβαρδισμών στο Τόκιο με τριακόσια B-29, που άφησαν περίπου 100.000 νεκρούς και πάνω από 1 εκατομμύριο άστεγους. Αλλά δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι η Ιαπωνία θα παραδοθεί. Τα σχέδια εισβολής ήταν σε εξέλιξη. Ο Πρόεδρος Τρούμαν αφού άκουσε από τον στρατηγό Ντάγκλας ΜακΆρθουρ ότι οι αμερικανικές απώλειες θα μπορούσαν να ξεπεράσουν το 1 εκατομμύριο, αποφάσισε να διατάξει πυρηνικούς βομβαρδισμούς στη Χιροσίμα (6 Αυγούστου) και στο Ναγκασάκι (9 Αυγούστου). Η άνευ όρων παράδοση της Ιαπωνίας ανακοινώθηκε από τον αυτοκράτορα Χιροχίτο, στις 15 Αυγούστου 1945.

Ο στρατηγός Douglas MacArthur έγινε ο απόλυτος κυρίαρχος της Ιαπωνίας (1945-1951). Είχε στήσει το αρχηγείο του στο κτίριο Dai-Ichi απέναντι από το Αυτοκρατορικό Παλάτι. Η Ιαπωνία γνώρισε μια άνευ προηγουμένου οικονομική ανάπτυξη από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου έως το 1991. Οι ιαπωνικές πρακτικές διαχείρισης εκθειάστηκαν σε πολλά βιβλία, τα οποία δεν είναι πλέον δημοφιλή. Δεν ήταν το στυλ διαχείρισης, αλλά η ικανότητα των Ιαπώνων να εργάζονται επιμελώς για πολλές ώρες που οδήγησε στην ευημερία.

TOKIO III

Αυτό έγραψε ο Lafcadio σε ένα από τα βιβλία του: «Η **τελετή** του τσαγιού απαιτεί χρόνια εκπαίδευσης και εξάσκησης... ωστόσο ολόκληρη αυτή η τέχνη, ως προς τη λεπτομέρειά της, δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από την παρασκευή και το σερβίρισμα ενός φλιτζανιού τσαγιού. Το εξαιρετικά σημαντικό θέμα είναι η πράξη να εκτελείται με τον πιο τέλειο, πιο

ευγενικό, πιο χαριτωμένο, πιο γοητευτικό τρόπο». Ήταν τον Σεπτέμβριο του 1986, σε σχέση με δύο συνέδρια στο Τόκιο, που με προσκάλεσαν να συμμετάσχω σε μια τελετή τσαγιού.

Μια άλλη έκφραση ευγένειας, τρόπου και εθιμοτυπίας είναι η **υπόκλιση**. Λίγες μέρες πριν την τελετή του τσαγιού, βρισκόμουν στο Keio Plaza Hotel, που βρίσκεται στην καρδιά του Τόκιο, για το Παγκόσμιο Συνέδριο III Χημικής Μηχανικής. Κατά τη διάρκεια της δεξίωσης των εγκαινίων συνάντησα έναν Ιάπωνα συνάδελφο, ο οποίος ήταν διευθυντής ενός εργαστηρίου βιομηχανικής έρευνας. Μαζί μας ήρθε ένα τρίτο άτομο που δεν ήξερα και μιλούσαμε για το συνέδριο. Κάποια στιγμή, παρατήρησα ότι οι τρεις μας μείναμε μόνοι στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας χορού και οι άλλοι εκπρόσωποι του συνεδρίου βρίσκονταν έξω από έναν κύκλο ακτίνας τουλάχιστον 20 ποδιών (6 μέτρα). Οι Ιάπωνες που διέσχιζαν τον κύκλο υποκλίνονταν βαθιά με τελετουργικό τρόπο.

Η **υπόκλιση** είναι θεμελιώδες μέρος της ιαπωνικής κουλτούρας. Είναι χαιρετισμός και έκφραση σεβασμού και κοινωνικής κατάταξης. Το σώμα πρέπει να είναι λυγισμένο στη μέση κρατώντας την πλάτη εντελώς ίσια. Πολλές εταιρείες στην Ιαπωνία εκπαιδεύουν τους υπαλλήλους τους σχετικά με τη σωστή εθιμοτυπία υπόκλισης στις επαγγελματικές συναντήσεις. Η υπόκλιση που προφανώς απευθυνόταν σε έναν από τους τρεις μας, φαινόταν πιο βαθιά από ό,τι είχα δει ποτέ. Το «τρίτο» άτομο θα έπρεπε να είναι πολύ υψηλού επαγγελματικού επιπέδου, σκέφτηκα. Ρώτησα και μου είπαν ότι ήταν ο κ. Yasuoki Takeuchi, Πρόεδρος της Nirron Oil, ενός τεράστιου πετρελαϊκού ομίλου ετερογενών δραστηριοτήτων με δεκάδες πλήρως ή εν μέρει θυγατρικές και με δεκάδες χιλιάδες υπαλλήλους.

Η υπόκλιση είναι μια διαδεδομένη ιαπωνική παράδοση που προέρχεται από τους σαμουράι. Είναι μέρος του Bushido τους (κώδικας τιμής, ηθικής συμπεριφοράς και τρόπου ζωής). Με την πάροδο των χρόνων κατέβηκε στις τρεις κατώτερες κοινωνικές τάξεις: αγρότες, τεχνίτες και έμπορους. Η ιαπωνική τελετή τσαγιού συνδέεται στενά με τον Βουδισμό Zen. Όπως η σύνθεση λουλουδιών και η τελετουργική εκτίμηση του θυμιάματος, θεωρείται ως τέχνη φινέτσας.

Ίσως είναι δύσκολο για τους δυτικούς να κατανοήσουν πλήρως γιατί τέτοιες πρακτικές αποτελούν μέρος της ιαπωνικής ταυτότητας και πνεύματος. Για να καταλάβετε περισσότερα, θα συνιστούσα το βιβλίο του Lafcadio Hearn « **Ιαπωνία: Μια απόπειρα ερμηνείας** ». Διατίθεται δωρεάν σε διάφορες μορφές, από το Gutenberg.org. Αυτό το βιβλίο περιλαμβάνει κεφάλαια για την παραξενιά και τη γοητεία, τον Σιντοϊσμό, τον Βουδισμό, την άνοδο της στρατιωτικής δύναμης, την οικογένεια, την κοινωνική οργάνωση και άλλα. Παρεμπιπτόντως, ο ιστότοπος Gutenberg.org περιλαμβάνει 35 άλλα βιβλία ανοιχτής πρόσβασης γραμμένα από ή για τον Lafcadio .

ΤΣΟΥΝΑΜΙ

Lafcadio στο βιβλίο του «*Gleanings in Buddha-Fields*» (εκδόθηκε το 1897) έγραψε: «Από αμνημονεύτων χρόνων οι ακτές της Ιαπωνίας σαρώνονται, σε ακανόνιστα διαστήματα αιώνων, από τεράστια παλιρροιακά κύματα, παλιρροιακά κύματα που προκαλούνται από σεισμούς ή από υποθαλάσσια ηφαιστειακή δράση . Αυτά τα απαίσιμα ξαφνικά υψώματα της θάλασσας ονομάζονται στα ιαπωνικά **τσουνάμι** . Το τελευταίο συνέβη το βράδυ της **17ης Ιουνίου 1896** , όταν ένα κύμα μήκους σχεδόν διακόσια μιλίων έπληξε τις βορειοανατολικές

επαρχίες Miyagi, Iwaté και Aomori, καταστρέφοντας δεκάδες πόλεις και χωριά, καταστρέφοντας ολόκληρες περιοχές και καταστρέφοντας σχεδόν τριάντα χιλιάδες ανθρώπινες ζωές».

Ήταν η πρώτη φορά που η λέξη **τσουνάμι** εισήχθη στην αγγλική γλώσσα. Συνέχισε να γράφει για τον Hamaguchi Goryo (Gohei , στο βιβλίο του Lafcadio) έναν αρχηγό του χωριού στη Hirogawa , νότια της Οσάκα. Το **1854** , μετά από έναν σεισμό, ο οποίος δεν φαινόταν να είναι τρομερά δυνατός, ο Hamaguchi παρατήρησε ότι η θάλασσα «έτρεχε μακριά από τη στεριά». Πολλοί κάτοικοι του χωριού έτρεξαν στην παραλία για να παρακολουθήσουν το περίεργο φαινόμενο.

Ο Χαμαγκούτσι συνειδητοποίησε ότι θα ακολουθούσε ένα κύμα τσουνάμι και ζήτησε από τον εγγονό του να του ανάψει γρήγορα έναν πυρσό πεύκου. Στη συνέχεια άρχισε να πυρπολεί ολόκληρη τη σοδειά του ρυζιού, η οποία ήταν σε λιασμένα στάχυα έτοιμα για μεταφορά στην αγορά. Ο εγγονός του και οι χωρικοί νόμιζαν ότι ο Χαμαγκούτσι είχε τρελαθεί. Έτρεξαν στην κορυφή του λόφου για να σβήσουν την τεράστια φωτιά. Τα κύματα του τσουνάμι έπληξαν με καταστροφική δύναμη, αλλά σχεδόν και οι 400 χωρικοί σώθηκαν. Αυτό ήταν το πρώτο «σύστημα» έγκαιρης προειδοποίησης στον κόσμο για τσουνάμι. Η εικόνα είναι από ένα βιβλίο της κυβέρνησης της Ιαπωνίας για την ευαισθητοποίηση των παιδιών για το τσουνάμι.

Νωρίς το απόγευμα, στις **11 Μαρτίου 2011** , ένας μεγασεισμός μεγέθους 9,1 Ρίχτερ ταρακούνησε την Ιαπωνία για 6 λεπτά. Το επίκεντρο ήταν στον Ειρηνικό Ωκεανό βορειοανατολικά του Τόκιο. Τα κύματα τσουνάμι που προέκυψαν, που ταξίδευαν με 700 km/h και έως και 40 μέτρα ύψος, έσπασαν στην ακτή κοντά στο Sendai. Περισσότεροι από 20.000 άνθρωποι σκοτώθηκαν και περίπου 2.500 αγνοούνται. Ο πυρηνικός σταθμός Fukushima Daiichi υπέστη κατάρρευση σε τρεις πυρηνικούς αντιδραστήρες. Οφειλόταν σε βλάβη των γεννητριών έκτακτης ανάγκης, οι οποίες τροφοδοτούσαν αντλίες για ψύξη νερού. Στη γύρω περιοχή εκλύθηκε ραδιενέργεια.

Σχεδίαζα να ήμουν στο Τόκιο κατά τη διάρκεια του τσουνάμι της 11ης Μαρτίου 2011. Ωστόσο, λόγω μιας άλλης επαγγελματικής δέσμευσης στον Καναδά, άλλαξα τα αρχικά μου ταξιδιωτικά σχέδια και επισκέφτηκα την Ιαπωνία δύο εβδομάδες νωρίτερα. Η πτήση της επιστροφής μου από το Τόκιο στο Τορόντο ήταν νωρίς το απόγευμα στις 27 Φεβρουαρίου.

Ένας επιχειρηματικός μου συνεργάτης μου είπε ότι το ταξίδι με δημόσια ή ιδιωτικά μέσα μεταφοράς στην περιοχή Τόκιο/Γιοκοχάμα (38 εκατομμύρια άνθρωποι), ήταν εξαιρετικά δύσκολο μετά το τσουνάμι. Του πήρε τρεις μέρες για να φτάσει στο σπίτι του (με τα πόδια, ταξί, λεωφορείο και τρένο), για ένα ταξίδι που διαφορετικά δεν θα ξεπερνούσε τις δύο-τρεις ώρες.

YAMAGATA KAI KANAZAWA

PPS-22, Yamagata, July 2006

Kanazawa University, February 2011

Lafcadio στο «Ιαπωνία: Μια απόπειρα ερμηνείας» γράφει «Τίποτα δεν είναι πιο σιωπηλό από την αρχή ενός **ιαπωνικού συμποσίου** , και κανείς, εκτός από έναν ντόπιο, που παρατηρεί την εναρκτήρια σκηνή, θα μπορούσε να φανταστεί το ταραχώδες τέλος... Τότε, ταυτόχρονα , με ένα μικρό ξέσπασμα γέλιου, μπαίνουν πολλά νεαρά κορίτσια, κάνουν τον καθιερωμένο

χαιρετισμό της υπόκλισης... Είναι όμορφες, είναι ντυμένες με πανάκριβες μεταξωτές ρόμπες. Αυτές είναι οι γκέισες ή οι χορεύτριες που προσλαμβάνονται για το συμπόσιο.....δύο κορίτσια που χορεύουν μαζί με τέτοια σύμπτωση βήματος και χειρονομίας που μόνο χρόνια προπόνησης θα μπορούσαν να καταστήσουν εφικτέςχορευτική δράση συνοδευόμενη από ασυνήθιστο κούνημα μανικιών και βενταλιών».

Η περιγραφή του Lafcadio θα μπορούσε επίσης να είναι για το συμπόσιο του 22ου ετήσιου συνεδρίου του Polymer Processing Society (PPS-22). Αλλά η αρχή δεν ήταν σιωπηλή, καθώς περισσότεροι από τους μισούς από τους εκατοντάδες καλεσμένους δεν ήταν Ιάπωνες. Οι πτυσσόμενοι ανεμιστήρες χεριών αποτελούν μέρος της ενδυμασίας γκέισας, ειδικά για χορευτικές παραστάσεις. Οι βενταλιες υπάρχουν στην Ιαπωνία εδώ και χιλιάδες χρόνια. Αρχικά, χρησιμοποιήθηκαν από τους σαμουράι ως υλικό για να γράφουν.

Yamagata βρίσκεται βορειοανατολικά του Τόκιο, περίπου 50 χιλιόμετρα δυτικά από το Sendai. Βρίσκεται στην ενδοχώρα και δεν επηρεάστηκε από το καταστροφικό τσουνάμι της 11ης Μαρτίου 2011. Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου, εκτός από τις επιστημονικές παρουσιάσεις, είχαμε μια πολύ ωραία συζήτηση για το Ryokan (ιαπωνικά παραδοσιακά πανδοχεία). Συνήθως διαθέτουν χαλάκια τατάμι, κρεβάτια φουτόν και μπανιέρες ιαπωνικού στιλ. Έχω μείνει μία φορά σε ένα Ryokan και το απόλαυσα πολύ.

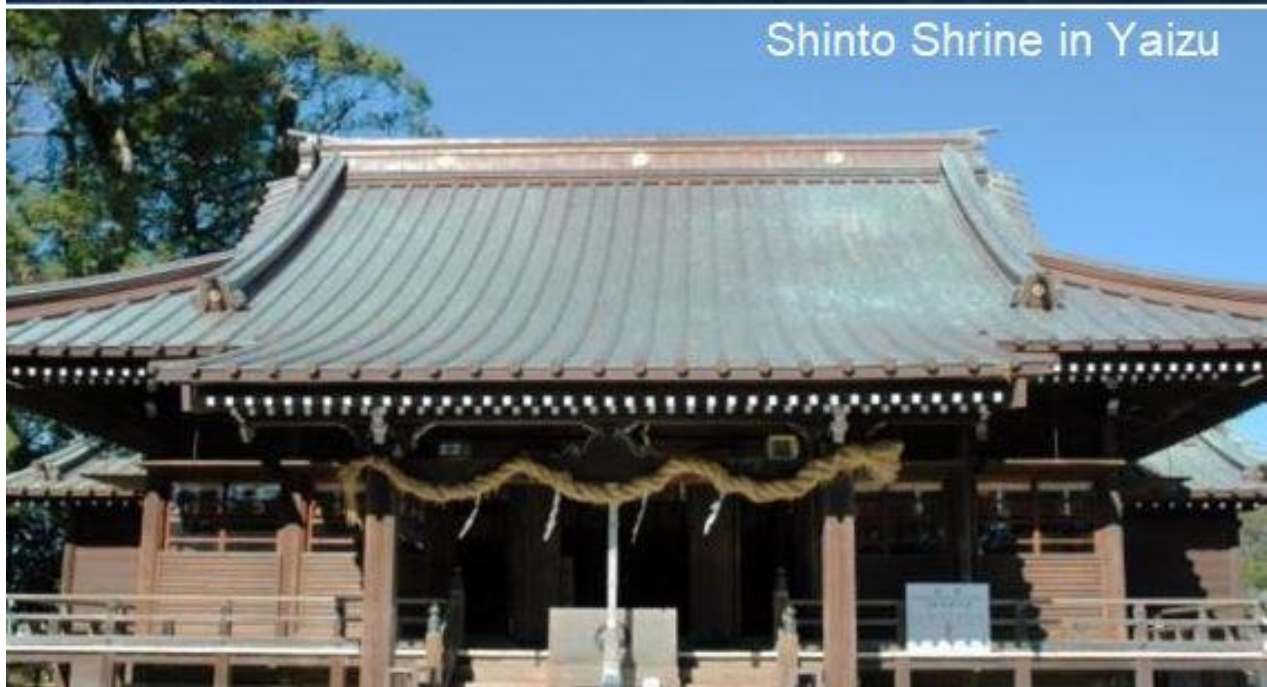
Ταξίδεψα στην **Kanazawa** για να παρουσιάσω ένα σεμινάριο στο εργαστήριο Polymer Physics, τον Φεβρουάριο του 2011. Ο καιρός ήταν μάλλον ήπιος στο Τόκιο. Πήρα το τρένο Σινκάνσεν και περίπου μία ώρα αργότερα, μετά από ένα μακρύ τούνελ, είδα απίστευτες ποσότητες χιονιού. Το τοπίο έμοιαζε περισσότερο με Καναδά παρά με Ιαπωνία. Περνούσαμε κοντά στο Ναγκάνο, όπου διεξήχθησαν οι χειμερινοί Ολυμπιακοί Αγώνες του 1998. Η Καναζάουα (πληθυσμός περίπου 500.000) είναι μια πόλη που έχει εξέχουσα θέση στην ιαπωνική ιστορία. Είδα πολλές εξειδικευμένες πανοπλίες και κράνη σαμουράι στο τοπικό μουσείο.

Ο Lafcadio δίνει μια εξαιρετική ερμηνεία της προσωπικότητας και του χαρακτήρα των σαμουράι, περιγράφοντας έναν από τους μαθητές του: «Ο Ishihara είναι ένας σαμουράι, ένα παλικάρι με μεγάλη επιρροή στην τάξη του λόγω της ασυνήθιστης δύναμης του χαρακτήρα του. Σε σύγκριση με άλλους, έχει έναν κάπως σκληρό, ανεξάρτητο τρόπο, ευχάριστο, ωστόσο, από τον έντιμο ανδρισμό του. Λέει ό,τι σκέφτεται, και ακριβώς με τον τόνο που το σκέφτεται, ακόμη και σε βαθμό που μερικές φορές είναι λίγο ντροπιαστικό. Δεν διστάζει, για παράδειγμα, να βρει σφάλμα στη μέθοδο εξήγησης ενός δασκάλου και να επιμείνει σε μια πιο διαυγή. Με έχει επικρίνει περισσότερες από μία φορές. αλλά ποτέ δεν βρήκα ότι έκανε λάθος». Η γυναίκα του Lafcadio ήταν από οικογένεια σαμουράι και πήρε το όνομά τους: Koizumi

YAIZU

Mount Fuji view from Yaizu

Shinto Shrine in Yaizu

Λαφκάδιο δεν ήταν ευχαριστημένος με την ταλαιπωρία και τη φασαρία του Τόκιο, το οποίο στα τέλη της δεκαετίας του 1890 είχε πληθυσμό πάνω από ένα εκατομμύριο άτομα. Το καλοκαίρι του 1897, επισκέφτηκε το **Yaizu**, ένα μικρό ψαροχώρι και αμέσως το ερωτεύτηκε.

Λαυκάδιος αγαπούσε το κολύμπι. Ήταν πολύ μικρός, όταν έφυγε από τη **Λευκάδα**, για να θυμηθεί την προκυμαία του Ιονίου, εκτός κι αν ήταν κάποιου είδους υποσυνείδητη σύνδεση. Ίσως ο Υαίζου του θύμισε τις καλοκαιρινές του διακοπές στο **Tramore** στην Ιρλανδία, όταν μεγάλωνε. Θα μπορούσαν επίσης να είναι οι αναμνήσεις από τη Νέα Ορλεάνη και τη Μαρτινίκα που τον έκαναν να αγαπήσει τον ήχο των κυμάτων που σκάνε σε μια παραλία. Ωστόσο, η σύζυγός του, Σέτσου, δεν αγαπούσε τα καταλύματα για εκείνη, τον Λαυκάδιο και τα τέσσερα παιδιά τους.

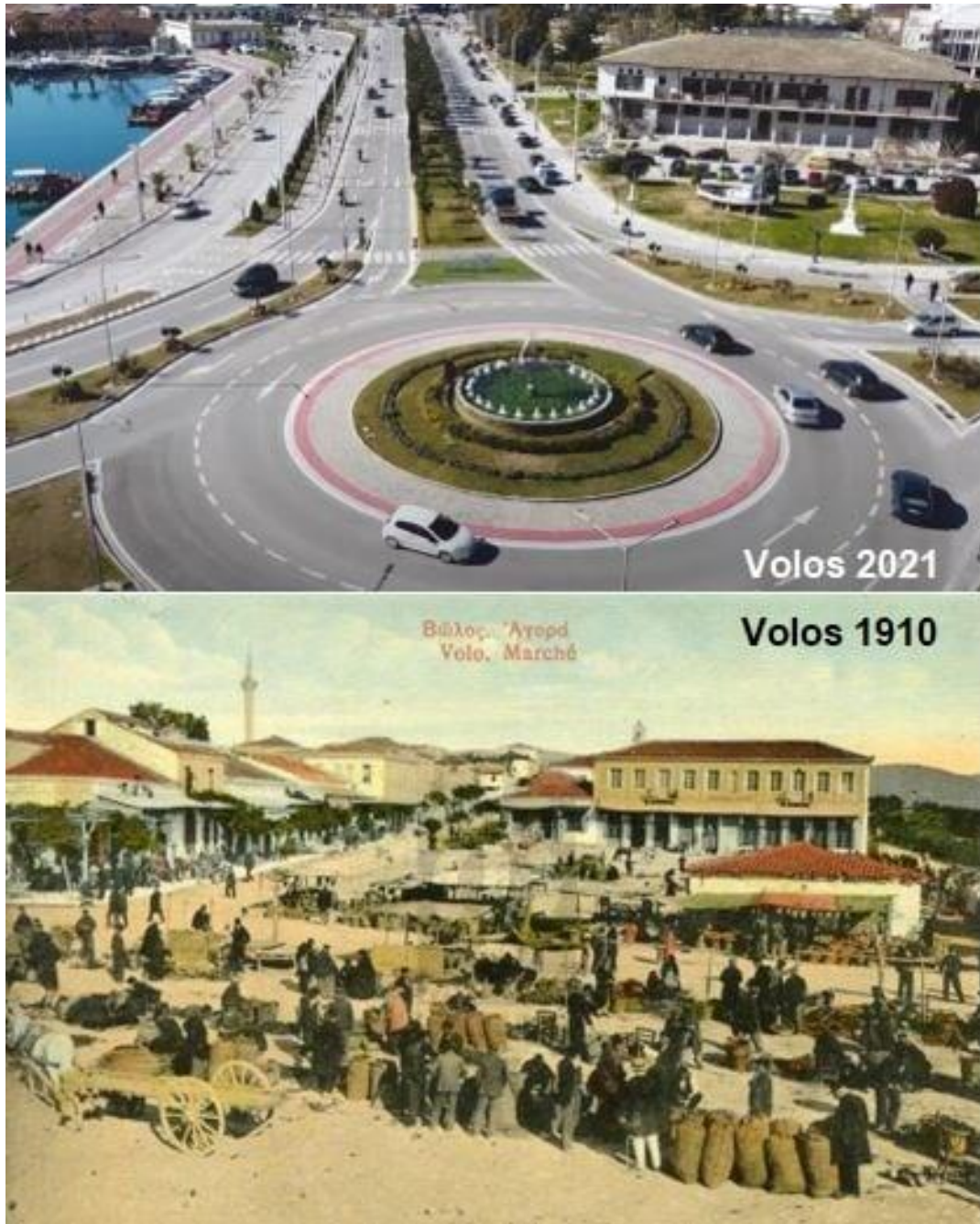
Αναμφίβολα, η εντυπωσιακή θέα του όρους Φούτζι και η σημασία του ηφαιστείου στη θρησκεία του Σιντοϊσμού ασκούσε επίσης μαγνητική έλξη. Συνέχισε να έρχεται στο Υαίζου για τις καλοκαιρινές του διακοπές μέχρι τον θάνατό του το Φθινόπωρο του **1904**.

Να τι έγραψε ο Lafcadio στο βιβλίο του *Japan, An Attempt at Interpretation*, πιθανότατα ενώ ήταν στο Υαίζου.

«Η πλειονότητα των πρώτων εντυπώσεων της Ιαπωνίας που καταγράφονται από ταξιδιώτες είναι ευχάριστες. Πράγματι, πρέπει να υπάρχει κάτι που λείπει, ή κάτι πολύ σκληρό, στη φύση στο οποίο η Ιαπωνία δεν μπορεί να κάνει καμία συναισθηματική έκκληση. Η ίδια η προσφυγή είναι η ένδειξη ενός προβλήματος. και αυτό το πρόβλημα είναι ο χαρακτήρας μιας φυλής και του πολιτισμού της.

Οι δικές μου πρώτες εντυπώσεις από την Ιαπωνία, την Ιαπωνία όπως φαίνονται στη λευκή ηλιοφάνεια μιας τέλειαν ανοιξιάτικης ημέρας, είχαν αναμφίβολα πολλά κοινά με τον μέσο όρο τέτοιων εμπειριών. Θυμάμαι ιδιαίτερα το θαύμα και την απόλαυση του οράματος. Το θαύμα και η απόλαυση δεν έφυγαν ποτέ από τη ζωή: μου αναβιώνουν συχνά ακόμα και τώρα, κατά τύχη, μετά από δεκατέσσερα χρόνια παραμονής. Αλλά ο λόγος αυτών των συναισθημάτων ήταν δύσκολο να μαθευτεί ή τουλάχιστον να μαντέψει. γιατί δεν μπορώ ακόμη να ισχυριστώ ότι γνωρίζω πολλά για την Ιαπωνία Πριν από πολύ καιρό, ο καλύτερος και πιο αγαπητός Ιάπωνας φίλος που μου είχε πει ποτέ, λίγο πριν από το θάνατό του: «Όταν διαπιστώσεις, σε τέσσερα ή πέντε χρόνια ακόμη, ότι δεν μπορείς να καταλάβεις καθόλου τους Ιάπωνες, τότε θα αρχίσεις να ξέρεις κάτι για τους.» Αφού συνειδητοποιήσα την αλήθεια της πρόβλεψης του φίλου μου, αφού ανακάλυψα ότι δεν μπορώ να καταλάβω καθόλου τους Ιάπωνες, νιώθω καλύτερα ικανός να επιχειρήσω αυτό το δοκίμιο.»

ΒΟΛΟΣ, ΕΛΛΑΔΑ

Ο Βόλος βρίσκεται περίπου 300 χιλιόμετρα βόρεια της Αθήνας και 200 χιλιόμετρα νότια της Θεσσαλονίκης, στους πρόποδες του Πηλίου στις ακτές του Παγασητικού κόλπου του Αιγαίου Πελάγους. Ο δήμος είχε πληθυσμό περίπου 5.000 κατοίκους όταν ενσωματώθηκε για πρώτη φορά στο ανεξάρτητο Βασίλειο της Ελλάδας το 1881, μετά από σχεδόν 500 χρόνια Οθωμανικής κυριαρχίας. Αυτή τη στιγμή έχει πληθυσμό περίπου 150.000.

Ο σύγχρονος Βόλος καταλαμβάνει τις περιοχές της αρχαίας Ιωλκού , των Παγασών και της Δημητριάδος . Η Ιωλκός είναι η πατρίδα του μυθολογικού ήρωα **Ιάσονα** και των **Αργοναυτών** . Έπλευσαν στην Κολχίδα, που βρίσκεται στην ανατολική ακτή της Μαύρης Θάλασσας, στη σύγχρονη Γεωργία. Η αποστολή τους ήταν να αποκτήσουν το χρυσόμαλλο δέρας και να το φέρουν πίσω στην Ελλάδα. Στην αναζήτησή του για το Χρυσόμαλλο Δέρας, ο Ιάσοντας βοηθήθηκε από την πριγκίπισσα Μήδεια. Αυτή κατέφυγε με τον Ιάσονα και εγκαταστάθηκαν στην Κόρινθο. Ο Ιάσοντας δεν τήρησε τους όρκους αιώνιας αγάπης στη Μήδεια και την εγκατέλειψε για την κόρη του βασιλιά της Κορίνθου, Κρέουσα. Η Μήδεια, αν και μαγεία, σκότωσε την Κρέουσα και φοβούμενη ότι τα παιδιά της θα υποδουλωθούν τα σκότωσε και αυτά.

Το Πήλιο είναι η στεριά των Κενταύρων, τα μυθολογικά πλάσματα που έχουν πάνω σώμα ανθρώπου και κάτω σώμα και πόδια αλόγου. Το Πήλιο πήρε το όνομά του από τον Πηλέα τον πατέρα του **Αχιλλέα** . Στο Πήλιο μια απρόσκλητη θεά πέταξε ένα χρυσό μήλο (μήλον τῆς Ἐριδος , μήλο της έριδος) με την επιγραφή « τῆ κα λλίστη » (στην πιο όμορφη) στο γαμήλιο γλέντι του Πηλέα με τη Θέτιδα. Ο Πάρης, ο γιος του βασιλιά της Τροίας, ενήργησε ως δικαστής στη διαμάχη που τροφοδοτούσε τη ματαιοδοξία μεταξύ των θεών ἼΗρας (Juno), Αθηνάς (Minerva) και Αφροδίτης (Venus). Η κρίση του υπέρ της θεάς Αφροδίτης οδήγησε στον Τρωικό πόλεμο.

Γεννήθηκα και τελείωσα το Λύκειο στο Βόλο. Σπούδασα Χημικός Μηχανικός στο ΕΜΠ (Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο , ΕΜΠ) στην Αθήνα και στη συνέχεια έλαβα μεταπτυχιακό και διδακτορικό από το Washington University, St. Louis, Mo (USA). Εντάχθηκα στο Τμήμα Χημικών Μηχανικών στο Πανεπιστήμιο McMaster, στο Χάμιλτον του Οντάριο, Καναδάς, ως επίκουρος καθηγητής έναν μήνα πριν από τα εικοστά έκτα γενέθλιά μου. Προήχθηκα μέσω των βαθμίδων, υπηρέτησα ως Πρόεδρος Τμήματος για τρία χρόνια και τώρα είμαι ομότιμος καθηγητής (συνταξιούχος της διδασκαλίας, αλλά ενεργός στην έρευνα και τις επαγγελματικές υπηρεσίες).

Για να παρουσιάσω τα αποτελέσματα της έρευνάς μου, έλαβα μέρος σε πολυάριθμα επιστημονικά συνέδρια και έδωσα διαλέξεις σε όλο τον κόσμο σε επτά γλώσσες (κυρίως στα αγγλικά, αρκετές φορές στα ελληνικά, γερμανικά, γαλλικά και ισπανικά, δώδεκα ώρες στα ιταλικά και τρεις ώρες στα πορτογαλικά). Παράλληλα με τη διδασκαλία και την έρευνά μου στο πανεπιστήμιο, παρέχω συμβουλευτικές υπηρεσίες, παρέχω πακέτα λογισμικού ηλεκτρονικών υπολογιστών σε εταιρείες επεξεργασίας πολυμερών και διδάσκω μαθήματα στους μηχανικούς τους.

Οι καταρράκτες του Νιαγάρα βρίσκονται 70 χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι μου στο Μπέρλινγκτον (πληθυσμός 200.000). Η προκυμαία της λίμνης Οντάριο απέχει λιγότερο από 250 μέτρα, διαγώνια και κατά μήκος της North Shore Boulevard East. Το Πανεπιστήμιο McMaster βρίσκεται στο Χάμιλτον (πληθυσμός 500.000) 15 χιλιόμετρα μακριά. Το Τορόντο (πληθυσμός μετρό 6,2 εκατομμύρια) απέχει περίπου 60 χιλιόμετρα από το Μπέρλινγκτον.

Οι χειμώνες είναι κρύοι (αλλά σπάνια κάτω από -20°C) και ξηροί, τα καλοκαίρια μπορεί να είναι ζεστά (έως 38°C) και υγρά. Η προκυμαία του Μπέρλινγκτον είναι όπου κάνω την καθημερινή μου ωριαία βόλτα.

Rosa Cassimati

Charles Hearn

Lafcadio

Setsu

Suzuko

Kazuo

Iwao

Kiyoshi

